vieţile sec ale pippei fee

REBECCA MILLER

Pe Iii o rebetë de provincie lo o boemă de oraş. de la o tânără amantă la o soţi« în-plinită: destinul Fippi'i Ler a suferit diverse transformări de-a lungul anilor. Dar când îşi urmează soţul, un t'ditnr u'lehru şi ferrm'Lätnr, cu treizeci de ani mai Înn vârstă decât ea, într o comunitate retrasă din partea de nord a Kkw York ului, vieţile multiple ale Pippei nu se nai îmbina aşa cum credea ea că se întâmplă. Adevărul este că ierneia blândă şi graţioasă din prezent a gustat Înn trecut din părţile sălbatic.«' al« vieţii. Lă şaptesprezece ani, Pippa a trăit alături de o mama dependenta de dexetrînă, a simţit primii fiori ai sexualităţi cu o prietenă de şcnală, a avut o aventură cu un profesor, a tugit de acasa lăsând în Ur m *a* d u n şir l u ng de i n irot zdrn bite pă nă când a reuşit să găsească dragostea şi liniştea în propria Tarn iii e. Iar arurr, lumea ei aparent stahilizată seafiă în pericol.
C>carte puternică, alertă rare se citeşte pe nerăsuflate- Un dozaj ideal de tensiune, sexualitate si adâncime psihologică.

Scenariul deja adaptat de Rebecca Miiler după acest ^ roman va sta la baza unui film ce urmează să fie lansat în august zOOcj, cu Robin Wright Penn, lulianne Moore şi Winnona Ryder în distribuţie.

fbHN 578-573-^203-0

vowvv.edituTatrei.ro

»Un stil inteligent
atragator... un roman
«.are te va surprinde'
cuflecirrKrapito şi pe
care-l Cileţli cu
sufletul la gură.»
(Guardian)

«Cheryl Tay Prize of Excellence»
«Miller nous offre ici une impressionnante analyse des enjeux du travail, de l'échec et du développement de l'adulte, en utilisant de manière originale et très créative le cadre théorique de la psychanalyse.»
(Psychologies Magazine)
CONNEXION
CONNEXION

Rebecca Miller

Vieţile secrete ale Pippei Lee

Traducere din limba engleză şi note de

Bogdan Perdivară

A

TRei

Editori:
SILVIU DRAGOMIR VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Coperta colecției:
FABER STUDIO (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician) Imagine copertă:
© PHOTOLAND/CORBIS – Holger Winkler

Director producție:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Dtp:
EUGENIA URSU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILLER, REBECCA
Vieţile secrete ale Pippei Lee / Rebecca Miller ; trad.: Bogdan Perdivară – Bucureşti Editura Trei, 2008 ISBN 978-973-707-203-0

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

Această carte a fost tradusă după Miller Rebecca, The Private Lives of Pippa Lee, Canongate Books Ltd, 2008

Copyright © Rebecca Miller, 2008

© Editura Trei, 2008

C.P. 27-0490, Bucureşti Tel./Fax: +4 021 300 60 90 e-mail: office@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-203-0

ToD.
And for Barbara Browning

Partea întâi

Satul ridurilor

^ 7”\ippei, trebuia să admită, îi plăcea casa. y *S* Fra unul dintre acele corpuri de clădire mai noi, li se spusese. Spălător de vase, maşină de spălat, uscător, cuptor cu microunde, plită electrică, noi toate. Mocheta, nouă. Fosă septică. Acoperiş. Podeaua pivniţei avea totuşi o spărtură în ciment, şi în unele locuri mortarul dintre plăcile de gresie ale băii prinsese o pojghiţă închisă la culoare, de la ciuperci. Semne ale declinului, cugetă Pippa, ca într-o gură bătrână, cu dantură lucioasă lipită peste gingii. Se întreba câţi oameni muriseră în casa asta. Marigold Village, reşedinţe pentru pensionari: o anticameră a raiului. Erau de toate aici: piscine, restaurante, minimall, benzinărie, magazin de produse alimentare naturiste, cursuri de yoga, terenuri de tenis, personal de îngrijire. Era şi un serviciu telefonic de consiliere pentru cei în suferinţă, doi consilieri matrimoniali, un terapeut sexual şi un specialist în tratamente pe bază de plante. Club de lectură, club foto, club de grădinărit, club de construit vaporaşe-machetă. N-aveai de ce să mai pleci, niciodată. Pippa şi Herb băduseră prima oară peste Marigold Village când se întor

ceau la casa lor de pe plaja Long Beach de la un prânz organizat în Connecticut în urmă cu douăzeci de ani, pe vremea când Pippa abia trecuse de treizeci de ani, iar Herb avea şaizeci. Herb o apucase pe drumul greşit şi se treziseră pe o şosea îngustă, şerpuită, încadrată de puzderii de case de un cafeniu şters, cu un singur nivel. Era ora cinci, în aprilie; soarele după-amiezii târzii scălda într-o lumină aurie peluzele impecabil întreţinute. Locuinţele arătau aidoma; o mulţime de căsuţe poştale numerotate se găseau la capătul fiecărei bucăţi comune de alee. Unele dintre cifre erau mii. Herb fusese încredinţat că dacă făcea de două ori la stânga şi o dată la dreapta ar fi ajuns din nou pe şoseaua principală, dar, pe orice traseu apuca, acesta părea să-i absoarbă şi mai adânc înăuntrul aşezării.

— E ca într-unul din basmele alea, spusese Pippa.

— Ce basme? întrebase Herb, cu exasperare în voce. Pippa întotdeauna vedea poezie în orice. Să fi fost după ea, ar fi transformat în ceva desprins din Fraţii Grimm rătăcitul fără ţintă prin aşezare.

— Ştii, spusese, atunci când copiii intră în pădure şi totul se schimbă, şi peisajul se modifică în mod magic, şi ei se pierd, şi mai este de obicei şi vreo vrăjitoare, ceva.

Apăruseră copaci, care ascunseseră ultimele raze de soare. Lumina devenise mohorâtă.

— O vrăjitoare măcar ar putea să ne arate drumul, mormăise Herb, trăgând de volan. Înn mâinile lui masive arăta ca o jucărie.

— Cred că am mai trecut pe lângă fântâna aia, spusese ea, privind în spate.

După încă douăzeci de minute inutile, dădură

peste benzinăria de la Marigold. Un adolescent prietenos îmbrăcat într-o uniformă albastră de infanterist marin le

arătă cum s-o scoată la capăt. Era simplu, de fapt: două la dreapta şi apoi la stânga. Lui Herb nu-i venise a crede că nu-şi dăduse seama şi singur. Câteva zile mai târziu, când aflaseră că Marigold Village era o localitate pentru pensionari, îi apucase râsul. „Satul ridurilor”, aşa îi spuneau localnicii. Mai târziu, relatând povestea aventurii lor, Herb avea să spună:

— Ne rătăcisem de atât de mult timp, că aproape ajunsesem pensionari acolo.

Povestea asta avu parte de hohotele cele mai răsunătoare şi la petrecerea de casă nouă pe care Pippa o dădu în a treia lor duminică în Marigold Village. Mulţi dintre cei mai dragi prieteni ai lor veniseră să inaugureze, cu veselie, proaspăta lor viaţă în orăşel.

Sam Shapiro, un bărbat ciolănos de peste cincizeci de ani, cu chelie, era probabil cel mai bun scriitor de ficţiune din ţară. Avansul consistent pe care Herb i-l înmânase pentru ultimul lui roman făcuse vâlvă prin ziare. Se ridică, înălţă paharul spre Herb şi Pippa, şi cuvintele ţâşniră grăbite, în rafale întretăiate.

— Ştim cu toţii că Herb Lee poate fi un ticălos, dar de obicei are dreptate. Urăşte autocompătimirea mai mult decât orice, în scris şi în viaţă. Asta îl face un mare editor şi o fiinţă umană a naibii de dură. Nu

pot să cred că ai optzeci de ani, Herb. Asta înseamnă, cred, că nici eu nu mai am treizeci şi cinci. Dar ştiţi ceva? Când vine vorba despre cuvinte, instinctele lui Herb sunt impecabile. Cu femeile, mai puţin. Cred că ştim cu toţii despre ce vorbesc aici. Chicoteli jenate se făcură auzite printre cei din grup, iar un bărbat slobozi un hohot. Sam continuă: Aşa că, prima dată când mi-a spus că o să se însoare cu Pippa, m-am gândit în sinea mea „o luăm de la capăt!”

Părea un soi de... balast radioactiv. Dulce, dar mortal Herb, totuşi, neluându-mi sfatul în seamă, s-a luat dup. nasul lui – unul de dimensiuni respectabile, îmi permi să adaug, nu ca nasurile astea mici şi amărâte pe car le vedem peste tot prin oraş zilele astea – şi a reuşi cumva să se aleagă cu cea mai fantastică dintre feme: O ştiu pe Pippa Lee de un sfert de secol de-acum, da n-am ajuns s-o cunosc niciodată cu adevărat. E un mis ter, un cifru, este ceva care în vremea noastră aproap a dispărut: o persoană necontrolată de ambiţii sau lă comie ori de o nevoie bolnăvicioasă de a i se da aten ţie, dar cu o dorinţă de a experimenta viaţa din plin ş de a face traiul celor din jurul ei un pic mai bun. Pipp are nobleţe. Pippa are stil.

Buzele Pippei se strânseră o idee, fruntea i se încrur tă indicând o dezaprobare tăcută. Voia ca el să-l ridice î: slăvi pe Herb, nu pe ea. Privirea de vultur a lui Sam ră mase aţintită asupra ei preţ de o clipă; observându-i serr naiul, zâmbi şi continuă:

— Iar Herb a avut capacitatea să recunoască toate ai tea în ea, într-o vreme când aşa ceva era al naibii de grei de făcut. Rezultă din asta că nu poate fi rău pe de-a-ntrc gul. Beau în cinstea unui om care, chiar şi în această pc rioadă târzie a carierei sale, rămâne cu totul şi cu totr imprevizibil. Nu mă pot hotărî ce să cred despre alege rea ta de a te muta din Gramercy Park în Marigold Vi lage, Herb. Dacă e vorba de umilinţă, spirit practic sa perversitate. Dar atâta vreme cât Pippa o să continue s gătească mielul acela la cuptor, sunt gata s-o fac şi pe *ce* răuşul pentru tine, dacă este nevoie.

— Nu cred c-ai fi cine ştie ce cărăuş, Sam, spuse Hert cu gura lăţindu-i-se într-un rânjet

Viețile secrete ale Pippei Lee

asimetric, ca întotdec
una rânrl fărpp rât-p n rpmarră făinacă

— Niciodată să nu subestimezi un evreu înfometat! ridică Sam Shapiro vocea.

— Cred că e cumva de necrezut, spuse un glas trist, nazal.

Moira Dulles era o poetesă care trăise cu Sam Shapiro în ultimii câţiva ani. Stătea turceşte pe covor, la picioarele lui Herb.

— Adică, aţi lăsat totul în urmă. Pippa, eşti curajoasă să te poţi ridica aşa şi să pleci pur şi simplu, să începi o viaţă nouă...

Pippa o privi cu îngrijorare pe fragila ei prietenă. Spera că Sam nu-i remarcase lacrimile din voce.

— Mă simt liberă, zise Pippa. Am terminat cu grijile gospodăriei.

— Nu-mi spulbera iluziile, spuse Sam. Eşti imaginea ideală a Soţiei de Artist: răbdătoare, generoasă, inteligentă, frumoasă. Bucătar excepţional. Nu se mai fabrică aşa ceva.

Moira Dulles îi aruncă o privire întunecată, pe care el o ignoră.

— Şi Herb nici măcar n-o merită, nefiind artist. Nu m-am mai gândit la asta! Ultima soţie adevărată de artist rămasă în lumea civilizată, şi se duce după un editor!

Chicoti, apoi îşi trase hârâit răsuflarea, emiţând un sunet precum răgetul unui măgar.

— Nu era aşa când m-am însurat cu ea, spuse Herb. Am îmblânzit-o.

— Ei, mai taci, zâmbi Pippa, strecurându-se în bucătărie şi întrebându-se dacă nu cumva Sam îl necăjea cam prea tare pe Herb.

Ben, fiul Pippei şi-al lui Herb, freca de zor o cratiţă, aruncând când şi când câte o privire la petrecere prin ferestruica ce dădea în sufragerie. încă la facultatea

de drept, avea deja gheboşarea nesănătoasă şi pesimismul

KeDecca
ivliiier

viguros al unui bărbat de vârstă mijlocie. îşi măsuri mama prin ochelarii săi rotunzi, de profesor.

— Sper că Herb e OK, spuse Pippa, aprinzând o mici lampă cu gaz şi îndreptând-o spre cele cincisprezece bo luri de crème brûlée[1]. Stratul de zahăr de pe fiecare făci bule şi se înnegri căpătând culoarea melasei.

— Mami, e bine. Nimic nu i-ar putea dezumfla egoul

— Aşa crezi.

— Mai mult mă îngrijorezi tu.

— O, eu sunt bine, dragul meu.

— Problema ta e că eşti prea adaptabilă. Cifrul adap tabil.

Pippa îl bătu uşurel pe Ben peste braţ.

întotdeauna avusese grijă de ea, fie că vrusese, fie ci nu. Alături, aplecat înainte în scaun, Herb îi vorbea ci hotărâre lui Sam. Era încă atât de arătos, se gândi Pip pa. Optzeci de ani şi capul încă acoperit de păr, toţi din ţii încă în gură. Când oare avea să se prăbuşească totu acolo înăuntru?

— Ar trebui s-o faci, îi spunea lui Sam. Dacă reuşeşt cumva să îmbătrâneşti. Recomand asta. Mi-am transfor mat viaţa întreagă în bani. Dă-le profitul direct. Altfel durează ani până ce se rezolvă cu proprietatea, iar dupi aceea statul ia jumătate.

— Am crezut că-ţi place la nebunie să plăteşti taxe exclamă Don Sexton, un scenarist ale cărui vocale pre lungi îl făceau să sune ca un personaj din

1 Cremă de zahăr ars, în limba franceză în textul original. (*N. t.*

Philadelphi Story[2].

2 Piesă de teatru de Phillip Barry, după care în 1940 a fost făcu filmul cu același nume, o comedie regizată de George Cukor, cu Car Grant și Katharine Hepbum. (N. *t.)*

— Corect! spuse Phyllis, nevasta sa cu mintea ascuţită ca briciul. întotdeauna ai spus că ţi-ai dori ca guvernul să impună *mai multe* taxe.

— N-am de gând să sponsorizez războiul ăsta de căcat, spuse Herb.

— Aha, deci până la urmă totul se reduce la etică, făcu Sam. Eu unul aş fi băgat mâna în foc că despre perversitate e vorba.

— Nu mai zgândăriţi atâta toată chestia, mormăi Herb.

Dar îi plăcea să fie luat peste picior. Deodată, Pippa începu să-l adore pe Sam Shapiro. Găsise cu Herb exact tonul potrivit – lipsa glumeaţă de respect. îşi făcuse griji până peste cap că lumea avea să înceapă să se poarte altfel, acum că invincibilul-bărbat se afla într-un loc destinat pensionarilor. Să tratezi povestea ca pe o glumă trăsnită, aşa era cel mai bine. Marele Herb Lee, eroicul proprietar al uneia dintre cele din urmă edituri independente din ţară, virilul campion al Marelui Roman American, admiţând că îmbătrânise. Părea ireal pentru toţi cei din încăpere. Slăbiciunea lui făcea ca vârstele lor mijlocii să devină palpabile. Ei urmau.

Mutatul într-o localitate pentru pensionari fusese ultimul lucru la care Pippa se aşteptase de la Herb, dar, până la urmă, învăţase să accepte schimbările neaşteptate de direcţie din partea soţului ei. în spatele siguranţei de neclintit a lui Herb sălăşluia o impulsivitate profundă; toată viaţa lui cumpărase manuscrise, lăsase în urmă edituri şi chiar căsătorii într-o manieră bruscă, cu decizii brutale. Pippa ştia că Herb avusese profundă încredere în instinctele proprii, până la marginea superstiţiei; poate singurul lucru în care se încredea. O dată ce acul busolei sale

interioare se mişca, asta era, ceva avea

KeDecca
ivjiijer
să se schimbe. Aşa că atunci când apăruse acasă, râzând, cu un pliant de la Centrul Rezidenţial pentru Pensionari Marigold în pumn, spunând „ăsta-i locul unde ne-am rătăcit atunci”, petrecându-şi apoi după-amiaza răsfoind paginile lucioase la el în birou, ea simţise că pluteşte în aer ceva. într-un final, el îi livrase ideea ca pe o soluţie practică: „Mai am cinci, cel mult zece ani. La ce ne mai trebuie casa de pe plajă? Copiii au plecat. Manhattanul e o belea. Producem o hemoragie de bani pe care i-am putea folosi fără grijă. Ne lichidăm bunurile, Pippa, şi, când o fi să mă duc, ai avea cea mai mare parte din bani în buzunare. Poţi să călătoreşti, să-ţi cumperi o locuinţă mică în centru. Dacă vindem totul, o să fii liberă” Dar Pippa adulmecase o adiere de spaimă în acest tumult; în anul dinainte, Herb făcuse două atacuri cardiace într-o singură săptămână. în cele şase luni

care urmaseră trebuise să facă totul pentru el. Nici scările nu le mai putea urca. Acum era din nou în putere, în unele feluri mai puternic chiar, cu dieta lui aproape perfectă şi cu toate exerciţiile pe care le făcea, dar acele zile covârşitoare, când adâncile bătrâneţi se năpustiseră asupra lui şi a Pippei, lăsaseră o urmă de neşters în vieţile lor. Herb era, Pippa ştia bine, înfricoşat la gândul că ea ar putea să-i devină infirmieră. Marigold Village însemna un fel de asalt preventiv contra decrepitudinii, unul care să taie până la os. Era, de fapt, Herb în ceea ce avea el mai propriu: lipsit de sentimentalism, realist şi dorindu-şi din răsputeri să nu fie redus la neputinţă.

Faptul că Sam Shapiro, care devenise, de-a lungul ultimelor trei decenii, cel măi bun prieten al lui Herb, locuia la o distanţă de cincisprezece minute, era, după cum ştia Pippa, o binecuvântare, dar şi un lucru puţintel cam jenant. Fiindcă Sam îl urmase pe Herb de la c

editură la alta, ani şi ani de zile, înainte ca Herb să-şi deschidă propria afacere. Sam îi fusese atât de loial lui Herb, de fapt, încât lumea începuse să se întrebe dacă nu cumva marele Shapiro are nevoie puţin cam prea mult de editorul său. Aerul triumfal întipărit pe figura lui Sam la auzul veştilor despre mutare – ca şi cum Herb s-ar fi mutat ca să-l urmeze pe *el* – îl iritase pe Herb, chiar dacă era vorba *doar* de o tachinare. în relaţia lor, Herb era şeful, era cel dorit. Să inverseze piramida ar fi dus la o zguduire a fundaţiilor personalităţii sale. Pippa îl urmărise cu atenţie pe Sam, în căutarea oricărei probe a unei schimbări în dinamica prieteniei lor. Şi ea avea nevoie ca Herb să-şi păstreze aura de forţă. Se simţise tulburată trebuind să aibă grijă de el în lunile de după crizele de inimă. îl iubise atunci mai cu putere poate decât oricând, dar forma relaţiei lor începuse să se întindă pe cărări neliniştitoare. Când se întâlniseră, salvatorul fusese el. Dependenţa lui de ea îi făcuse pe amândoi să se simtă nelalocul lor.

Vânduseră aşadar casa din Sag Harbor, cu ţiglele ei cenuşii şi camerele tapetate, de-a lungul anilor, cu straturi după straturi de picturi, covoare, obiecte, fotografii. Camera copiilor, încă gemând de medalii pentru călărie şi postere cu formaţii, costisitorul dormitor principal cu patul lui uriaş, fereastra cât peretele la care Pippa se aşeza duminică de duminică pentru a citi ziarul sau pentru a urmări păsările – totul încăpu într-o zi ploioasă de marţi pe mâna unui antreprenor imobiliar şi a soţiei sale. Apartamentul din Gramercy Park reveni unui cuplu de oftalmologi fără copii. Deşi pe Pippa o durea sufletul să piardă locuinţele acestea la care ţinuse atât, fu surprinsă de cât de uşurată se simţi în acelaşi

timp. Să renunţe la cea mai mare parte din ce aveau, să se elibereze de super

fluu – impulsul acesta îl simţise de ani întregi pulsând vag înăuntrul ei, ca bipul ocazional al unui telefon mobil rătăcit în adâncurile unui apartament. Dar fusese mascat de ceea ce o bucurase, de lucrurile care o făceau să se simtă bine, de dilemele obişnuite ale vieţii de femeie fericită în căsnicie, realizată, mamă grijulie, gazdă generoasă, o femeie care le părea celor care o cunoşteau a fi printre cele mai dragute, bune la inimă, iubitoare, nepretenţioase şi mereu-alături-de-tine doamne pe care le cunoscuseră.

Pippa se întoarse în sufragerie aducând cu ea tava cu crème brûlée. Herb n-ar fi trebuit să mănânce atâtea ouă şi atâtea grăsimi, dar îşi dădu seama că din când în când ar trebui să aibă parte de ceea ce-i plăcea cu adevărat, cum făcuse întotdeauna, înainte ca doctorii să-l ajungă din urmă.

în plus, Pippei îi plăcea să ofere plăcere, şi orice bucătar ştie că mielul şi crème brûlée stârnesc mai multe oftaturi la o masă decât peştele fiert şi salata de fructe, îi privi pe musafiri cum îşi croiesc drum cu lingurile prin făgaşele de zahăr caramelizat şi cum îşi bagă în gură crema consistentă, cu parfum de vanilie.

Prăjitură

În dimineaţa următoare, Pippa se afla în dor- v / mitor singură, zăcând leneşă ca o odaliscă într-un chimono turcoaz de mătase naturală, tricou şi jeanşi. Faţa fără trăsături foarte proeminente, ca de felină, cu pometii înalţi, în formă de migdală, şi cu ochii larg deschişi, cenuşii, îi era încadrată de şuviţe de păr ce aveau nuanţa aurului roşu.

Chiar şi ajunsă în puterea vârstei semăna cu o madonă dintr-o pictură flamandă, dar mai rotundă, mai cărnoasă.

Cu capul odihnindu-i-se pe o pernă marocană, al cărei model geometric intenţiona să spargă monotonia de un cenuşiu închis a canapelei moderne, suedeze, pe care o cumpărase pentru potrivirea cu liniile sobre ale apartamentului, îşi roti ochii prin sufragerie cu satisfacţie. Nimic din ce se afla aici nu era în plus. Înn cunoştinţă de cauză salvase fiecare vază, platou şi pictură din calabalâcul pe care familia îl strânsese pe parcursul anilor, şi din care cea mai mare parte o dăduse copiilor sau o donase în scopuri caritabile, cu o capacitate de renunţare neca- racteristică, atunci când se mutaseră la Marigold Village,

punând deoparte doar câteva dintre lucruri, piese importante de care credea că ea sau copiii ar putea să aibă vreodată nevoie. Fiecare dintre obiectele pe care Pippa le alesese ca supraviețuitori ai acestei nemiloase selecții părea încărcat cu memorie, așa cum se afla izolat de celelalte în decorul steril, golit de asocieri, al pereților de culoarea pânzei pentru pictat: scrumiera cu sticla de un roșu luminos pe care Herb și Pippa o cumpăraseră la Veneția în luna de miere; comoara mamei ei, bomboniera în formă de inimă decorată cu micuțe frunze de trifoi; cochilia uriașă de melc pe care copiii obișnuiau odată s-o țină la ureche, cu expresii de încântare adâncă întipărite pe figură, și să asculte zbuciumul mării.

Casa asta mă face să mă simt ciudat, cugetă Pippa visătoare, ridicându-se într-un cot și apucând un binoclu nou-nouț de pe masa de sticlă pentru servit cafea. Ușile glisante de sticlă erau deschise, iar Pippa își miji ochii ca să privească prin lentilele puternice la un zid de peluză verde ca smaraldul, cu un opal de un albastru scânteietor – un lac artificial,

minuscul, unul dintre multele care împânzeau Marigold Village – în centrul său. Se juca cu binoclul, înainte şi înapoi, până ce observă o pasăre, un grangur, ţopăind agitat pe o creangă de salcie. Pasărea avea capul negru şi pene galbene ca şofranul pe piept, ce deveneau tot mai albe spre abdomen. Arăta exact ca acea poză lucioasă a unui grangur din manualul Pippei, *„Păsări de pe Coasta de E st”,* pe care-l cumpărase de la librăria din Marigold cu doar o săptămână în urmă.

În ziua în care cumpărase manualul; observase un anunţ pe afişierul librăriei: „Clubul de lectură Marigold se reuneşte în fiecare joi seară, la ora şapte. Aşteptăm noi membri”. îi stârnise interesul. Ar fi putut însemna o modalitate bună de a cunoaşte lume. Joia următoare bătea

la uşa de la adresa indicată, îmbrăcată cu unul din tricourile lui Herb şi cu o fustă largă, de pânză. Simţea nevoia să-şi ascundă trupul încă ferm de ochii femeilor bătrâne. Aşa, ca un act de bunăvoinţă. O doamnă micuţă, cu părul alb aranjat în bucle strânse şi purtând nişte pantaloni legaţi cu şnur aproape la fel de bătrâni ca şi ea, trase de uşă şi o deschise.

— încă o tinerică!, rosti cu o voce suficient de tare, privind pieziş peste umăr, în spate. Hai, intră. Foarte palpitant, nouă, hoaştelor bătrâne, ne place sângele proaspăt. Pippa se prezentă, intră în sufragerie şi văzu un grup de femei de şaizeci, şaptezeci şi optzeci de ani aşezate circular, ca la o adunare de vrăjitoare, cu poşetele puse bine lângă ele; în poala fiecăreia se găsea câte o copie imprimată a ultimului roman al lui Sam Shapiro, Mr. *Bernbaum Presents.* Pippa simţi cum o buşeşte râsul. Era prea de tot.

— Eu sunt Lucy Childers, spuse femeia care răspunsese la uşă. Iar ele sunt... să vedem... Emily Wasserman, Ethel Cohen, Jean Yelding, Cora O'Hara şi... Chloe unde-i? Chiar atunci, cealaltă „tinerică" apăru ieşind de la toaletă. Chloe avea o vârstă greu de ghicit; faţa ei contractată îngheţase într-un semi-surâs, de la care făcuse câteva cute, iar expresia îi era accentuată de pometii proeminenţi, ce semănau cu nişte mingi de ping-pong băgate sub piele. Cele

două părţi umflate ale buzei de sus îi atârnau sugestiv, mai degrabă, observă Pippa, semănând cu nişte cortine de catifea roşie prinse de colţurile gurii. Avea vârful nasului în vânt, ca şi cum nişte degete puse pe glumă s-ar fi apucat să-l modeleze în argilă. Genele, puţin cam prea desfăcute, păreau să fi fost prinse cu lipici. Vorbea cu o voce liniştită, joasă, cum ai vorbi cu un copil pe care l-au apucat năbădăile.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea, cu ochii mirați zgâindu-se din mijlocul acelui simulacru de față precum un prizonier care s-ar chiori printr-o găurică în zid. Pip- pa spuse câteva vorbe politicoase și privi în altă parte, simțind, în egală măsură, milă și repulsie.

— Asta e ultima dată când Chloe mai vine la întâlnirile clubului, spuse Lucy Childers. Soțul i-a răposat recent și se mută înapoi în oraș.

— îmi pare rău, zise Pippa.

— Mulțumesc, șopti Chloe.

Lucy Childers se proțăpi pe marginea canapelei, cu spatele drept, cu picioruşele încălțate în pantofi albi, de infirmieră, așezate cuminți unul lângă altul, și declanșă discuția pornind de la propriile ei cugetări erudite, cu mânuța țeapănă împungând aerul de fiecare dată când emitea câte un argument, mânuță pe care apoi și-o retrăgea cât ai clipi din ochi lângă ea, ca și cum ar fi curățat resturile de mâncare de pe o masă. Lucy admiră simetria cărții, tempoul îngrijit, desfășurarea lentă dar sigură a poveștii – nici prea mult, nici prea puțin; o numi „roman de mister psihologic" Se întoarse apoi spre Chloe, care murmură: „E o carte răutăcioasă, dar mi-a plăcut." Pippa încercă să se smulgă din amestecul emoțional, foarte nelalocul lui, de groază și familiaritate pe care-l simțea față de această persoană.

Grangurul își luă zborul. Pippa mută binoclul ceva mai jos și dădu peste bascheții roșii Converse ai lui Herb. Umblă cu privirea peste picioarele lui arămii, slăbănoa- ge, peste micuța proeminență a buricului, până ce ajunse la fața sa aspră, cu mandibula încleștată peste dinții din față într-o grimasă de

concentrare, şi-l văzu, aşezat pe scaunul de pe peluză, cum citeşte un manuscris gros

cât un lat de palmă. Adevărul era că Herb nu se pensionase de fapt. Conducea compania de aici, cumpăra manuscrise şi făcea oferte.

O listă de sarcini gospodăreşti începu să se deruleze la nesfârşit în mintea Pippei, cam în felul în care rulează pe ecran titlurile la emisiunile de ştiri: *curăţătorie chimică... hârtie igienică... îngrăşământ pentru plante... brânză.* Stătuse lungită cam jumătate de oră, vagabondând cu mintea lipsită de griji, după ce făcuse curat în casă şi planificase cina pentru ora zece. Cercul format de havuzul artificial, picioarele lui Herb, peluza verde, strălucitoare... Pippa îşi dori să le poată picta. O dorinţă veche; spusese despre ea însăşi, întotdeauna, aproape cu mândrie, aşa înconjurată cum era de indivizi creativi, că n-are nici un talent pentru nimic.

Sunetul soneriei o făcu să tresară. Se ridică, se răsuci şi o văzu pe Dot Nadeau aşteptând în faţa uşii cu plasă. Dot era o blondă spălăcită din New Jersey, cu pielea tăbăcită şi cu voce guturală şi senzuală. Locuia chiar peste havuzul artificial, la numărul 1272. Trecuţi bine de şaizeci de ani, Dot şi soţul ei pe nume Johnny se numărau printre rezidenţii cei mai tineri. Pippa, la cei cincizeci de ani ai ei, era practic o mireasă minoră.

— Ai un minut? întrebă Dot cu voce înăbuşită. Arăta întoarsă pe dos.

— Sigur. Ar trebui să fac nişte comisioane. Dar nu contează, spuse Pippa.

Se aşezară în bucătărie. Pippa turnă cafea într-o ceaşcă şi i-o dădu lui Dot.

— E totul în regulă? întrebă.

— Păi, suntem bine, dar... băiatul meu, Chris. Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre el.

— Cel din Utah?

— Da. Se gândeşte să se mute şi... s-ar putea să vină în est.

— Păi, asta ar fi foarte drăguţ, dacă s-ar muta lângă voi.

— Chestia e că are probleme... o belea, Pippa, o belea cât toate zilele. Înn ochii lui Dot erau lacrimi. Pippa verifică dacă Herb se mai afla încă bine fixat în scaunul lui şi-i întinse lui Dot un şerveţel.

— Despre ce-i vorba? întrebă Pippa. Nu se simţea în largul ei. N-o cunoştea prea bine pe Dot. Băuseră câte o cafea, cu câteva ocazii, dar nu evoluaseră niciodată dincolo de stadiul amabilităţilor.

— A avut un fel de criză cu nevastă-sa, a părăsit-o, şi-a pierdut slujba – nici măcar nu era o slujbă adevărată, lucra la un cămin pentru bărbaţi. Cum să-ţi pierzi până şi o slujbă ca asta? Mulţumesc lui Dumnezeu că n-au avut copii. Nu ştiu ce să mă fac.

— Păi, e adult, adică... ce poţi să faci?

— întotdeauna a fost aşa, cam nepricopsit, înţelegi ce vreau să zic?

Pippa se întrebă ce voia Dot să zică. Era băiatul retar- dat cumva? Beţiv? Nu era normal pe de-a-ntregul?

— E dureros, dar uneori trebuie să accepţi că sunt ceea ce sunt. Eu, bunăoară, simt aşa despre ai mei. Ben cel bun ca pâinea caldă şi tiranica Grace. Acum şi întotdeauna. Nimic de făcut. De parcă l-ar fi chemat, Ben apăru, cu o jachetă purtată şi răspurtată de bumbac, în dungi, aruncată pe umeri. De fiecare dată când îl vedea, Pippei nu-i venea să creadă că nu mai eră un băieţel.

— Bună, scumpule, spuse. Dot, el este băiatul meu, Ben.

— Avocatul! rosti Dot, măsurându-l pe Ben cu priviri admirative.

— încă nu, făcu Ben.

— Columbia, aşa-i? întrebă Dot. Pippa simţi imediat o străfulgerare de vinovăţie pentru că avea un fiu la facultatea de drept, în vreme ce băiatul lui Dot era fără slujbă şi, posibil, fără un loc în care să stea. Dot se întoarse spre Pippa.

— Ai dreptate, spuse Dot. Ştiam eu că trebuia să vin la tine. Am simţit eu. O să-l las pur şi simplu să-şi lingă singur rănile. Nu poate s-alerge la mine de fiecare dată când i se duce viaţa de râpă. Nu-i fac nici un bine.

— Bineînţeles, el ştie că dacă vreodată ar avea probleme chiar serioase...

— Se poate baza pe mine. Dot o îmbrăţişă pe Pippa şi ieşi.

Ben muşcă dintr-un măr.

— Cu ce anume aveai dreptate?

— Habar n-am, spuse Pippa. A spus că fiul ei e nepricopsit şi eu i-am răspuns că uneori trebuie să accepţi lucrurile aşa cum sunt.

— Ei, cel puţin a plecat mulţumită.

— Nepricopsit? spuse Herb, care apăruse şi el la auzul vocii lui Ben. Aşa i se spune acum cuiva cu mintea înceată?

Pippa scoase o bandă de luat tensiunea dintr-un sertar, o înfăşură în jurul braţului lui Herb şi se apucă să o umfle. Ben rămase să citească rezultatul împreună cu ea.

— De unde şi până unde aţi ajuns, voi doi, surori de caritate? întrebă Herb.

— Nu te enerva, spuse Pippa. îţi creşte tensiunea.

— Dar dacă m-aş spânzura? zise Herb, zâmbind doar pe jumătate. Atunci ce-ar fi?

— Puţină apreciere pentru îngerul tău servitor, tăticule, spuse Ben pe un ton de avertizare glumeaţă. Herb

— trase ziarul local peste masă şi aruncă un ochi pe prima pagină, cu o grimasă.

Nu suporta să i se ia tensiunea în faţa altora, fie ei şi copiii lui. Pippa putea simţi cum iritarea lui urcă în ea ca o maree. Ar fi trebuit să aştepte până ce Ben pleca. Rahat, se gândi. Eh, asta e. Îi pregăti lui Ben un bol cu cereale şi rămase să asculte ronţăitul grăbit, ca de animal, pe care îl făceau dinţii lui mestecând, acelaşi ronţăit pe care îl scotea şi la cinci ani. Îi plăcea la nebunie sunetul ăsta.

— Pa-pa, spuse Ben. Stephanie a adus o pisică de la adăpost.

— încă una! exclamă ea şi râse. Prietena lui Ben avea o slăbiciune pentru animalele cu probleme. Era o persoană drăguţă, onestă. Pippa era sigură că aveau să formeze o familie reuşită, câtă vreme Ben n-avea să fie distras de ceva mai interesant. Dar, în mod destul de ciudat, nu părea să-şi dorească senzaţii tari. Ben se ridică în picioare.

— înapoi la ocnele de sare, spuse.

— Tot mai lucrezi la referatul ăla? întrebă ea. El aprobă din cap, împingându-şi la loc ochelarii pe nasul său impozant.

— Referatul care l-a mâncat pe Ben Lee.

— Eşti tu prea meticulos, spuse Pippa.

— De fapt cred că e posibil să fi descoperit ceva, spuse el.

— Şi nu-i grozav? spuse ea, luminată la faţă. Ln timp ce-l conducea către maşină, el o cuprinse cu un braţ.

— Mami, zise, hai în oraş săptămâna Viitoare ca să mâncăm de prânz. Sau de cină. Poţi să rămâi la

mine.

— Miercuri luăm prânzul cu Grace.

— A, da. Dacă vrei să ne vedem altă dată, dă-mi un telefon, bine?

— Aşa o să fac, spuse ea. Sigur că da. Şi nu-ţi mai fă griji pentru mine, ce zici?

— Vreau doar să te mai distrezi şi tu un pic, spuse el.

După plecarea lui Ben, Pippa rămase acolo în tăcere
pentru o clipă. Lista, pe care o rulase în cap de câteva ori cât fusese Dot pe la ea, în vreme ce vorbea, apăru acum în toată splendoarea: *brânză... curăţătorie chimică... îngrăşământ pentru plante.*

Până la mini-mall făcea doar trei minute. Pippa se duse acolo cu maşina, luă tot ce-i trebuia de la magazinul alimentar, lăsă rufele la curăţat apoi se lăsă pe spate în scaunul scrijelit şi începu să se mişte ca melcul prin parcare. Trăia cu teroarea de a nu da peste vreunul dintre bătrânii aceia îmbrăcaţi în haine roz sau de culoarea fisticului, cu feţe tăbăcite şi căzute şi cu piele zbârcită atârnând pe la coate şi genunchi.

*

Bâzâitul stăruitor al maşinii de tuns iarba o smulse pe Pippa din somnul ei fără vise, cum ai smulge un corp din apele unui râu. Simţi, când deschise ochii, o durere surdă în tâmple. Voia apă, şi voia şi cafea. Stând în pat, aşezată, îi aruncă o privire lui Herb. Una dintre reguli era să nu se uite niciodată la el când doarme. Aşa, cu ochii strânşi şi gura întredeschisă, arăta ca un bătrân străvechi, fragil. Se întoarse pe cealaltă parte şi se ridică. Ştia că atunci când ochii lui de un albastru îngheţat, cu privire poruncitoare, aveau să se deschidă, urma să se simtă uşurată din nou. Îl iubea aşa de mult pe acest bărbat! O

afecţiune de care încercase să se vindece în repetate rânduri; simptomele puteau fi dureroase. Dar renunţase să mai lupte, cu multă vreme în

urmă. Ea era femeia care-l iubea pe Herb Lee. Da, şi multe alte lucruri pe deasupra, cugetă în vreme ce-şi punea halatul de bumbac de culoarea frunzelor primă- văratice. Mamă. Două fiinţe decente, productive, trăiau datorită mie. Asta nu-i chiar de ici, de colo. Intră în bucătărie, îngustându-şi ochii în lumina orbitoare. Totul aici era alb. Masa de plastic termorezistent, barul, gresia podelei îşi pierduseră contururile, scăldate într-o revărsare de lumină, dilatate. Umbrele jaluzelelor de la fereastă trasau dâre albăstrui prin încăpere. Pentru o clipă, cu vederea înceţoşată de somn, efectul păru surprinzător de abstract, aşa că-i trebui puţin timp până să-şi vină în fire, şi atunci când o făcu rămase atât de confuză în privinţa a ceea ce văzu, încât îşi puse la îndoială memoria proprie.

Masa fusese aşezată haotic, cu farfuriile răspândite la întâmplare, aruncate parcă acolo de un

servitor furios. Unele mai conţineau încă bucăţi de prăjitură cu ciocolată. Altele erau goale. Pippa observă că ceva de culoarea untului de arahide era întins peste una dintre bucăţile de prăjitură. Adulmecă acel ceva cu grijă. Era unt de arahide. Şi cu toate astea îşi amintea clar că debarasase masa cu o noapte înainte. Locul fusese imaculat. Un fior îi traversă şira spinării, şi începu să se învârtă de jur împrejur, imaginându-şi o pereche de ochi răutăcioşi, psihotici urmărind-o din sufragerie – vreun dement evadat, agitând un cuţit murdar de prăjitură. Nevăzând pe nimeni, se duse până la uşa bucătăriei şi o încercă. închisă. O porni prin casă, verifică toate uşile, toate ferestrele. închise to.ate. Nu intrase nimeni. Trebuie să fi fost Herb. Dar se duseseră la culcare împreună, la unsprezece. Herb adormise primul. încercă să şi-l ima

gineze sculându-se din pat şi primind lume, după miezul nopţii, la o prăjitură cu ciocolată şi unt de arahide. Era în afara oricărei discuţii. Şi atunci cum ajunsese acolo prăjitura?

Strânse masa, aruncă la gunoi resturile şi băgă farfuriile în maşina de spălat vase. Făcu nişte cafea. Stătea la masă sorbind din ceaşcă atunci când intră Herb, deschise uşa de la intrare şi luă ziarul de pe preş.

— Aşa deci, spuse ea, nu pot să cred că ai dat o petrecere şi pe mine nu m-ai invitat.

— Ce tot spui? zise el, punându-şi ochelarii de citit.

— Ai lăsat toate farfuriile să zacă.

— Care farfurii?

— Herb, am găsit pe masă, în dimineaţa asta, şase farfurii cu prăjitură de ciocolată. Şase, aşadar. Două nu aveau urme de prăjitură pe ele. Una dintre felii avea pe ea unt de arahide. Herb se aşeză şi o privi.

— Ai luat-o razna, eşti dusă cu pluta? spuse, râzând.

— La început am crezut că a intrat cineva în casă, dar toate uşile sunt închise. Urmă o pauză, când el pricepu situaţia.

— Mai are altcineva vreo cheie?

— Da, cred că cei de la întreţinere. Şi menajera.

— Menajera? Păi, stă în New Milford. De ce-ar bate atâta drum cu maşina pentru nişte prăjitură cu ciocolată? Mai bine ne-am uita dacă nu lipseşte ceva.

Nu lipsea nimic. Pippa o sună pe femeia care le făcea curăţenie, pretinzând că îi confirmă venirea pentru luni. Apoi o întrebă, ca din întâmplare, ce făcuse în noaptea de dinainte. Urmă o pauză. „Am fost la bowling...", îi răspunse femeia, ezitant. Herb sună la administraţie ca să facă o plângere. Il întrebară dacă vrea să cheme poliţia. Herb respinse această variantă.

— Cred că am putea-o numi o infracţiune fără victime, spuse, cu nările fremătându-i uşor. Omul de cealaltă parte a receptorului chicoti politicos.

Pippa chemă un lăcătuş, puse să se schimbe încuietori- le. De data asta nu mai dădură nimănui vreo cheie. Pippa continua să se gândească la prăjitură. Herb trebuie să fi fost. Şi uitase. îşi pierdea minţile. Pippa se apucă să-l urmărească, de atunci, cu atenţie sporită. De fiecare dată când aşeza paharele greşit sau nu-şi amintea numele cuiva, simţea cum suspiciunile îi cresc. Apoi, duminica ce urmă, intră în bucătărie şi găsi bucăţi de morcov înfipte într-un recipient cu glazură de vanilie. O tigaie cu resturi de şuncă prăjită rămase lipite de fund. Alte farfurii murdare. De data asta îl trezi pe Herb şi-i arătă. Se uitară unul la celălalt.

— Poate ar trebui să te duci la un doctor, spuse ea. Herb era furios.

— OK, dacă am Alzheimer, atunci asta e, mă sinucid. Dar mai întâi am nevoie de probe.

Se duse glonţ la magazinul de electronice din mini-mall şi cumpără o cameră de supraveghere micuţă cu un suport pentru pus pe perete, apoi îl plăti pe omul de la magazin să i-o instaleze într-un colţ, unde peretele se întâlnea cu tavanul. Tipul se căţără pe o scară, cu sudoarea curgându-i pe faţă. Pippa dădu drumul la aerul condiţionat.

— Probabil că ţi se pare cam ciudat, zise.

— Aţi fi surprinsă să aflaţi ce face pe-aici lumea ca să se distreze, spuse omul.

— Chiar?

— Da, dar n-am mai văzut pe nimeni să facă asta în bucătărie.

— A, nu. Nu-i... adică... Pippa o lăsă baltă.

Prefera mai degrabă să-l lase să creadă că se filmează pe ei, unul

— peste altul pe masa din bucătărie, decât că documentează căderea soţului ei în întuneric.

O oră mai târziu, Pippa tocmai făcea ordine prin sufragerie, când se uită prin geamul de sticlă şlefuită. De cealaltă parte a bazinului, pe aleea familiei Nadeau, văzu o remorcă legată la un camion de un galben intens, cu o rulotă portocalie prinsă la spate. Rulota avea la geamuri, pe dinăuntru, draperii groase, roşii. Pippa o zări pe Dot gesticulând către un bărbat cu păr negru, ce ducea o cutie de carton. Pippa luă binoclul pentru urmărit păsări de pe măsuţa de cafea şi-l îndreptă spre tânăr. Avea un tricou cu inscripţia „Ce?" imprimată pe spate. Deci fiul cel nepricopsit se muta aici până la urmă! Ce ciudat era cu Dot, se gândi. Se simţea atât de normal când vorbea cu ea. O făcea să se simtă altcineva. Dot o cunoştea doar superficial. Cu câteva luni în urmă, în vechea ei viaţă, ar fi putut mai degrabă să-şi ia zborul prin cameră decât să lege prietenie cu Dot Nadeau. Prietenii ei erau editori, romancieri, critici, poeţi. Şi totuşi Pippa nu se simţise niciodată, în compania lor supercivilizată, în largul ei. Doar cu gemenii, când erau mici – atunci doar se simţise perfect în regulă cu ceea ce era. Grace şi Ben o priviseră cu atâta încredere întipărită pe feţişoarele lor, îi spuseseră „Mami" Ei ştiau, deci ştia şi ea. Acum puişorii îşi luaseră zborul. Mai sunau uneori, mai veneau în vizită. Câteodată ieşeau cu toţii să ia prânzul. Dar n-o mai priveau pe Pippa în felul în care o făcuseră cândva. Ben mai era încă extrem de drăguţ cu ea. întotdeauna avusese puţine nevoi, aşteptase totul şi primise ceea ce aşteptase. Se

născuse însingurat, dar sigur pe sine. Sentimentele Pippei pentru el erau simple, ample, fără bătaie de cap. Dar cu Grace..., cu ea totul era complicat ca naiba.

Pippa se simţea proastă şi împiedicată în compania fiicei sale şi, în plus, vinovată cumva, de parcă ar fi dez- amăgit-o fiind în stare de atât de puţin.

Din fragedă copilărie, Grace fusese bolnavă după afecţiune, agăţată de maică-sa ca un pui de maimuţă. Dragostea ei pentru Pippa era posesivă şi competitivă. Deşi îşi adora geamănul, încerca să-l ţină pe Ben departe de îmbrăţişările mamei, înnebunită să se bălăcească ea singură în iubirea acesteia. Înn ziua de după cea de-a patra aniversare a ei se aşezase la picioarele mamei, deschisese o carte şi citise de jos totul, cu voce tare. Pippa rămăsese împietrită: copilul fusese până atunci de o încăpăţânare feroce când venea vorba despre citit, refuzând să pronunţe fie şi o literă. Micuţa Grace se uitase în sus către mama ei şi, ridicând din sprâncene, întrebase: *„Acum* mă iubeşti mai mult decât pe Ben?" Pippa o luase pe fetiţă în braţe şi o alintase, simţind împunsătura vinovăţiei ca pe un ac veninos în coşul pieptului. Pentru că ştia ce urmăreşte Grace. Erau fulgerări de gelozie intensă în iubirea ei, pe care Pippa le găsea dominatoare, devoratoare, respingătoare chiar, în momentele în care se manifestau; momente care, din fericire, se dizolvau la loc în peisajul altminteri însorit al vieţii lor de zi cu zi. Odată, privind un vas cum dispare dincolo de linia orizontului, Grace îi spusese Pippei: „Eşti a mea cât vezi cu ochii" Deşi nu accepta asta conştient, într-o parte ascunsă a minţii Pippei dorinţa de posesie a fiicei sale dezlănţuia un alt fel de iubire, o pasiune mortală, dulce şi nesăţioasă care, în tinereţe, aproape o sufocase.

Şi totuşi, în ciuda acestor lucruri, acum, când

crescuse, Grace devenise un triumf. Atât de sofisticată, de curajoasă. Pippa se descoperi pândind-o, urmărind-o cu priviri furişate. Şi, uneori, în neliniştea fetei ei, în pasiu

nea ei pentru aventură, în dorința ei de a experimenta se recunoștea pe ea însăși, o fațetă a eului dispărută cu mult timp în urmă. Cum se întâmplase? Cum de se schimbase așa de mult? își aduse aminte de dimineața aceea în care se privise în oglindă și văzuse trei fire albe, ondulate, apărute în păr. I se păruse că arată obscen, ca un smoc de păr pubian ieșit de sub costumul de baie. Acum, pe sub vopseaua blond-roșcată părul ei albise. Pippa era o femeie liniștită, de vârstă mijlocie. Și Herb avea opt-zeci de ani. Gândul ăsta o făcu să râdă. Viața devenea atât de ireală. Tot mai mult și mai mult, trecutul năvălea peste ea, amestecându-se cu prezentul precum apa turnată în apă.

Atunci intră Herb. Pippa se răsuci.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă ea. Herb se așeză și se apucă să-și potrivească perna de sub el.

— Cum e, camarade? întrebă.

— Sunt bine, replică ea.

— Îți pare rău că trăiești în Satul Ridurilor?

— Trebuie să-mi ocup zilele mai mult. Dar nu

sunt tristă. Cred că e romantic, aşa, s-o luăm de la-nceput, cu atât de puţine. Herb zâmbi cu tristeţe şi se lăsă pe pernă. Pielea lui, bronzată de la tot timpul acela petrecut în curticică, era brăzdată precum o figură de piatră, cu ochi ca nişte puncte de lumină.

— întotdeauna vezi partea frumoasă, îi spuse el.

— Şi de ce nu? Urmă o pauză.

— Poate ar trebui să ne mutăm înapoi în oraş, spuse el.

Ea râse.

— Tocmai ne-am vândut apartamentul!

— Şi ce, cumpărăm altul.

— Serios?

— Nu, sigur că nu. Doar că mi-e greu să mă gândesc că am ajuns la capătul drumului.

Pippa îşi puse mâna pe genunchiul lui şi aruncă o privire prin cameră. Se întreba ce-ar putea face pentru el. Un pahar de suc de morcovi, poate. începuse să simtă o anume disperare, uneori, când erau singuri, ca şi cum tot ce şi-ar fi putut spune fusese deja spus, iar acum vorbirea era fără folos.

— Brânza de ieri a fost bună, zise Herb.

— Elveţiană. M-am bucurat aşa de mult că am gă- sit-o...

— îmi place la nebunie brânza aia.

O altă femeie

| săptămână după aceea, Pippa se trezi cu un *f J* braţ amorţit^ prins sub ea. Se simţea de par- că corpul i-ar fi fost strivit de saltea în timpul nopţii, iar faţa înfundată în pernă. Avea un gust împutit în gură. Se ridică ţeapănă, încercând să readucă sângele înapoi în membrul lipsLt de putere ce se mişca neajutorat dintr-o parte într-alta, ca o entitate separată.

în bucătărie, coagulat pe masa de plastic, găsi o pojghiţă sleită, galbenă,, de ceva ce părea a fi ouă prăjite. O cutie cu bomboame de ciocolată zăcea

deschisă şi

prăduită în mijlocul harababurii. O furculiţă era pusă în echilibru pe marginea unui scaun.

Amintindu-şi de camera de supraveghere, Pippa îşi întoarse brusc capul şi o privi. Chestia se holba la ea cu ochiul său rece de sticlă, cu luminiţa roşie de „înregistrare" clipind ca o piază-rea. N-ar fi putut suporta ca Herb să se vadă în felul acela. Zi de zi se scula mai devreme; dacă exista vreo probă, avea de gând să scape de ea, să şteargă caseta. El n-ar fi ştiut niciodată. Pippa strânse dezastrul cât de repede putu şi, cu ochii tulburi de lacrimi, îşi curăţă de pe deget o coajă uscată de ou.

Intră în camera de lucru şi închise uşa, apoi împinse caseta în gura maşinăriei. Inima îi bătea sălbatic în piept. Văzută de sus, în alb şi'negru, ca în multele imagini cu jafuri pe care Pippa le urmărise la televizor, bucătăria ei arăta sinistru, ca o scenă a crimei. Pippa dădu caseta pe repede înainte. Nimic. Nimic. Apoi o siluetă în alb trecu repede prin cadru. Pippa dădu înapoi şi apăsă pe butonul de redare. Camera era, din nou, goală. Un sunet înfundat, ca un zdrăngănit, se auzi de la televizor. Apoi o femeie pătrunse în bucătărie, cu mers împleticit. Era/nu era Pippa. Străina se mişca sincopat, fără graţie, cu umerii căzuţi, cu privirea pierdută. Creatura dispăru de pe ecran, apăru iarăşi într-un colţ şi se apucă să prăjească ouă într-o tigaie. Trânti apoi ouăle direct pe masă, se aşeză într-o poziţie gheboşată şi se apucă să rupă din ele bucăţi mari, cu furculiţa, aruncându-şi-le în gură cu mişcări ca de automat. Pippa se privi cu incredulitate şi repulsie. Înn toată scena era ceva inuman.

Deschise uşa dormitorului lovind-o cu pumnul. Herb se ridică în fund, ameţit de somn.

— Ce...

Se apropie de el şi-şi îngrămădi capul la pieptul lui, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Sunt eu, spuse. Herb, sunt eu...

— Uşurel, camarade. Despre ce vorbim noi aici?

— Prăjitura de ciocolată. Şi ouăle, şi... am văzut pe casetă, of, e oribil. O ţinu aşa câteva minute, mângâind-o pe cap.

— Probabil că merg prin somn, spuse ea.

— Nu-mi amintesc de nici un ou.

— Ouăle au fost în dimineaţa asta. Pe masă, peste tot. Ea... eu... le-am aruncat pe masă şi... Dumnezeule, mă simt de parcă am înnebunit.

— N-o făceai şi când erai copil?

— Doar de câteva ori.

La paisprezece ani, urcase scările până la sala de sus a reşedinţei parohiale în care locuia, cu perna sub braţ, până ce maică-sa o condusese înapoi în pat.

— Tu somnambulă e de un milion afurisit de ori mai bine decât eu senil, spuse Herb, răsucindu-se pe partea lui de pat, trăgând-o pe Pippa spre el şi ridicându-şi genunchii în aşa fel încât ea să poată sta ca într-un fotoliu făcut din copul lui. Ea îi simţi căldura de-a lungul spinării şi-şi strânse picioarele între gambele lui calde, acoperite de păr.

— Cred că da.

— Somnambuli, dragă, sunt pe toate drumurile. Nici măcar nu mai poţi scăpa când te priponesc pentru crimă, cu genul ăsta de apărare. Aşa că să nu-ţi vină idei. Deja se simţea în siguranţă. Herb avea un fel aparte de a revărsa lumină peste gândurile negre, de a alunga umbrele. Viziunea asta

iraţională o moştenise de la tatăl său, un bărbat plin d_e umor negru, care dispreţuia

— religia, exagerările de orice fel şi muzicalurile. Era o încarnare a imposibilităţii. Mama lui Herb murise de cancer când el avea doi ani. Ani şi ani taică-său fusese un protector iubitor, chiar dacă aspru. Avusese un magazin profitabil de electrocasnice în Queens, până ce îşi pierduse afacerea în gaura fără fund a crizei economice. O dată cu falimentul apăruse şi o accentuare a dispoziţiei întunecate a dlui Lee. Tachinările aruncate fiului său deveniră agresive şi, într-un târziu, se transformară într-o indiferenţă amară, brutală, la adresa lui Herb, pe care ajunsese să-l considere un intelectual efeminat, poate chiar poponar. Fiindcă, oricât i-ar fi compătimit pe amărâţii care îl considerau pe Dumnezeu un balsam pentru sufletele lor rănite, dl Lee îşi rezerva condescendenţa cea mai strivitoare pentru cei care se considerau mai buni decât alţii doar pentru

că citeau cărţi. La început, Herb fusese afectat de respingerea lui, dar, din fericire, asta îl ajutase să se elibereze de vinovăţia de a-şi fi depăşit tatăl. Plecase la colegiu, cu bursă, la nouăsprezece ani, singur pe lume, hotărât să nu mai accepte tirania nici unei alte fiinţe umane pentru tot restul vieţii, cu gustul literar deja format chiar de cel pe care ajunsese să-l urască atât de mult. N-avea încredere în metafora extravagantă, ci prefera stilul uscat, prozaic. Mai mereu trebuia, după părerea lui, să o aducă pe Pippa cu picioarele pe mământ.

Simţi o atingere pe coccis, care apoi dispăru, după care reveni iarăşi, cu insistenţă, ca şi cum o fiinţă şi-ar fi împins nasul în spinarea ei. Se întoarse, închise ochii şi-l sărută.

Stătea lungită lângă Herb, cu ochii încă puţin umflaţi de la plâns, când în uşă se auzi o bătaie.

Se puse în genunchi pe pat şi aruncă o privire pe fereastră, dând deoparte draperia. Era Dot.

— N-are şi femeia asta un telefon? întrebă Herb. Pip- pa îşi trase halatul şi intră în bucătărie.

— Bună! izbucni Dot, de la intrare. în dimineaţa asta arăta altfel. Pe sub reţeaua alambicată de linii întipărite pe pielea fleşcăită din cauza expunerii fără măsură la soare, Pippa observă un maxilar mândru, puternic. Ochii căprui străluceau. Dot trebuie să fi fost răpitoare cândva.

— Arăţi minunat, spuse Pippa.

— Glumeşti? Tocmai mă duceam la salonul cosmetic. Ai plâns cumva? întrebă Dot.

— Doar o alergie, spuse Pippa. Vrei să intri? Ochii lui Dot se ridicară spre camera de supraveghere, apoi cobo- rârăă din noi către Pippa.

— Am venit să te invit la noi ca să-l cunoşti pe Chris. Şi Herb e binevenit, normal, doar că n-aş vrea să-l deranjez.

— Chris?

— Fiul meu. S-a mutat cu noi. E absolut legal.

— Sigur că da.

— Adică, în regulament se spune că poţi să ţii la tine rude sub cincizeci de ani pentru maxim şase luni. Invit şi eu câţiva vecini. N-aş vrea ca vreunul să creadă că ne ferim de ceva.

— Mi-ar plăcea mult să-l cunosc. Când să vin?

— în jur de patru ar fi bine, putem să bem ceva cu toţii şi după aia să avem timp s-ajungem acasă ca să gătim cina. Sper să nu crezi că svint prost crescută, fiindcă nu invit şi la masă.

— Absolut deloc.

— Doar că nu suport să gătesc cantităţi mari de mâncare.

îndată ce închise uşa, Pippa încercă să nu-şi mai bată capul cu Dot. Simţea acolo o umbră tragică, o rană. Pippa suferea de exces de empatie. Uneori simţea că vieţile interioare ale altor oameni sunt aproape imposibil de contemplat: încăperi în alte încăperi înăuntrul fiecăruia, un labirint nesfârşit de trăsături contradictorii, amintiri, dorinţe, reflectându-se unele în altele ca în desenele lui Escher[3], precum nişte cimilituri exasperante. Mai bine să accepţi oamenii aşa cum doreau să fie văzuţi. Până la urmă, de ce nu?

Maternitate şi ţigări

f ~ţ~ \uţin după ora patru, Pippa se îndreptă spre sx-^casa lui Dot, cu o sticlă de vin pe care o păstrase pentru o ocazie, întrebându-se dacă ar putea fi totuşi însărcinată, în ciuda vestigiului metalic pe care încă-l avea prins în uter, ca un rest lăsat pe lună de astronauţi.

Oricât de rar ar fi fost sexul cu Herb în vremea din urmă, precauţiile erau necesare încă; ovulele probabil că dădeau în clocot în acest amurg al fertilităţii ei. Gân

3 M.C. Escher (1898-1972), grafician olandez cunoscut pentru lucrările sale cu perspective geometrice şi pentru desenele care redau realităţi „imposibile" tridimensional. (*N. t.)*

dul la un alt copil, acum, părea absurd, sufocant chiar, oricât îi plăcuse altădată să fie însărcinată, aşa dependentă cum fusese de mirosul pielii de pe gâtul copiilor ei, de locul moale din creştetul căpşoarelor lor. Odaia aceea era închisă şi încuiată; n-ar mai fi putut să forţeze intrarea.

Herb alesese să rămână acasă. Să viziteze un fost dentist, pe soţia acestuia şi pe fiul lor nepricopsit nu era tocmai varianta lui preferată de distracţie. Pippa merse încet, privind în sus către crengile noduroase ale unui stejar ale cărui frunze închise la culoare tremurau pe cerul întins, albastru. Se simţea golită de gânduri într-un fel plăcut, absent. Coşmarul de pe caseta video părea hăt, departe, dar rămăsese totuşi cu ceva din senzaţia aceea: şoaptele vântului, ce apleca până la pământ un smoc de iarbă înaltă, un bătrân ce trecu pe lângă ea, pedalând pe bicicletă..., tot ce se petrecea în jur părea să emită semnale prevestitoare, ca un nor pufos ce se măreşte cu de la sine putere, transformându-se într-un pisc întunecat ce ameninţă avioanele şi sperie animalele de casă cu tunetul său prevestitor de rele. Se opri şi se uită la numărul casei din spatele ei. 1675. Trecuse de casa familiei Na- deau. Se întoarse pe propriile-i urme şi intră pe aleea din faţa casei lor, arătând la fel ca a ei, cu excepţia unei ciuperci uriaşe din ceramică pe peluza din faţă. Era pictată în roşu lucitor, cu pete gaLbene. Bătu în cadrul de metal al uşii cu plasă. Nu răspunse nimeni, aşa că împinse uşa şi intră într-o casă cu aceeaşi dispoziţie a camerelor ca şi a ei, dar cu totul altfel decorată.

Sufrageria familiei Nadeau era o explozie vizuală. Pe tapet se căţăra o iederă roşie, canapeaua avea husa din lână colorată, fotoliile se prezentau în

diverse nuanţe pastelate. Un oraş victorian în miniatură se odihnea pe

un mic şifonier de mahon: clădiri minuscule făcute din metal – băcănie, biserică, depozit feroviar – în jurul unei căi ferate şerpuitoare. O locomotivă cu aburi de un roşu strălucitor aşezată pe şine, curbată apatic pe bucla mecanică. Toate celelalte spaţii care putuseră fi folosite erau acoperite cu fotografii. Feţe după feţe îndesate unele în altele, generaţii întregi de bebeluşi, bătrâni, soldaţi, mirese, din 1910 şi până în prezent.

Pippa încercă să le privească pe toate, cu privirile alergându-i prin încăpere precum o pasăre speriată, în căutarea unui loc în care să şi le odihnească. La sfârşit privirea ei căzu chiar pe Dot, înţepenită într-un fotoliu din colţ, purtând o bluză de un verde crud şi pantaloni largi, călcaţi, cu părul blond strălucitor înălţat ca un val. Privea drept înainte cu o expresie imobilă pe figură. Pippa se apropie de ea.

— Bună, Dot, spuse. Dot îşi înălţă privirea şi o privi îndelung, nemişcată.

— Toată lumea a plecat, spuse aproape şoptind.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Pippa.

— Nu vrea să iasă, rosti Dot.

— Băiatul tău?

— Stă la el în cameră. îţi dai seama? Un bărbat de treizeci şi cinci de ani care se închide în

cameră când părinţii dau o petrecere în cinstea lui.

Râsul cuiva se auzi de afară. Pippa aruncă o privire pe fereastră. în curte erau câţiva oameni, stând de vorbă. Johnny, soţul lui Dot, asculta ce-i spune un bărbat trecut, cu gâtul întins şi cu un pahar de băutură în mână. Johnny era scund, taurin, uşor crăcănat. Avea pielea trandafirie, sănătoasă.

Dot se ridică nesigură şi luă de la Pippa sticla de vin.

— E rece! Nu trebuia. Hai s-o deschidem. Pippa o urmă în bucătărie. Dot extrase dopul şi turnă câte un pahar pentru fiecare.

— Pentru maternitate, făcu Dot, dând de duşcă jumătate de pahar.

Afară, Pippa se întâlni cu câţiva dintre vecinii ei. Era acolo un cuplu de dentişti pensionaţi, un saxofonist, un fost chiropractor, o femeie micuţă care scrisese o carte de psihologie infantilă. Saxofonistul, văduv, îi făcea în mod evident avansuri voluptuoasei soţii a chiropractorului. Aveau amândoi peste optzeci de ani. Pippa luă aminte la toate, ca mai târziu să-i povestească şi lui Herb. Se ameţise puţintel de la vin. Se lăsă pe spate pe gardul viu al familiei Trellis şi simţi mai puţină tensiune în şolduri, iar piciorul stâng i se bălăngăni. Traiul în Marigold Village o făcea să se simtă întinerită. Era din nou cea mai tânără femeie de prin zonă, la fel cum fusese când ea şi Herb se întâlniseră pentru prima dată. Urmărind o femeie cu spatele încovoiat cum râde la jumătate de metru de ea, îşi încordă muşchii puternici ai gambelor şi îşi îndreptă poziţia, împingându-şi sânii prin bluza subţire. Simţea aroganţa familiară a tinereţii, ca şi cum vârsta i-ar fi dat un ascendent, ca şi cum asta i s-ar fi cuvenit.

Johnny Nadeau veni agale spre ea, cu mersul lui ţeapăn.

— Bună, Pippa, mă bucur că ai venit. Niţică desfătare pentru ochi.

— Mulţumesc de invitaţie, Johnny. El se aplecă şi-i şopti cu voce emfatică:

— Ţi-aş fi recunoscăto r dacă ai sta un pic cu ochii pe Dot. Putu simţi miros de •covrigei în respiraţia lui. A trecut prin multe. Ştiu că vcnrbeşte

cu tine.

— Sigur, zise Pippa, aruncând o privire spre locul în care fusese Dot. Dar undtf e?

— A intrat înapoi. I-am spus eu că i-o idee proastă, spuse el, clătinând din cap. Pippa începu să se uite prin uşile glisante. Şi încă o dată vocea de actor şopti:

— Convinge-o să bea o Coca-Cola măcar.

Pippa intră în sufragerie. Era goală. Aruncă o privire în bucătărie. Nici urmă de Dot. Auzi sunetele unei certe, plânsete venind de undeva din capătul holului. Cu grijă, o apucă pe urma sunetului. Pippa şi-i imagină pe Dot şi pe nepricopsit prinşi într-o îmbrăţişare ucigaşă, Dot încercând să-l târască la petrecere, mălai-mare acela de fiu opunându-se, strângând-o de gât până când ea avea să atârne, nemişcată şi moale, în braţele lui păstoase. Pippa ajunse la uşa dormitorului. Acolo erau. Îi putea auzi. Bătu puternic. Vocile tăcură.

— Dot? spuse.

— Cine-i? Era o voce de bărbat.

— Sunt Pippa Lee. Eu... o căutam pe Dot.

Se auzi un zgomot de parcă cineva s-ar fi împiedicat, apoi uşa se deschise brusc. Un bărbat cu constituţie atletică, de peste treizeci de ani, cu o faţă îngustă, cenuşie şi nasul strâmb se zgâi la Pippa cu o privire care arăta o anume agresivitate oarbă, părând să se gândească la altceva. Torsul musculos, dezgolit era tatuat cu un desen elaborat reprezentându-l pe Cristos. Domnul Dumnezeu era întruchipat în culori, de la brâu în sus; avea pieptul gol şi nişte aripi întinse larg. Pippa se uită pe lângă fiu şi o văzu pe Dot aşezată pe pat. Ochii i se înroşiseră de la plâns.

— Dot, rosti Pippa, trudindu-se să-şi păstreze un ton egal în voce, Johnny m-a rugat să te caut.

— Uită-te la mine, spuse Dot. Nu pot să ies

acolo. îşi suflă nasul într-o bucată mare de pânză.

Curajoasă, Pippa îi întinse fiului mâna.

— Sunt Pippa Lee, zise ea.

— Chris, spuse fiul, prinzându-i mâna într-o strân- soare surprinzător de blândă. Mă bucur să te cunosc. îmi pare rău că a trebuit să asişti la mica noastră... chestie de-aici. Se apucă să scotocească printr-o geantă de voiaj şi scoase la iveală o cămaşă boţită. Pippa observă că aripile lui Cristos se extindeau peste umerii bărbatului şi, parţial, pe spate. Dot îşi privi fiul cel astfel împodobit cu o expresie vicleană, cât timp acesta îşi trase cămaşa pe el şi se închise la nasturi.

— Ai grijă de mama, spuse el, fixând-o pe Pippa cu o uitătură alarmant de sinceră, în vreme ce dădea înapoi spre perete. Trebuie să plec. Şi, spunând acestea, Chris se căţără pe pervazul fereastrei şi sări afară. Avea un mers bolovănos şi se înclina tare în spate păşind, cu bărbia lăsată în piept, cu braţele uşor curbate, de parcă s-ar fi pregătit pentru vreun atac. Deschise portiera camionului galben, se trânti pe scaunul şoferului şi demară.

— Şi era aşa un băieţel dulce, spuse Dot neajutorată, clătinând din cap. Nici nu-ţi poţi imagina.

*

Trecură câteva zile şi, deşi camionul galben strălucitor al lui Chris Nadeau trecu în viteză pe lângă Pippa de câteva ori, aceasta nu mai auzi nici o veste de la Dot. Se gândi că probabil ruşinea provocată de scena de la petrecere le făcea prietenia imposibilă. Fiul era de groază. Biata Dot. Spre surprinderea ei, Pippa descoperi că-i duce puţintel dorul. Se întrebă dacă nu cumva ar trebui s-o sune să vadă dacă e bine, dacă nu cumva ar fi fost un lucru nepotrivit de

făcut. Somnambulismlul părea să se fi evaporat. Nici o harababură proaspătă nu mai apăruse

în bucătărie. Pippa se simțea iluminată de o dispoziție calmă. Zilele treceau în modul cel mai liniștit cu putință. Ben suna din oraș în fiecare duminică. Grace era în Paris, recuperându-se după două săptămâni de făcut poze în Kabul. Pippa era încă perplexă în privința felului în care se întâmplase. Acum o clipă, Grace fotografia câini pentru *Hartford Courant*. Într-un următorul moment, surprindea pe peliculă imagini înfiorătoare cu copii desfigurați, cu femei urlând, care apăruseră în *New York Times*. Pippa se minuna de felul în care Grace urmărea, cu orice preț, adevărul. Și totuși o parte a ei se gândea, stând așa și privind în ochii încă unei persoane înspăimântate alergând printr-o mare de praf, dacă nu cumva în felul ăsta de a fotografia oameni aflați în nevoie era ceva nemilos. N-o întrebase asta pe fiica ei, dar ideea era: există vreun moment, acolo, când trebuie să alegi între a fotografia

pe cineva şi a-i da o mână de ajutor? Dar măcar se ocupa cu ceva, cugetă Pippa. Atrăgea atenţia asupra. Ei înşăşi. Nu. Nu era cinstit. Asupra conflictelor, nedreptăţilor. Spre deosebire de Pippa. Ei bine, se gândi în timp ce răsfoia o carte de bucate bogat ilustrată: osso buco. Miel milanez. Spaghetti alle vongole. Măcar Herb îşi manifesta aprecierea. Adora ca cineva să aibă grijă de el.

Dăduse peste o carte scrisă de un necunoscut, un profesor de istorie ce preda la un liceu din Idaho. Ajunsese la el într-un plic simplu din hârtie de împachetat, cu adresa dactilografiată. Când o văzuse, îşi spusese că e vorba ori de un lunatic, ori de ceva cu valoare veritabilă. După cum se dovedi, cartea dinăuntru era una dintre acele păsări rare după care editurile jinduiesc dintot- deauna: O Carte Bună Uşor de Citit. Era un roman istoric, scris cu detalii fascinante. Extrem de mişcător. Cu limbaj expresiv. Se putea face un film grandios, de pro

porţii epice. Herb lua literatura în serios. îi publica pe cei mai mulţi dintre giganţii literari care mai rămăseseră. Dar era totodată om de afaceri, iar primirea unei cărţi de soiul ăsta prin poştă era ca şi cum ar fi câştigat la loterie. Cu banii pe care un asemenea monstru literar i-ar fi adus ar fi putut publica zece poeţi. Mai era de muncit, desigur, dar Herb era sigur că nişte tăieturi şi reformu- lări pe ici pe colo aveau s-o facă a naibii de tare. Citi ultimele dintre cele două sute de pagini, strânse manuscrisul şi închise ochii. O simţi pe Pippa aplecându-se peste el, întinzându-se să ia paharul gol.

— Am găsit o carte, spuse el.

— A, grozav, spuse Pippa.

— O adevărată găină cu ouă de aur, făcu el.

— De când zici tu „găină cu ouă de aur”?

— Până acum n-am mai dat peste una, aşa că n-am mai zis-o.

— Despre ce e?

— Război. Dragoste. Vremuri grele.

— E bună?

— E bună într-un fel anume. O carte simplă

pentru cei sofisticaţi. Sau o carte sofisticată pentru cei simpli. Lectura perfectă de vacanţă pentru oameni care au case pe plajă în valoare de mai multe milioane.

— Aşa eram şi noi.

— Noi nu, spuse el.

Pippa duse în bucătărie paharul lui Herb. Aşa de ciudat era, se gândi ea. Cu cât Herb se apropia mai mult de moarte, cu atât se gândea mai mult la bani.

Grace

ntrarea abruptă a lui Grace în atmosfera ra-
^ / refiată a fotografilor de reportaj nu fusese prevăzută de himeni din familie, cu atât mai puţin de Grace însăşi. La facultate îşi dăduse licenţa pe spaniolă, cu fotografia drept disciplină secundară. în vara de după absolvire, Ben o luă din loc prin Europa, cu rucsacul la spinare, împreună cu prietena lui, Stephanie, şi ea viitor avocat. Cu toate că gemenii frecventaseră colegii diferite, Grace presupusese ca, o dată ce amândoi aveau să termine cu şcoala, ea şi cu Ben să locuiască împreună – pentru o vară măcar, şi să intre din nou în atmosfera de conspiraţie delicioasă în care trăiseră acasă. Dar Ben simţise că trebuia neapărat să se maturizeze, să devină bărbat, întreg la minte, nu s-o facă pe nebunul cu sora lui. Aşa că o luase la picior spre Europa împreună cu Stephanie, copoiul lui credincios. Grace ştia că Ben o iubea pe Stephanie pentru ceea ce nu era (nevrotică, directă, seducătoare, amuzantă) la fel de mult ca şi pentru ceea ce era (credincioasă, dulce, adaptabilă şi totuşi inteligentă – un soi de Melanie, din *Pe aripile vântului,* a zilelor noastre). Ştia, esenţialmen-

te, că fratele ei îşi alesese o fată care să semene cu ea cât mai puţin posibil. Aşa că, după absolvire, neinteresată să împartă o locuinţă cu vreuna din prietenele ei de la facultate care umblau prin Brooklyn câtă frunză şi iarbă, Grace îşi închirie o grăsoniera în Harlemul Spaniol, cu ferestre înalte, cu arcade şi linoleum verde-fiere pe jos, sperând să-şi îmbunătăţească spaniola şi să aibă timp să se mai gândească la ce era de făcut în continuare. Avea destui bani de la părinţi, aşa că nu trebuia să se angajeze, cel puţin pentru vară în curs, dacă se mulţumea să trăiască cu puţin. îşi petrecu primele două săptămâni hălăduind prin vecinătate, scormonind printre obiectele la mâna a doua scoase la vânzare în stradă — rochiţe rămase de la prima comuniune, cărţi uzate, cu coperte subţiri, câte un pieptene — şi hrănindu-se cu orez şi fasole cu banane fripte la tejgheaua unui lo-

cal din zonă, în timp ce citea biografiile lui Lee Miller[4] şi Laurence al Arabiei. Îşi mobilă apartamentul cu două scaune-saltea, din acelea cu umplutură (unul roşu-maraschino, celălalt portocaliu de culoarea Fantei) şi cu un baldachin alb de fier forjat. Nu prea vorbea cu nimeni, îi plăcea această ieşire din împrejurimi, chiar dacă se mişca înăuntrul lor. Se simţea mută şi mulţumită, plină de potenţial şi totuşi complet neproductivă. Ajunse să ştie cartierul ca-n palmă; ferestrele prăfuite de la etajul întâi ale casei de întâlnire a celor de la Ostaşii Domnului, de la numărul 1125, anticariatul mirosind a stătut din pivniţa de la numărul 1130, magazinul de produse din plante de pe colţ, care făcea reclamă la tratamente pentru cei bolnavi de dragoste, loviţi de dorul

4 Elisabeth „Lee” Miller (1907-1977), celebru reporter şi fotograf de război în perioada celui de-al Doilea Război Mondial. (*N. t.)*

de casă și de „afecțiuni felurite ale sufletului și trupului”. Cârciuma de pe colțul străzii 120 era ținută de un dominican cu ochi lăcrimoși, care pălăvrăgea întruna, și de nepotul lui taciturn, un tip melancolic ce zăcea apatic în spatele tejghelei. Ochii întunecați, ca de bântuit, figura sleită și bărbița ascuțită îl făceau să arate ca un personaj scos dintr-o pictură de El Greco. Aceiași cinci oameni stăteau pe scaune pliante în fața cârciumii, zi de zi, urmărind trecerea pietonilor și pariind pe orice, de la curse până la cine avea să intre cu piciorul într-o spărtură de dimensiuni impresionante din trotuar. Tinere femei și fete umblau mândre de colo-colo, în haine mulate, cu părul lucios pe care și-l strângeau de pe fețele extenuate, împingând cărucioare cu nou-născuți sau cu copii ce învățau abia să meargă, așezați confortabil înăuntru. Doamna

ofilită, cu coafură înălțată, care avea spălătoria stătea afară fumând și pălăvrăgind cu vecinii, când nu împăturea cearșafuri în spatele vitrinei. Grace ajunsese să considere bucata de caldarâm din Lexington, dintre străzile East 120 și East 122, un univers care-i aparținea doar ei. Cu toate că unii oameni de prin cartier ajunseseră s-o știe pe Grace și o salutau când treceau pe lângă ea sau când ea le intra prin magazine, se simțea încă aproape invizibilă. Nu era o parte a vieții din cartier; mai degrabă un observator tolerat. N-ai fi putut spune, privind-o, că se potrivește cine știe ce cu locurile. Avea o claie de păr blond, care-i cădea în bucle rebele în jurul feței ascuțite, inteligente. Trupul îi era înalt, slab și atletic, sânii mici și compacți. Bărbații o observau întotdeauna, dar se apropiau rar; avea ceva masculin în mișcări. Din

spate, cu şoldurile ei înguste şi umerii muşculoşi, cu postura relaxată, ar fi putut trece drept un băiat cu părul lung.

într-o noapte, târziu, o sticlă se făcu zob în mijlocul străzii, trezind-o pe Grace. Un bărbat vorbea tare în spaniolă; altul îi răspundea. Vocile lor puse pe ceartă stârniră ecouri în apartamentul ca o cavernă. Grace păşi în picioarele goale până în sufrageria nemobilată, încercând să-şi dea seama despre ce era discuţia. O femeie tânără se ruga de cineva, cu glasul înecat de plâns. Grace se plasă la câţiva centimetri de fereastră, în aşa fel încât să nu fie văzută, şi aruncă o privire în stradă. Cei trei protagonişti ai conflictului stăteau sprijiniţi de maşinile parcate. Il recunoscu pe nepotul patronului de la cârciumă. Nu-l mai văzuse aşa de animat. îşi agita mîinile, gesticulând şi numindu-l pe celălalt bărbat, un tip mai în vârstă, îndesat, cu picioarele proptite foarte departe unul de celălalt, „un mincinos şi un prost" în spaniolă. O fată firavă de cam cincisprezece ani, una dintre cele pe care Grace le văzuse plimbându-şi în jus şi-n jos copiii prin cartier, se atârnase de braţul nepotului, încercând să-l târască de acolo. Câţiva privitori se adunaseră în semicerc să urmărească desfăşurarea evenimentelor. Grace rămase încremenită de drama atât de primejdioasă şi de reală care se desfăşura dedesupt, ca şi cum ea s-ar fi aflat într-o lojă la teatru. Pentru mult timp cei doi bărbaţi se ţinură unul pe celălalt în şah, cu nepotul din El Greco ţipând isteric la străinul cel bondoc, cu fata încercând să-l calmeze, strigând la el să-şi ţină gura, şi cu străinul apropiindu-se ameninţător de cei doi, apoi întorcându-se la maşina lui, doar pentru a fi cadorisit cu un nou şuvoi de insulte de către nepotul din El Gr«co. Înn ciuda atitudinii amenințătoare, străinul nu părea să dea foarte multă atenţie certei, ba chiar se uită împ rejur de câteva ori, ca şi cum şi-

ar fi căutat un loc mai coniortabil. Până ce, într-un final, nepotul spuse ceva care-l călcă zdravăn pe bătături. Grace

nu înţelese despre ce era vorba, dar, oricе ar fi fost, fusese picătura care umplu̧se paharul. Străinul se aruncă asupra nepotului, azvârlind-o pe faţă deoparte ca pe o păpuşă, şi-l întinse la pământ cu o lovitură de pumn. După care se îndepărtă, clătinând din cap. Câţiva oameni se adunară în jurul nepotului, care se ridică încet şi, respingându-le ajutorul, plecă şchiopătând în cealaltă direcţie. Grace se simţi deodată foarte obosită şi se întoarse în pat.

în următoarea dimineaţă Grace se trezi cu gândul la aparatul de fotografiat Minolta pe care i-l făcuseră cadou părinţii cu ocazia absolvirii. Scoase aparatul din cutie şi-i puse film. Aceea fu dimineaţa în care începu să se ocupe de-adevăratelea de fotografie. îşi petrecu următoarele două luni trăgând în poză fiece mişcare din cartier. Lumea o ştia deja, aşa că oamenii tolerară lentilele care se zgâiau la ei, ba chiar, ocazional, o invitară în apartamentele lor. Fotografie totul şi pe toţi: slujba de duminică a Ostaşilor Domnului, pe proprietarul cel afabil al cârciumii, pe nepotul din El Greco, pe bătrânii din faţa cârciumii, pe doamna de la spălătorie. îşi spori portofoliul imagine cu imagine, fotografiind zi şi noapte ca intrată în transă. Teancul de poze care rezultă scoase la iveală un devotament obsesional şi

un ochi atent. Obţinu o întâlnire cu redactorul şef de la ziarul *Courant* din Hartford, o publicaţie despre care auzise că ar fi interesată să angajeze fotografi tineri. O angajară. îşi petrecu toamna şi iama urmărind maşini de pompieri şi fotografiind benzile portocalii întinse în jurul caselor de suburbie în care avuseseră loc crime ; în vara următoare era deja într-un avion spre Louisiana, ca să se ocupe de uraganul Katrina, împreună cu un coleg mai experimentat de la *Courant*. Pe parcursul celor două săptămâni petre

cute acolo, dormi doar câteva ore pe noapte; nu voia să piardă nici un moment din acea tragedie. Călătoria asta fusese pentru ea, într-un fel ciudat, o binecuvântare; imagini ale groazei şi neputinţei, punctate de umor păreau să se adune în obiectivul ei, iarăşi şi iarăşi. Părea să nu se poată abţine să nu fie în locul potrivit la momentul potrivit. Fotografiile cu care se întorsese erau suprarealiste: trei copii purtând măşti de cauciuc de Halloween cu chipurile lui George Washington, Elvis Presley şi Chucky[5] descoperă pe o alee cadavrul unui bărbat în vârstă; un câine care tremură stă în mijlocul unei insule de gunoaie, înconjurat de păpuşi care plutesc; o femeie masivă dansează printre resturile fostei ei sufragerii, cu bucăţi de tapet atârnând ca nişte fâşii de piele. Grace se înapoie la *Courant* vedetă.

5 Personaj dintr-o serie d e filme horror, Chucky este o păpuşă în care s-a încarnat sufletul unvii criminal în serie. (¡V. f.)

Peste alţi doi ani se afla în echipa de la Getty Images[6] şi ajungea la Kabul.

Pe Grace o lăsa perplexă lucrul acela care altora li se vădea ca fiind talent, dar ei îi părea totuşi a fi altceva. Norocul pe care-l avea i se părea nefiresc. Era ca şi cum ea însăşi ar fi creat imaginile, imprimându-şi visele pe peliculă. Probabil că felul în care reuşea să uite de sine însăşi, să dispară, să devină transparentă atunci când fotografia, o făcea să accepte cu atâta greutate laudele pentru propria ei muncă. Uneori era atât de înghiţită de situaţie, încât nici măcar nu-şi amintea să fi făcut poze. Dar, normal, le făcuse, şi tot ce jinea de paranormal în profesia pe care şi-o alesese era, ştia asta, o superstiţie adolescentină de care n -ar fi spus nimic nimănui, cu excepţia fratelui său geamăn, pe care-l trata cu francheţea

6 Cea mai mare agenţie foto din lume, cu sediul în Seattle, S.U.A. (N. *t.)*

brutală, cu acuitatea batjocoritoare pe care o rezerva doar propriilor trăiri sufleteşti. Ben era, pentru Grace, o extensie a sinelui propriu. Una dintre consecinţele la care ducea felul acesta de a munci din greu era, o ştia, sau mai degrabă o întrezărea undeva în camera obscură a minţii ei, ca pe un şoarece pe care-l surprinzi cu coada ochiului, căţărându-se cu iuteală pe un perete, că se îndepărta de Ben, depăşindu-l. Relaţia lor era absolut perfectă. Atât de perfectă, de fapt, că nu mai avea nevoie de nimeni altcineva. încă nu reuşise, după cum spusese doctorul Sarah Kreutzfeld, o psihoterapeută la care se dusese timp de câteva luni în vremea facultăţii, să se „individueze complet”

Problema cea mare invocată de Grace, când se auto- evaluase la Centrul de Sănătate al universităţii, fusese că nu izbutea să se îndrăgostească. Se gândea că ceva nu-i în regulă cu ea. Existase cândva o ocazie cât se poate de clară; un băiat inteligent, interesant, amuzant, cu ochi scăpărători şi un piept scobit ca un semn de întrebare. Se aflase pe

marginea iubirii cu el, petrecuse chiar binecuvântate ore în zona aceea a ataşamentului adânc. Dar trebuise doar o glumă răsuflată, o aluzie stângace, un moment de sinceritate totală ca să se simtă ca şi cum o pătură de plumb i-ar fi înfăşurat măruntaiele, separând-o, ca pe o bucată de cârnat tăiată cu foarfeca, de fostul obiect al afecţiunii. Şi, din nou, mingea se afla la mijlocul terenului. Pentru toate astea dădea vina pe Ben – atât de deşteptul, amuzantul, afectuosul şi burzuluitul Ben. Nimeni n-avea s-o mai facă să râdă cu atâta poftă. Nimeni nu s-ar fi putut zgâi la lume cu aceeaşi uşurătate binevoitoare, iubitoare chiar. După două săptămâni de analizat situaţia pe toate părţile, şedinţele ei cu dr. Kreutzfeld începuseră să devină neproductive.

Grace era jenată de trivialitatea problemei sale. îi era ciudă pe ea până şi pentru că începuse terapia, dar se simţea acum obligată să continue. Deveni mohorâtă şi necomunicativă pe parcursul şedinţei, uitându-se lung pe fereastră după studenţii care se învârteau încoace şi-nco- lo, de la bibliotecă la cămin, de la cămin la cursul de matematică.

Acest comportament îi stârni interesul lui Sarah Kreutzfeld. Simţise de la început în fata asta un soi de explozie subterană, o mină care se declanşase atât de adânc înăuntrul ei, încât nici ea însăşi nu era conştientă de asta. Când Grace păşise în cabinetul ei pentru prima dată, fusese surprinsă. Nu părea să fie genul Lar- ken. Colegiu foarte mic, Larken se îngrijea de destinele privilegiate ale unor pictori, scriitori, critici, poeţi şi performeri ai viitorului. Predatul nu era atât riguros, cât expansiv, profesorii ajungând să tragă de cursurile lor până la punctul în care ajungeau distorsionate de-a dreptul, în încercarea de a răspunde extravaganţei studenţilor. Termeni ca „participare" şi „centrat pe student" erau la loc de cinste în broşura de prezentare a şcolii. Cei mai mulţi dintre colegieni aveau un aspect indecis, preocupat, precum oposumii stârniţi din vizuină în mijocul zilei. Hălăduiau alene prin campus, înconjuraţi de halouri de idei insuficient digerate, convins fiecare că posedă Indubitabile înzestrări. Prin contrast, Grace arăta o exp resie de calm concentrat, intens. Ochii îi erau mereu atenţi, mersul îi era ca un marş. Părea hiper-conştientă.

Dr. Kreutzfeld ştia că în psihicul fetei lucra şi altceva decât relaţia cu fratele geamăn. Nu era bolnavă, ci blocată. Avea înăuntru un nod care trebuia desfăcut. Nefi- ind sigură de unde să înceapă,

dr. Kreutzfeld o luă de la

chestiunile de bun simţ: părinţii. Grace ridică din umeri şi vorbi despre Herb cu afecţiune, iar despre Pippa cu o amestecătură de regret şi resentiment. Mama asta a ei era în mod clar genul de persoană călcată în picioare de toată lumea, cugetă dr. Kreutzfeld, clătinând din cap în interior. Pe unele femei n-avea să le-nţeleagă niciodată. Copiii creşteau, şi după aceea? Simţea emoţii puternice în Grace atunci când vorbea despre mama ei. Obrajii îi căzură, privea într-o parte. Ceva se întâmplase, Dr. Kreutzfeld era sigură.

în săptămânile ce urmară, cu blândeţe, schimbându-şi uşor poziţia în fotoliu, cu faţa ei atrăgătoare puţintel înclinată atunci când vorbea, Kreutzfeld o călăuzi pe Grace înapoi, din nou şi din nou, către ceea ce vedea drept o răspântie a‘ personalităţii. în primii ani din viaţă, Grace fusese extrem de apropiată de maică-sa. îşi amintea că avea obiceiul să ţipe când Pippa ieşea în oraş să ia cina, dorindu-şi să-i simtă mirosul, îmbrăţişarea, preţuind timpul pe care-l petreceau împreună, jucându-se pe plajă sau pur şi simplu privind pe fereastră. Şi cu toate acestea, înainte ca Grace să împlinească opt ani, o zonă vastă de ariditate se deschisese între ele două,

despărţindu-le. Dr. Kreutzfeld continuă să revină iarăşi şi iarăşi la perioada respectivă, la care ajunse-se să se refere ca la „punctul de cotitură” în relaţia lui Grace cu mama sa, în speranţa că vreo amintire revelatoare avea să ţâşnească din mintea fetei. Dar nu apărea nimic. Şi apoi, într-o zi, din nimic, după câte se părea, după o tăcere lungă, Grace privise pe fereastră şi spusese cu voce moale:

— Nu cred că mama mea mă place foarte mult. Dr. Kreutzfeld tresărise, surprinsă.

— Dar pare să-ţi fie devotată până la sclavie, spusese.

— Aşa e, rostise Grace. Dar există în ea o parte pe care şi-o ţine întotdeauna ascunsă. Cu Ben, nu. Doar cu mine.

— Şi eşti supărată pe ea fiindcă te respinge, sugerase dr. Kreutzfeld.

— Cred că da, spusese Grace cu o grimasă uşoară. Şi apoi, întorcându-se, adăugase pe tonul ei arţăgos:

— Gata, m-am vindecat?

*

Pippa privi îndelung prin geamul Mercedesului lui Herb şi se gândi la Grace. Trecuseră trei luni de când fusese să-i vadă, înainte de călătoria la Kabul, a doua din an. Pippa simţea un nod în gât. I se întâmpla mereu asta, în vremea din urmă, cînd se ducea în vizită la fiica ei. Să-l vadă pe Ben era ca şi cum s-ar fi îmbrăcat cu perechea preferată de jeanşi. S-o vadă pe Grace era ca şi cum... ca şi cum te-ai ciocni de cineva de care eşti îndrăgostit în secret. Nu, cugetă Pippa, nu se poate aşa. Şi totuşi, un pic, aşa şi era.

Herb alesese barul Gotham ca să poată avea parte de o masă decentă. Când erau mici, copiilor le plăcea la nebunie să meargă acolo în perioada Crăciunului. Absurd de scump, dar era ceva liniştitor în grosimea feţelor de masă, în numărul mare de ospătari, în conversaţia liniştită, în mătasea şi postavul de bună calitate al costumelor purtate de clienţi. Dădea impresia unei întoarceri în timp. Herb şi Pippa ajunseseră devreme, ca întotdeauna, iar Pippa încerca să-l necăjească pe Herb încercând să ţină coşuleţul cu pâirre la distanţă de mîinile lui mari. O văzu pe Grace prin -vitrină, apropiindu-se. Îşi tăiase scurt părul blond şi rebel. Arăta precum un gard viu.

Nasul părea să i se fi ascuţit cumva, ca un cioc, se gândi

Pippa în timp ce Grace trase de uşa grea, deschizând-o cu mai multă putere decât ar fi fost necesar, urcă treptele şi se opri să se uite prin încăpere cu privirea ei rece. Pippa îi făcu semn din mână şi Grace veni spre ei cu paşi mari, viguroşi, desfăcându-şi de la gât o eşarfă stacojie. Herb se ridică şi o îmbrăţişă cu putere. Apoi Grace se aplecă peste masă şi atinse uşor cu buzele obrazul Pippei.

— Am întârziat? întrebă.

— Am avut timp să mănânc toată pâinea, spuse Herb.

— Părul tău arată minunat, spuse Pippa.

— Mersi, zise Grace, trecându-şi mâna prin claia de un blond deschis.

— Aşa deci. Povesteşte-ne, spuse Herb.

— Tati, lasă-mă o se'cundă. Ben a zis că să începem fără el. E blocat în bibliotecă. O să ajungă imediat ce termină.

— Trebuie să fie referatul ăla, spuse Herb.

— Da. *Acel referat,* spuse Grace, amuzându-se cu drag pe seama fratelui ei. Pot să iau friptură de miel, vă rog? Mor de foame. Comandară pentru ei şi pentru Ben, după care Grace puse mapa cu poze pe masă.

— Astea-s variante de lucru, dar poţi să-ţi faci o idee oricum... Aşeză grămada de fotografii în faţa lui Herb. Pippa trebui să se uite la ele de-a-ndoaselea. îndată ce Herb termina de examinat câte o poză, i-o pasa ei. într-una, un băieţel era încovrigat peste o fetiţă întinsă pe jos, ca şi cum ar fi protejat-o, cu faţa străbătută de teamă. într-alta, un bărbat împingea o bicicletă, cu ochii mari, întunecaţi şi îngrijoraţi privind fix la obiectiv. Peretele casei din spatele lui fusese dărâmat complet; la etaj, un pat,

un scaun şi o oglindă fuseseră aranjate ca un decor de teatru deschis lumii întregi.

— Ai fost singură când ai făcut astea? întrebă Pippa. Simţi cum Grace devine ţepoasă.

— Nu, am făcut autostopul cu Giles Oppenheim. De două ori câştigător al premiului Pulitzer, Oppenheim era o legendă printre fotografii de război.

— Şi cum ai reuşit treaba asta? vru să ştie Herb.

— Se întâmplă mai tot timpul, oamenii au grijă unul de altul pe-acolo.

— Ei bine, ai curaj, asta putem să spunem, zise Herb. Aproape că exploda de mândrie, iar Grace o ştia.

— Astea-s cele mai bune până acum, spuse Pippa.

— Mersi, făcu Grace, ai cărei obraji palizi căpătară mici pete de roşeaţă. Apăru şi Ben, mulţumit că găseşte masa pusă pentru el.

— V-a spus despre bombă? întrebă el, cu ochii sclipind poznaşi.

— Ben, zise Grace.

— Ce bombă? întrebă Pippa.

— Era cu Oppenheim ăla şi cu translatorul şi au auzit un ţiuit de bombă, aşa, şi Oppenheim a încercat s-o tragă spre stânga, dar ea a fugit pe o ulicioară la dreapta, şi el şi cu translatorul s-au luat după ea, şi bomba a căzut şi, ce să vezi, dacă ar fi luat-o la stânga ar fi fost pulverizaţi. Chestia a lovit exact unde voia Oppenheim să se ducă. Aşa că Grace crede acum că e vorba de soartă.

Ben relatase povestea cu detaşare, dar era furios pe sora lui, care era pe punctul să devină, o simţea, periculos, arogant de îndrăzneaţă. Herb şi Pippa ascultară povestea în linişte. Pippa simţi cum

sudoarea îi coboară către sprâncene şi cum o apucă un val de greaţă. Grace îl privi pe Ben cu o expresie încremenită.

— Ai putea cumva să *nu* s*pui* totul mereu?

— Păi, mi s-a părud destul de important, zise Ben.

— Foloseşte-ţi doar judecata, spuse Herb. Asta-i tot ce vreau de la tine. Apoi, întorcându-se spre Ben: Când ai de gând, aşadar, să mă laşi să citesc faimoasa lucrare?

Ben începu să vorbească despre progresele făcute. Grace le asculta conversaţia într-o manieră distantă, cu bărbia sprijinită în pumn, iar Pippa îşi urmărea fiica. Înn ciuda camaraderiei de care Grace părea să dea dovadă faţă de colegii de pe teren, Pippa simţi că în ea se instalează treptat o distanţă care i se păru alarmantă. Părea din ce în ce mai greu pentru Grace să se întoarcă din odi- seile ei fotografice. Intra în altele, lumi-oglindă atât de violente şi intense, încât asta de aici trebuie să fi început să i se pară rece, trivială şi, prin comparaţie, fără rost. Grace era captivă înăuntrul propriilor experienţe, incapabilă să scoată la iveala ce văzuse şi simţise; fotografiile erau martori muţi ai unor poveşti pe care Pippa le-ar fi vrut spuse în cele mai mici detalii, dar nu îndrăznea să ceară asta de frica refuzului tăcut pe care ştia că avea să-l capete de la fiica ei pentru că îşi băgase nasul. Şi cînd te gândeşti că doar cu puţină vreme în urmă Grace fusese o fetiţă! înăuntrul acestei tinere severe, Pippa putea discerne, pâlpâind ca o hologramă, personalitatea de altădată a lui Grace, de pe când era copil. Se simţea tare singură aşa, ştiind despre copiii ei lucruri pe care aceştia nu şi le mai aduceau aminte. Straturi întregi de experienţă se erodaseră din mintea lor, însă într-a ei rămăseseră pietrificate. Aşa cum se întâmpla des când o vedea pe Grace, Pippa îşi aminti de o zi care, ajunsese să creadă, schimbase viaţa fetei ei.

Gemenii erau de opt ani. Se hotărâse să-i ducă la Dai- ry Queen[7], pe Sixth Avenue, după lecţia de pian. Era

7 Lanţ de magazine specializate în îngheţată şi fast-food. *(N. t.)*

prima zi de primăvară după o iarnă grea, iar aerul cald părea să se prelingă lichid peste pielea Pippei. Oamenii de pe stradă se mişcau alene, ca drogaţi cu lipsă de griji. Pippa îşi privise copiii gemeni, cu părul lor blond deschis şi dezordonat strălucind în lumina soarelui, şi se pătrunsese de mulţumire pentru soarta ei. Hoinăriră până la magazinul de îngheţată, unde o doamnă cam de şaizeci de ani, într-o cămaşă albă şi cu espadrile în picioare, cu şosete ridicate peste glezne, cu părul cărunt legat în coadă la spate, stătea la tejghea alături de o fetiţă brunetă, cam de vârsta gemenilor. Femeia tocmai spunea, într-o engleză stricată: „Cât costă un Slushie[8]?” Bărbatul plictisit din spatele tejghelei îi zise cât. Fetiţa zâmbi chinuit, cu jenă, câtă vreme femeia mai în vârstă îşi număra

8 Băutură răcoritoare iăcută din apă, sirop cu diverse arome şi gheaţă. *(N. t.)*

mărunțișul. Când văzu că Pippa și gemenii așteaptă la rând, femeia se dădu într-o parte ca să-i lase să comande, mutându-și monezile, cu palma făcută căuș, câțiva centimetri mai încolo. Pippa ceru două cornete cu înghețată de vanilie și-i dădu bărbatului o bancnotă de douăzeci. Așteptând restul, Pippa observă că Grace o privea cu gura căscată pe bătrână cum își examinează micuța grămăjoară de monede și cum își mijește ochii privind neliniștită lista de prețuri, în timp ce fetița de lângă ea înțepenise de rușine. Pippa o înghionti pe Grace, dar Grace se holbă mai departe. „Și un sifon cât costă?” întrebă femeia, zâmbind. Ochii ei închiși la culoare străluceau de bunătate, și mai aveau în ei o expresie ca de scuză pentru că făcea atâta deranj. Omul îi spuse prețul și ea începu din nou să-și numere mărunțișul. Pippa simțise că-i dau lacrimile. Biata femeie își

scosese nepoţica la o prăjitură, dar iată că nu-şi putea permite. Tipul de la casă îi dădu Pippei restul şi ea îşi îndesă rapid banii în portofel, întrebându-se dacă doamna nu s-ar fi simţit umilită în caz că i-ar propune să plătească ea pentru desertul feţiţei. Se hotărî să n-o facă; ar fi fost o reacţie condescendentă. Bărbatul îi întinse Pippei cornetele. Frişca albă şi moale arăta perfect, arătoasă, strălucitoare, ca îngheţatele din reclame. Pippa le dădu câte un cornet lui Ben şi lui Grace. Ben începu să-l lingă hulpav pe al lui, dar Grace nu se-atinse de al ei. Pippa începu să se miste spre uşă. Ben o urmă. Grace rămase împietrită acolo, cu privirile în jos, cu pumnul încleştat pe cornet. „Grace”, spuse Pippa încetişor. Brusc, Grace se năpusti spre fetiţa brunetă, se opri la treizeci de centimetri de ea şi-i oferi

înghețata ei. Fetița se zgâi la darul neașteptat, neînțelegând. Grace rămase nemișcată, cu cornetul de înghețată ridicat în pumn, ca o sabie în mâna unei statui. Doamna îi spuse ceva fetiței într-o limbă străină, și copilul apucă rușinat înghețata, cu ochii ațintiți în pământ. Apoi Grace îi întoarse spatele și o zbughi din Dairy Queen. Pippa se grăbi s-o ajungă din urmă. O putu auzi pe femeie strigând un mulțumesc, înainte ca ușa să se închidă în spatele ei cu un zgomot pneumatic. Când reuși în cele din urmă s-o ajungă pe Grace, două străzi mai încolo, Pippa văzu că fața copilului se îmbujorase și că în ochii ei negri se oglindea o mare furie.

— A fost foarte drăguț din partea ta, spuse Pippa.

— Nu, n-a fost, zise Grace. Nu mai vrusese să vorbească despre asta. Rămăsese tăcută în taxi pe drumul înapoi spre casă și pe toată durata cinei. Pippa știuse că ceva în copilul ei se schimbase în acea zi. Grace devenise furioasă pe propria ei bunăstare.

*

Burete, pulverizator, apă, mop: venise vremea curăţeniei în bucătărie! Pippei îi plăcea curăţenia, dar era haotică de fel. Trebuia să facă apel la toată capacitatea ei de concentrare ca să-şi fixeze mintea pe treaba asta cu curăţenia, ca un vânt puternic ce apleacă până la pământ un arbore înalt. Un gând răzleţ doar şi ar fi ajuns cu mintea departe de frecuş, sfârşind prin a urmări păsările colibri prin binoclu sau citind o reţetă de spaghetti alia primavera, ca apoi să ajungă din nou în bucătărie după patruzeci de minute, surprinsă să vadă vasele clădite încă unul peste altul. în dimineaţa asta, totuşi, Pippa îşi impregnase mintea cu imaginea unei bucătării lucitor de curate şi încerca s-o redea în realitate. Luă totul de pe bar, dădu cu buretele, apoi înlocui recipientele cu vitamine şi condimente, aşezându-le cu grijă în rând. Curăţă maşina de gătit, răzui tigaia pe care rămăseseră resturi de la cârnaţii de pui ai lui Herb, goli maşina de spălat vase, scoase vasele curate şi tacâmurile şi umplu din nou maşina cu vase şi tacâmuri murdare. Turnă detergentul de vase, colorat în alb şi albastru, în cutiuţa rectangulară, împinse capacul până ce făcu clic şi porni maşina, selectând opţiunea „spălare intensă", fiindcă înăuntru era şi o tigaie. Mătură podeaua, dădu cu mopul. Făcu lună chiuveta, deschise până şi frigiderul şi aruncă de-acolo tot ce părea expirat sau vestejit. Făcu o listă: ouă, lapte de soia, iaurt, folie de aluminiu, cereale. împături lista şi-o îndesă în compartimentul cu fermoar din interiorul poşetei, apoi ieşi în curte. Herb vorbea la telefon. O privi întrebător.

— Mă duc la cumpărături. Ai nevoie de ceva?

întrebă ea.

El clătină din cap, făcu din mână şi se întoarse la telefonul lui. Vorbea despre carte. Pippa se întrebă cine ar putea fi autorul găinii cu ouă de aur. Ieşi din curte, urcă în maşină şi încremeni.

Podeaua maşinii era acoperită de chiştoace de ţigări. Trebuie să fi fost vreo zece, stinse direct pe covoraş. Pippa se lăsase de fumat acum douăzeci de ani. Mirosul de fum îi făcea gâtlejul să se revolte. Herb nu fumase ţigări niciodată şi renunţase să fumeze trabuce la sfatul cardiologului. Deci ce naiba era asta? Culese chiştoacele, le adună într-o punguţă de plastic pe care-o ţinea în sertarul de bord şi se grăbi înapoi în casă, să-i spună lui Herb. Era încă la telefon. Zăbovi în sufragerie pentru câteva secunde, aşteptând să-i zică. Maşina fusese deschisă. Ar fi putut fi adolescenţi, puşti din oraşul învecinat în căutare de distracţie. Ar fi putut fi Chris Nadeau, într-un act de răzbunare indirectă pentru că dăduse peste el în felul acela. Sau ar fi putut fi Pippa. Simţi cum i se înfierbântă obrajii. Şi dacă despre ea era vorba, dacă umblase prin somn şi fumase în maşină, poate că şi condusese maşina. Gândul ăsta i se păru terifiant. De unde avusese ţigările? O senzaţie de panică fără margini o în- vadă; era ca şi cum ar fi fost prinsă într-un acensor cu cablul tăiat, prăvălindu-se: în jos, tot mai în jos, din ce în ce mai jos. Herb continuă, nepus în temă:

— Păi, Phil, poţi face două lucruri, spunea. Poţi să lucrezi cu o agenţie, şi îţi pot recomanda eu una. Mai devreme sau mai târziu tot o să-ţi trebuiască aşa ceva, eşti scriitor de-acum. Sau poţi să te ţii la distanţă, să faci afacerea pe cont propriu, să nu trebuiască să le plăteşti un chior. Partea bună e că aşa obţii întregul avans. Pe de altă parte, o agenţie o

să fie mai interesată de tine dacă are cartea şi o să fie loială, fiindcă o să-i aduci o groază de bani.

Pippa, simţindu-se un pic ameţită, se întoarse şi ieşi din casă, intră în maşină şi făcu foarte încet distanţa de o milă[9] până la magazinul alimentar. Vindeau produse de băcănie nepretenţioase şi era singurul loc din Marigold Village unde se găsea *New York Times.* Intră, cu ochelarii de soare încă pe ochi. Uitând de listă, luă de pe rafturi, distrată, ziarul, ouă şi un pachet pentru compoziţie de clătite. Îi tremurau mâinile. Ajunse la casa de marcat şi ridică ochii. Şi acolo îl văzu pe Chris Nadeau, cu părul dat cu gel şi pieptănat pe spate, proaspăt bărbierit, cu sprâncene groase arătând ca nişte dâre negre făcute cu pensula pe pielea albă, şi buze crăpate, înroşite. Mirosea a loţiune după ras. Avea în el ceva mătăhălos, o forţă care-l încolăcea atât de strâns încât părea a fi relaxare.

— Pippa Lee, corect?

— A, bună, spuse ea, scoţându-şi ochelarii. Văd că ai deja o slujbă.

— îmi croiesc drum spre înălţimi, spuse Chris.

— I-o zi frumoasă, zise Pippa.

— încerc să mă fac că nu observ, rosti el, înregistrând cumpărăturile prin casa de marcat; avea unghiile roase până la sânge, observă Pippa. Ochii ei trecură apoi peste zidul de pachete de ţigări desfăşurat în spatele lui; simţi un impuls violent să fumeze, să tragă fumul adânc în piept.

— A, şi, şi ăă... un pachet de... Marlboro Lights, te rog. Chris se răsuci şi găsi ţigările.

— Costisitor obicei, spuse el.

— De fapt eu... propriu-zis nu fumez. Şi apoi un gând îi răsări în minte: Nu lucrezi noaptea aici,

9 Aproximativ 1609 m etri. (JV. f.)

nu?

— încă n-am apucat, spuse el. De ce-ntrebi?

Se simţi uşurată.

— E deschis toată noaptea şi m-am gândit întotdeauna că e un serviciu groaznic, să aştepţi aşa... toată noaptea, să vină cineva să cumpere... chestii... ţigări, din astea. în ochi începuseră să i se formeze lacrimi, răsuflarea i se oprise în gât. Chris se uită la ea cu o privire răbdătoare, liniştită, fără vreo expresie pe figură. Se simţea complet expusă în faţa lui. Lipsa lui totală de maniere era de o francheţe aproape supărătoare. Din fericire, emotivitatea începu să i se mai diminueze.

— Chibrituri? întrebă el.

— Te rog. Ce mai face mama ta?

— Se recuperează, spuse el. Scuze că v-am lăsat cu buza umflată data trecută. Nu prea le am eu cu petrecerile astea.

— N-ar fi trebuit... nu trebuia să vă întrerup, spuse ea. Un bărbat care stătea la rând în spatele ei îşi drese vocea. Puse câteva bancnote pe tejghea şi se apucă să răscolească prin poşetă căutând bani potriviţi.

— Bine atunci, spuse. Zi-i lui Dot să mă sune, dacă are chef.

— O să trebuiască s-o suni tu, zise Chris. E prea mortificată.

Pippa ieşi din magazin, intră în maşină, rupse ambalajul pachetului de ţigări, scoase una şi şi-o aprinse. Când fumul îi umplu plămânii simţi cum o furnică mâinile şi buzele. Tot ce vedea părea acum saturat cu culoare şi detalii: volanul, mâna ei, pompa de benzină de afară. Scoase mâna pe geamul maşinii. *De ce fac asta?* Se gândi. Privirile îi zburară spre Chris, care înregistra la casă cumpărăturile cuiva. *Ce tânăr ciudat. Pare dezgheţat, dar* începuse

să-şi dea seama ce voia să spună Dot. Era ceva nu tocmai în regulă cu el. Chris ridică privirea şi o

văzu prin vitrină. Agită mâna în direcţia lui, stinse ţigara şi demară.

Sam Shapiro şi Moira Dulles veneau din nou la cină. Era prea înăbuşitor pentru feluri de mâncare caldă, aşa că Pippa fierse un somon, făcu salată de cartofi cu sos acrişor şi servi totul în curtea interioară. După masă, tuspatru se aşezară în linişte şi se apucară să mănânce căpşuni, privind micul lac artificial scăldat în lumina aurie şi ascultând greierii.

— Delicioase căpşuni, spuse Sam.

— Le-am luat de la standul fermei, zise Pippa, cerce- tându-l şi gândindu-se la cât de mult se schimbase de-a lungul anilor. Pielea de pe gât i se fleşcăise şi acum tremura precum guşa unui curcan. Vârful nasului său acvilin se tocise, se rotunjise cumva, răzuit parcă de contactul cu munca dură pe care o făcuse în ultimii treizeci de ani, scriind câte şaisprezece ore pe zi aproape fără nici o excepţie, bântuit de poveştile din cap precum Oreste de Furii[10]. Ochii lui, odată de un negru lichid precum smoala, arătau acum serbezi ca nişte bucăţi de cărbune. Era ca şi cum, scriind toată viaţa, Sam se consumase in- terior, pic cu pic, iar acum ajunsese o carcasă, o cochilie. De-a lungul vremii, Sam luase din viaţa sa şi din a altora, fiersese totul împreună – piele, oase, tot – până ce ajunsese să obţină o pastă de culoarea, îşi imagină Pippa, grăsimii de balenă. Apoi construise cu această pastă o imagine, un fel de friză complexă, o

10 Personaj al mitologiei greceşti, Oreste îşi ucide mama, Clitem- nestra, pentru a răzbuna moartea tatălui său Agamemnon, asasinat de aceasta şi de iubitul său Egist la întoarcerea din Războiul din Tro- ia. Vinovat de matricid, el aj unge să fie urmărit de spiritele răzbunării, Eumenidele sau Furiile. (N. f.)

poveste alcătuită din fiinţe umane, sentimente umane, amintiri umane.

Problema de căpătâi pe care Pippa o avea cu Sam (oricât l-ar fi iubit ca prieten) era suspiciunea că acesta avea nevoie ca relaţiile sale să eşueze, pentru a se folosi de asta mai târziu. Ar fi un monstru, cugetă Pippa, dacă n-ar fi mai necruţător cu el însuşi decât cu oricine altcineva. Dar nu, el sărea primul în cazan, de fiecare dată. Să fii făcut terci şi să renaşti; acesta era destinul epuizant, fără de sfârşit al lui Sam. Dar astfel era contractul pe care-l semnase: în schimbul unei vieţi adevărate i se dăduseră doisprezece romane, două dintre ele capodopere, restul excelente, iar nemurirea îi era aproape asigurată. îl compătimea totuşi pe vechiul ei prieten. Şi îi părea rău de Moira pentru că se îndrăgostise de el. N-avea să-i dea niciodată ce-ar fi vrut ea. Avea nevoie de prea multe. Şmecheria cu Sam, Pippa o ştia, era să-i faci cumva viaţa atât de atrăgătoare, atât de plăcută, încât să n-ai- bă decât s-o accepte şi s-o trăiască, depărtându-se de sine însuşi – cât de cât, cel puţin. Dar de fapt, se gândi, Moira e şi ea scriitoare. Poate că se înţeleg unul pe celălalt. Oftă şi observă camionul galben al lui Chris Nadeau, parcat peste drum. Se întrebă ce se întâmplă în acel moment în casa familiei Nadeau.

— Cum merge romanul? întrebă Herb.

— Am scris numai o sută de pagini, zise Sam. Nu ştiu încă dacă o să iasă.

— Mă scuzaţi un minut, spuse Pippa. Se duse la baie, se închise înăuntru, deschise fereastra şi scoase ţigările din spatele medicamentelor pentru tensiune ale lui Herb. Suflă fumul prin fereastră, urmărindu-l cum se dilată şi dispare în aerul întunecat. Apoi se spălă pe dinţi.

Reveni în curte cu o bucată de halva de fistic,

simţin- du-se intoxicată de la ţigară şi blestemându-se pentru că fumase. Moira oftă din rărunchi şi-şi întinse gâtul spre

cer, trăgându-şi genunchii spre bustul generos şi strân- gându-şi-i, cu ochii mari, negri, rimelaţi privind în sus ca la o minune. Toate gesturile şi reacţiile Moirei conţineau un element de autopreocupare excesivă. La douăzeci şi patru de ani câştigase râvnitul Premiu pentru Tineri Poeţi al Universităţii Yale. De atunci mai publicase câteva volume de poezie surprinzător de vitriolantă, iar viaţa ei personală fusese punctată de focurile de paie ale unor aventuri eşuate.

Cam de treizeci şi cinci de ani acum, avea mai departe acea atitudine de continuă mirare care se potrivise atât de bine cu intelectul ei în anii primei tinereţi. Nu că Moi- ra ar fi fost bătrână. Nici vorbă, era sensibil mai tânără decât Pippa. Printre literaţii trecuţi între care se învârtea trecea drept o adevărată senzaţie. Pippei i se părea adorabilă şi, uneori, demnă de milă. Era iresponsabilă şi nevrotică, o femeie în toată firea fără copii, fără măcar o asigurare de sănătate, căutând încă iubirea cu speranţa nechibzuită a cuiva de douăzeci de ani. Şi totuşi, uneori, Pippa se trezea că invidiază viaţa haotică, autocentrată a Moirei.

— Acela e un liliac? întrebă Moira mijindu-şi ochii.

— Da, spuse Herb.

— Ca o mănuşă – o mănuşă neagră aruncată spre cer, zise Moira. Cine-a spus asta? Cum îi spune...

— Tartorul sexului, făcu Sam. Domnul Lawrence[11].

— Tu vorbeşti, zise Herb.

— Şi nici n-a nimerit-o bine. la uită-te. Ţi se pare că arată ca o mănuşă neagră? întrebă Sam. Ridicară privirile cu toţii. E-un afuris it de *liliac.*

11 D.H. Lawrence (1885-1930), scriitor englez care a dezvoltat în cărţle sale temele instinctului vital şi sexualităţi Şi care s-a confruntat cu critici puternice din partea, conservatorilor puritani, fiind acuzat pe nedrept de pornografie. Prin tre romanele sale se numără *Fii şi iubiţi, Femei îndrăgostite* şi *Amantul doamnei Chatterley.* (N. f.)

— Ben era odată abonat la o revistă despre lilieci, îşi aminti Pippa.

— Ia uită-te cât de frenetic îşi flutură aripile, după asta poţi să-ţi dai seama că nu-i o pasăre, spuse Moira.

— Nu, zise Sam, după cât de repede îşi schimbă direcţia – ca un zmeu acrobat.

— Asta e bună, chicoti Herb. Un zmeu acrobat. Sam îşi lăsă bărbia pe piept, mulţumit; Herb nu spunea niciodată că îi plăcea ceva decât dacă aşa era.

— Şi chiar îţi intră în păr? întrebă Moira. Sam scutură din cap.

— Ai putea şi tu o dată în viaţă să vii cu o idee care să nu fie clişeu? Moira îl privi, cu o expresie incredulă pe faţă. Glumeam doar, zise el. Eşti o originală, iubito, să nu uiţi asta.

— Du-te în mă-ta şi tu, spuse Moira.

Pippa se ridică.

— Cafea fără cofeină, vrea cineva? întrebă imitând în batjocură stilul unei stewardese. Moira se ridică la rândul ei şi o urmă pe Pippa în bucătărie. Suspina deja când ajunseră la maşina de gătit.

— De fiecare dată când deschid gura mă articulează. Nu mai suport. E aşa un *nemernic.* Pippa oftă. Sam era crud cu femeile sale. Toată lumea o ştia. îl văzuse aducând la disperare vreo câteva de-a lungul anilor.

— Aşa e el câteodată. Are o parte răutăcioasă. Poate dacă ai râde şi tu cu el?

— Am tot râs timp de patru ani. Acum plâng.

— Vorbeşti despre despărţire aici?

— Nu mai vorbim despre nimic. Sam e aşa de prins cu romanul lui că abia dacă mai ridică nasul din

el. Port toate discuţiile cu mine însămi.

— Ţi-ai găsit... pe altcineva? Pippa o ştia destul de bine pe Moira ca să ghicească faptul că nu s-ar fi gândit să lase un bărbat atât de cunoscut şi dezirabil precum Sam Shapiro decât dacă ar fi avut pe cineva de rezervă. Aşa talentată cum era, poetesa avea nevoie de bărbaţi puternici. Moira îşi privi mâinile.

— Nu... adică... Apoi, apăsându-şi palmele pe ochi: O, Pippa, sunt aşa de confuză!

în noaptea aceea, în pat, pe când Herb încerca să citească, iar Pippa îşi întindea cremă pe dosul palmelor, comentă:

— Pun pariu că Moira are o aventură.

— De ce spui asta? întrebă Herb.

— Vorbeşte despre cum o să-l părăsească pe Sam, dar e înspăimântată la gândul de a fi de capul ei. Pare să aibă sens.

— Poate vrea să crezi că are o relaţie, tu să-mi spui mie, eu să-i spun lui Sam, iar el să-i dea mai multă atenţie.

— Chiar crezi că Moira e atât de vicleană?

— Aşa sunt femeile.

— Şmechere?

— E instinctul. Supravieţuirea celui mai puternic. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii.

— Nu contează.

— Asta înseamnă că de-acuma pot să mă culc şi eu liniştit? spuse Herb căscând şi punându-şi în suportul lor ochelarii de citit. Se pare că n-am nici o şansă cu lectura.

— Tot cred că are o relaţie, spuse Pippa,

stingând lampa din partea ei de pat.

Puţină moarte

f~ri iroul editurii Maxwell, Lee şi Brewer era în New York, cinci camere surprinzător de sără- *J* căcioase, despărţite de pereţi de sticlă şi îndesate până la refuz cu cărţi. în absenţa lui Herb compania era condusă de Marianne Stapleton, o persoană cu constituţie solidă, comportament cumva maniacal, gust excelent şi o puternică înclinaţie spre nesiguranţă. îl suna pe Herb, cu întrebări, cel puţin de cinci ori pe zi.

— Dacă am un birou, îi spuse Herb Pippei, pot să-i dau maniacei ăsteia trei ore pe zi în care să mă poată suna. în restul timpului sunt pensionat.

Cu toate că Marigold Village era o comunitate destinată celor ieşiţi din activitate, exista şi spaţiu disponibil pentru birouri. Cea mai mare parte dintre ele erau închiriate unor firme care se ocupau de rezidenţi, iar cele mai mici erau relativ ieftine. Pippa găsi pentru Herb o cameră cu toaletă care dădea înspre mini-mall. îi luă o sofa, un birou, un scaun, un filtru de cafea şi un frigider micuţ. Cu toate că Herb îşi tot justifica decizia de a avea un birou, spunându-i de ce acesta avea să le permită să pe

treacă timp mai de calitate împreună, Pippa se simţea de fapt uşurată să-l vadă că mai iese puţin din casă. Nu se obişnuise cu noua şi constanta lor proximitate, iar zilele astea simţea nevoia să fie de capul ei. De când descoperise ţigările pe podeaua maşinii, fulgerări rău prevestitoare îi traversau corpul din senin, precum curentul electric. Avea vise agitate. Într-unul, un corp era cărat pe o targă din casa vecinilor. Cineva deschidea fermoarul sacului unde era corpul, şi cadavrul era Pippa, cu faţa cenuşie. În vis nu era chiar moartă, însă era incapabilă să deschidă ochii sau să vorbească. În vreme ce-o cărau de acolo, realiza cu groază că avea să fie îngropată de vie. Nu-i spuse lui Herb nimic despre vis. Nu-i spuse nici că fumase. De fiecare dată când era pe punctul de a menţiona asta, aşa, ca un fel de glumă, se simţea ruşinată.

*

Pippa tocmai ieşea din magazinul de mobilă Why Not din mini-mall ducând, într-o geantă supradimensionată, o pătură de lână colorată destinată noii canapele a lui Herb, când auzi un scrâşnet de frâne, schelălăitul înfiorător al unui animal şi zgomotul oribil al unei maşini lovite. Se ridică pe vârfuri, întinzându-şi gâtul spre stradă, apoi se apropie cu şovăială.

Când ajunse, descoperi că o Toyota dăduse peste un stâlp de iluminat. Partea din faţă se boţise. Şoferul, un bărbat de cam şaptezeci de ani, nevătămat dar ameţit, tocmai deschidea portiera. Câţiva bătrâni se adunaseră deja pe trotuarul din faţa băcăniei. Pippa o apucă spre ei, îşi croi drum în faţă. Acolo îl văzu pe Chris Nadeau, îngenuncheat pe trotuar, aplecat peste un câine mare, alb. Animalul avea o tăietură însângerată, cam de douăzeci

de centimetri, pe o parte a corpului. Chris îi mângâia blana albă şi lungă. Când o văzu pe Pippa, o privi cu o asemenea tristeţe profundă, imploratoare, încât ea se lăsă în genunchi alături, şi regretă asta instantaneu. Era un lucru prea intim. Şi acum era prinsă acolo, ghemuită lângă fiul nepricopsit al lui Dot, ce stă cu un câine în braţe.

— E al tău? întrebă ea. El scutură din cap, cu privirea aţintită asupra fiinţei muribunde.

— Am văzut prin vitrină ce s-a întâmplat, spuse cu voce moale. Ea privi câinele. Scheuna şi tremura. I se păru insuportabil de privit. Se întoarse spre Chris. El îşi ţinea mai departe ochii fixaţi pe figura câinelui. Bărbatul care-l lovise spunea întruna:

— Mi-a sărit deodată în faţa maşinii.

Câinele începu să geamă, cu ochii săi clari, deschişi la culoare, imobili, cu spume de culoarea albuşului de ou bătut pe la colţurile botului. Chris se lăsă peste el şi-i murmură ceva la ureche. Pippa nu mai văzu câinele, ci doar ceafa lui Chris. Când acesta se ridică de deasupra lui, animalul era ţeapăn, cu ochii înceţoşaţi. Chris tot nu se mişca. Şi nici Pippa. Rămaseră acolo, cu capetele plecate, de parcă le-ar fi murit propriul animal de casă. Apăru o dubă, cu literele A.S.P.C.A[12]. scrise pe lateral. Doi bărbaţi

12 Iniţiale ale numelui organizaţiei nonguvernamentale *American*

coborârâ. Chris îi lăsă să ridice corpul, apoi, fără să-i arunce măcar o privire Pippei, se ridică în picioare şi intră înapoi în magazin. Unul dintre tipii de la A.S.P.C.A. o întrebă dacă e câinele ei. Pippa dădu din cap a negaţie, îşi scutură praful de pe genunchi, apucă geanta de cumpărături şi o luă spre maşină, cu paşi nesiguri. Se simţea zguduită şi ciudat de emoţionată.

Society for the Prevenlion of Cruelty to Animals – Asociaţia Americană pentru Prevenirea Relelor Tratamente aplicate Animalelor. *(N. t.)*

*

Moira întârzia. Pippa se lăsă pe spate pe bancheta acoperită cu piele sintetică de culoarea macului roşu şi cercetă micuţele picturi în ulei ce atârnau, la intervale neregulate, pe pereţii restaurantului. Erau toate peisaje executate corect, fără umor. Se gândi la vechiul ei prieten Jim, pictorul, la cum s-ar fi uitat la ele, cu capul uşor înclinat. Ar fi dat uşor din cap. „A, da", ar fi spus, zâmbind sinistru. Se întrebă dacă Jim mai trăieşte.

Moira apăru gâfâind şi o sărută pe Pippa, cu şuviţe de păr scăpându-i din coada legată la spate. Mirosea îmbietor a lapte.

— îmi pare aşa de rău că am întârziat, scriam ceva şi când m-am uitat la ceas am...

— Nu-i nimic, spuse Pippa, mă relaxam, mă bucuram de artă. Ce cataramă grozavă, zise, apăsând cu degetul o stea de şerif din argint din josul buricului Moirei.

— Mersi, spuse Moira acoperindu-şi-l cu mâna şi alunecând pe bancheta din cealaltă parte a mesei, cu geanta mare, din piele întoarsă, ţinută strâns lângă ea. Un chelner efeminat îşi făcu apariţia.

— O! Bună! Aş putea avea vă rog, ăă, un ceai cu gheaţă? Unul cu, ăă, pepene galben în el?

Apoi îşi întoarse din nou privirea spre Pippa, îşi dădu, cu un gest de fetiţă, o şuviţă de păr după ureche şi zâmbi, făcând să-i apară o gropiţă în obrazul stâng. Nu-i de mirare că, din şapte copii, fusese favorita tatălui ei, se gândi Pippa. Trebuie să fi fost un copil magic, cu feţişoara aceea în. formă de inimă, cu ochii aceia enormi, de orfan indian – şi cu toată acea imaginaţie. Înn felul ei încurcă-lume, agitat şi narcisist, Moira era adorabilă. N-aveai cum

s-ă i te sustragi. Te puteai gândi că

sinceritatea ei era ridicolă, îţi puteai bate joc de sexualitatea ei debordantă, de aprecierea exagerată pe care o acorda vieţii dar, în cele din urmă, trebuia să te dai bătut şi să iubeşti puritatea absolută a confuziei ei. Dezarmantă. Asta era cuvântul ce-o caracteriza pe Moira.

— Arăţi aşa de FRUMOASĂ, spuse Moira, cercetând faţa Pippei. Cum anume reuşeşti?

— E din cauza indolenţei, spuse Pippa.

— Mi-aş dori să fiu aşa liniştită şi bună ca tine.

— *Bună?*

— Pari atât de... beatificată.

Pippa râse.

— Dac-ai şti tu...

— Ce anume?

— A, o grămadă de lucruri. Sunt ca o maşină din aia uzată şi lucitoare care a trecut printr-un accident teribil. Arată impecabil pe dinafară, dar osia e îndoită.

Moira zâmbi, uimită.

— Eşti aşa de secretoasă în privinţa trecutului.

— Crezi?

— Nu spui niciodată nimic despre viaţa ta de dinainte.

— Există lucruri care s-au întâmplat şi de care nu ţin să-mi amintesc.

— Cum ar fi, de exemplu, ce s-a întâmplat cu prima soţie a lui Herb?

— A doua.

— A doua. A zis că era deja nebună.

— Nu era chiar atât de nebună.

Moira oftă, îşi luă capul în palme şi-şi trase nasul.

— Ce-i? Pippa îşi aşeză palma pe umărul Moirei.

— Sunt aşa o poamă rea, spuse Moira, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. N-o să am niciodată o viaţă nor

— mală. Pippa era obişnuită cu episoadele de bruscă autoflagelare ale prietenei sale. Se folosea mereu de umor ca s-o întoarcă din drumul sentimentalismului plângăcios.

— Ei, hai acuma, făcu Pippa. Cum adică normală? Te referi la căsătorie? Moira aprobă din cap, suflându-şi nasul.

— S-a terminat între mine şi Sam. O, Pippa, totul s-a dus dracului complet. Am... m-am băgat într-o... o să ajung să fac patruzeci fără un bărbat lângă mine, cincizeci, nu că ar conta, dar CONTEAZĂ. Aş... aş vrea să ştiu cum să recunosc bărbatul potrivit.

— Ei drăcie cu pălărie, zise Pippa. Poţi să te măriţi cu oricine, dacă de asta-ţi faci griji.

— Cum adică?

— Alege oricare bărbat din încăperea asta, de vârstă potrivită, cu care aş putea să fiu căsătorită.

înveselită de micul lor joc, Moira îşi roti privirea prin local, după care arătă cu degetul spre un bărbat slab, cu ochelari, care cerceta meniul cu o expresie dezgustată.

— E prins în tabieturile lui, atâta tot, spuse Pippa. Pun pariu cu tine că dacă-i anticipezi nevoile chiar ca el să-şi dea seama de ele, ar fi blând ca un mieluşel.

— Şi ăla de colo?

— Câtă vreme îi bagi degetul în cur când ejaculează, n-o să-ţi facă nici un fel de probleme.

— Pippa!

— Scuză-mă, mi-a scăpat.

— Faci totul să pară aşa de... lipsit de romantism.

— Perioada de curtare e romantică. Căsnicia e... o expresie a voinţei, spuse Pippa, sorbind o gură din ceaiul cu gheaţă. Vreau să spun, îl ador pe Herb. Dar căsnicia funcţionează pentru că avem noi voinţa asta. Dacă te bazezi pe iubire să le pună pe toate cap la cap, poţi să-ţi iei

— adio. Iubirea vine şi se duce ca o briză, de la un minut la altul.

Moira clătină din cap, zîmbind perplexă.

— Nu prea mă prind cum vine asta, spuse.

— O să te prinzi, zise Pippa, uimită de acest act de cinism pe care se complăcea să-l joace. Când, pentru numele lui Dumnezeu, începuse ea să spună „drăcie cu pălărie"? Când auzise măcar aşa ceva? Chiar credea ce spusese, despre căsnicie ca expresie a voinţei? Da, credea, îşi dădu seama. După toate prin câte trecuseră, ea şi cu Herb, după tot ce lăsaseră în urmă ca să fie împreună – chiar sufletele lor, poate – căsnicia ajunsese să fie o *expresie a voinţei.* Asta o făcea să-şi dorească să sfărâme prezentul plicticos, să înşface cu ghearele şi să aducă înapoi în ea trecutul viu, să-l devoreze precum un urs ce dă peste proviziile din cortul unui excursionist.

Îi venea să iasă în fugă din restaurant, să-l caute pe Herb şi să-l sărute violent pe gură (îşi şi imagina expresia lui de surpriză amuzată când s-ar fi năpustit asupra lui), să izbucnească în lacrimi, să ţipe chiar, în sfârşit să-şi piardă controlul. Dar, în loc de toate acestea, rămase să aştepte, zâmbind, sandviciul cu homar, şi să se întrebe dacă nu cumva se află pe marginea unei căderi nervoase.

Partea a doua

începuturile Pippei

< m ţâşnit din pântecul lui Suki ca din puşcă,
1 plină de vioiciune, mare cât un copil de şase

l' luni şi acoperită cu puf fin, negru. După o scurtă trecere în revistă a camerei de naşteri, mi-am întors faţa spre sfârcul mic şi umflat al mamei mele şi l-am înhăţat, sugându-l cu zgomot, de parcă l-ar fi luat în primire nişte purceluşi abia fătaţi. Mama izbucni în plâns la gândul că a adus pe lume o asemenea fiară. Asigurările doctorului că depăşisem doar cu puţin termenul de gestaţie, având de aceea timp să capăt acoperământul acela subţire de perişor atavic, o amintire a vremurilor când oamenii încă se înrudeau îndeaproape cu maimuţele, nu o ajutară deloc să se calmeze. Fiind soţie de pastor, avea o atitudine ambivalenţă faţă de teoriile evoluţioniste şi nu se putea abţine să nu creadă că felul animalic în care mă prezentam, aşa explicabil cum era el de către ştiinţă, reflecta o slăbiciune adâncă ori ceva păcătos din propriul ei caracter. Intin- zându-mă înapoi doctorului amuţit de surpriză, se săltă de pe masa de travaliu, cu picioarele încă moi ca de gumă după anestezie, şi o luă la fugă pe coridor, alu

necând în propriul sânge şi urlând: AM FĂCUT O MAIMUŢĂ!

Fu nevoie de două infirmiere şi de un doctor pentru a linişti zbuciumul trupului de un metru şi şaizeci de centimetri al lui Suky Sarkissian. O injectară cu un seda- tiv şi îi dădură o cameră separată pe care asigurarea noastră nu o avea inclusă, dar pe care spitalul o puse la bătaie pe gratis.

*

Sentimentul că fiica ei întruchipa în mod magic tot ceea ce nu era în regulă cu ea însăşi n-o mai părăsi niciodată pe mama. La multă vreme după ce-mi pierdusem blăniţa şi mă transformasem într-o fetiţă drăguţă, dolofană, ea credea mai departe că vede la mine o şiretenie, o excitaţie a simţurilor, o *răutate* generală ce era, de fapt, a ei proprie, nemărturisită. La vârsta de doi ani aveam obiceiul să mă agăţ de piciorul ei ca un câine în călduri. Mă scutura de pe ea întotdeauna, ţipând. Odată, dorind cu disperare să fiu lăsată să ies dintr-un autobuz Grey- hound aglomerat, am zgâriat-o pe faţă până când i-a dat sângele. Plânse pentru această cruzime a mea. Am reuşit chiar, odată, să-mi fac nevoile în pantofii ei, sperând să-i stric planul de a ieşi la cină în respectiva seară. Era o pereche acoperită cu catifea roz, care se potrivea de minune cu rochia ei nouă. Când văzu ce făcusem încercă să fie furioasă, dar nu se putu opri din râs. Fiindcă, în ciuda lipsurilor personalităţii mele, sau poate tocmai din cauza lor, Suki mă iubea intens, pătimaş chiar. Nu se mai sătura de mine, nu se putea opri să nu mă mângâie, adulmece, pupe sau

ciupească. Mi-amintesc că odată, la şase ani, m-am luptat să mă smulg din îmbră

ţişările ei, nu fiindcă îmi era neplăcută expresia afecţiunii sale, ci pentru că, pur şi simplu, nu mai izbuteam să respir.

Am fost prima fată după patru băieţi. Suky era o mamă bună pentru predecesorii mei; îi mâna la baie şi înapoi ca şi cum ar fi fost o turmă de oi, apoi îi alunga în pat ca pe un stol de porumbei. Îi căra conştiincioasă la nesfârşitele lor competiţii sportive. Şi totuşi aveam impresia, pe măsură ce creşteam, că Suky mă vedea doar pe mine. Fiind singura fată, aveam parte de o îmbăiere personală în fiecare seară, iar Suky stătea adesea pe vasul de toaletă, picior peste picior, urmărindu-mă cu dragoste în timp ce-şi făcea unghiile sau, la oglindă, îşi pensa sprâncenele. Vorbeam câte verzi şi uscate – celelalte fete de la şcoală, cine cu cine era prietenă, cine plănuia să fugă de acasă, ce coafură era mai potrivită pentru vreo anume ocazie –, în timp ce în camera de lângă fraţii mei strigau, se hârjoneau şi-şi dădeau unul altuia scatoalce peste cap. La vremea culcării le dădea tuturor băieţilor câte un pupic rapid, dar lângă mine se întindea, trecân- du-mi cu blândeţe mâna prin păr până ce mă lua somnul. Dansam pe muzica lui Bobby Darin[13] în bucătărie, cu picioarele puse pe ale ei, ţinându-ne de mână, şi ne învârteam, ne-nvârteam şi iar ne-nvârteam. Eram cea mai mică şi această revărsare de atenţie asupra mea a avut, vreme de câţiva ani, un oarecare sens. Dar odată ce am împlinit şase ani şi am putut să mă

13 Walden Robert Cassotto, a.k.a. Bobby Darin (1936-1973), a fost unul dintre cei mai populari interpreţi de rock'n roii ai anilor '50 şi '60, actor, compozitor şi producător. (*N. t)*

descurc singură, băieţii începură să se arate supăraţi de preferinţa clară a lui Suky pentru unica ei fată. Cumpără chiar şi un aparat de fotografiat, a cărui unică funcţie era să-mi facă

poze mie. Mă îmbrăca în îngeraşi, păstoriţe, vedete de cinema. Uneori mă fotografia goală. Era cea mai pasională mamă din lume.

Suky era o femeie mititică şi vioaie, cu păr roşu ca focul şi o voce înaltă, subţirică cu o urmă de accent din Sud, o umbră a tărăgănelii greoaie de Mississippi vorbită de mama sa. Talia îi era atât de subţire, gleznele atât de micuţe, încât trebuia să-şi facă cumpărăturile, la magazinul universal, în secţiunea pentru adolescenţi. Eram mândră de silueta de zână a lui Suky; mamele altora, cu posterioarele bombate şi cărnoase şi cu sânii bălăngănin- du-se, mi se păreau de-a dreptul bovine şi greoaie în comparaţie cu mama mea uşurică, vioaie şi neobosită.

Zâmbea cu uşurinţă şi întotdeauna, aproape, îşi ţinea sprâncenele ridicate într-o expresie de amuzament şi surpriză. Cu toate astea, cred că era, în adâncul ei, o pesimistă. Puteam să-mi dau seama după cum conducea. Manevrând maşina noastră break cât toate zilele pe şoselele înguste de ţară, stătea dreaptă şi ţeapănă, cu mânuţele încleştate pe volan, albe pe la încheieturi. De fiecare dată când ajungeam la o curbă claxona, avertizare pentru camionul de zece tone care mai mult ca sigur că gonea nebuneşte, gata să fie scăpat de sub control şi să ne facă afiş. Insomniacă, avea obiceiul să stea trează până târziu în noapte, gătind prăjituri, calculând facturi sau pur şi simplu umblând de colo-colo. Mi-amintesc că odată m-am trezit în puterea nopţii, din cauza unui coşmar. Înn casă era o linişte de mormânt. Ştiind că avea să fie trează, am urcat la

etaj şi am dat peste ea curăţând frunzele moarte ale plantelor de apartament şi băgându-le în buzunarul pijamalei- S-a bucurat să mă vadă. A făcut cacao; ne-am băgat una în alta şi ne-am uitat la televizor

până la cinci, când am căzut amândouă rupte de oboseală pe canapea, ea îmbrățișându-mă, eu cu capul la sânul ei. Suky dormea deș aici. Spunea că stă trează până atât de târziu că nu mai are rost să se bage în pat. Coboram și o găseam ghemuită sub o pătură pe care o ținea acolo pentru uitat la TV. Trăgeam de ea să se trezească, după care se ducea cu pași nesiguri spre bucătărie, bea un pahar de suc de portocale și se uita la ceas. La șapte punct își lua medicamentul — de când o știam mormăia mereu câte ceva despre tiroida ei nu prea funcțională. Până ce cobora tata era trează și veselă, pregătind cu măiestrie micul dejun pentru toată lumea, împachetând mâncare pentru prânz, făcând ghiozdane. Gătea mese hrănitoare, dar arareori se așeza la masă cu noi pentru multă vreme, preferând să stea mai degrabă lângă sobă, băgân- du-și cu lingura, în gura care nu-i tăcea o clipă, budincă de orez

dintr-o ceaşcă de porţelan. Dar erau şi zile în care ciripitoarea, pălăvrăgitoarea şi bine-dispusa mea mamă devenea o fiinţă tăcută şi cu privirea pierdută, părând surdă la toate dorinţele mele. În zile ca acelea trântea mâncarea pe masă şi se grăbea să scape de mulţimea care începea să se adune, fugind să mănânce pâine prăjită cu unt şi să se uite la televizorul ce sta la capătul patului ei. Tatăl meu, Des, ofta când se întâmpla una ca asta, dar nu-i reproşa nimic. Ştia că din vreme în vreme soţia îi rămânea pur şi simplu fără energie, devenind împiedicată şi lipsită de afecţiune ca un robot stricat. Atunci Des se mobiliza; cântând cu vocea lui chinuitor de spartă, se apuca de spălat vase ori de supervizat obişnuitele băi. Îmi plăceau serile astea în care de noi se ocupa tata, fiindcă pe mine mă ignora puţintel. Eram doar unul dintre copii, nu o creatură

specială, unică, nu bucuria ochilor cuiva. Mă simţeam uşurată. Mă amestecam printre

băieţi, mă împingeam, loveam, chicoteam. Dar inevitabil, în nopţile acelea, mă copleşea un sentiment de vină şi, oricât mi-aş fi dorit să mă duc pur şi simplu la culcare cu doar un sărut aspru de la tata şi să evit mângâierile elaborate ale mamei, simţeam cum mă atrage spre ea. Voinţa ei o infectase pe a mea. Atunci intram la ea în cameră. O găseam mereu complet îmbrăcată, pe pat, cu farfuria cu pâine prăjită pe burtă. Se uita la mine cu un amestec de bucurie şi îngrijorare, ca şi cum în orice moment i-aş fi putut retrage afecţiunea. Atât de mare era puterea mea asupra lui Suky; mă înfiora şi îmi dădea curaj. Uneori îmi lăsam faţa să capete o expresie rece şi împietriţă, doar ca să văd cum în ochi i se citeşte frica.

Des

< rmean impasibil de Hartford[14], tatăl meu ' Vi avea o voce adâncă, gravă, care suna de fie- L' care dată de parcă tocmai ar fi înghiţit o linguriţă plină ochi cu unt de arahide. îşi mişca trupul puternic, îndesat, cu o încetineală voită, ca de bivol. Cear- cănele care-i înconjurau ochii negri şi blânzi îl făceau să arate mereu ca şi cum ar fi fost epuizat. Tata Sarkissian

14 Capitala statului Connecticut. (N. f.)

nu era niciodată prea bucuros, dar, pe de altă parte, nici foarte trist. Alegerea lui surprinzătoare de a deveni pastor episcopalian fusese făcută în ciuda voinţei bunicului meu, un ortodox de rit armean care nu-i iertase niciodată soţiei sale protestante faptul că-l ademenise pe propriul lor fiu să renunţe la credinţa strămoşilor.

După cum se dovedi, Des era născut să fie pastor. Îşi pregătea predicile cu scrupulozitate, ţinea casa parohială deschisă până târziu pentru sufletele pierdute aflate în nevoia de a se confesa unui ascultător înţelegător. Şi totuşi se simţea, pe sub faldurile straielor sale sfinte, nu adierea eterică, noncorporală a unui om dedat celor spirituale, ci carnea fremătătoare a unui bărbat cu mult prea multă viaţă în el. Des îl scotea întotdeauna în faţă pe Cristos omul, până la punctul la care unii dintre enoriaşi ajunseseră să se întrebe cu voce tare dacă chiar credea şi în divinitatea lui Cristos, din moment ce n-o menţiona niciodată. Sinceră să fiu, nu cred că tatei îi păsa prea tare de partea cu Dumnezeu. Miracolul era realitatea lui Cristos, esenţa, *faptul* de a fi el. Mi-amintesc de o masă de prânz, odată, la care a spus că ce e important cu adevărat e felul în care oamenii se poartă unii cu alţii aici, pe pământ. Duhul Sfânt putea să-şi poarte şi singur de grijă.

Des era de felul lui o persoană căreia îi păsa de

ceilalţi. Asculta cu o figură concentrată, interesată, cum oameni cu tenul de culoarea terciului de cereale şi cu ochii înroşiţi îi povesteau despre necazurile lor în timp ce ieşeau din biserică sau, serile, de la noi din casă, după ce îşi băgaseră copiii în pat şi le rămâneau câteva ore de res- piro înainte ca treburile zilnice să bată din nou la uşă. Părea să-i placă de noi, copiii, într-o manieră abstractă, iţindu-şi capul şi privindu-ne cum ne facem temele, ne

certăm, ne jucăm. Era blând cu noi de fiecare dată când ne loveam sau eram trişti, şi era în stare să stea cu un copil care plângea câte o oră, ţinându-l de mânuţă, fără grabă, încă mult timp după ce durerea trecea.

Înn sensul ăsta era opusul lui Suky, care trepida într-o efervescenţă de activitate câte optsprezece ore pe zi. Se relaxa doar când se întindea alături de mine ca să mă culce, fredonându-mi în surdină, la ureche, cu vocea ei înaltă, întretăiată, bucăţele de cântec şi învârtind în jurul degetului câte o şuviţă din părul meu. Adevărul e că n-am ajuns niciodată să-mi cunosc prea bine tatăl. Suky îl eclipsa; focul care ardea în ea zi şi noapte mi-l ştergea din imaginaţie. Era ca o umbră, un refugiu din când în când, dar nu într-adevăr real ca fiinţă.

Mi se pare un lucru trist, fiindcă acum îmi dau seama că, dintre toate trăsăturile mele, cele pe care le-am moştenit de la tata sunt şi cele mai valoroase; acel Des din mine mi-a permis să supravieţuiesc.

Nu mi se părea deloc ciudat că părinţii mei nu vorbesc aproape deloc unul cu celălalt. Replicile pe care le schimbau se învârteau aproape întotdeauna în jurul unor subiecte precum copiii sau erau cereri simple, gen „dă-mi laptele, te rog” Din câte puteam să-mi dau seama, Suky îşi petrecea fiece moment de răgaz cu mine. Tot de la mine îşi obţinea şi cea mai mare parte din doza de afecţiune. Mă întreb oare cum o fi fost viaţa de cuplu a părinţilor mei înainte să

mă nasc eu, sau atunci când erau căsătoriţi proaspăt. Într-o fotografie din alte vremuri par să fie fericiţi în felul acela timid, ţinându-se de mână şi zâmbindu-şi în faţa primei parohii a tatei, din Hartford. Mama poartă o rochie de casă înflorată. Faţa îi e tânără şi rotundă. Crescând, am fost fascinată de ima

ginea asta, fiindcă pe atunci Suky nu era slăbuţă. Era aproape bondoacă.

Soţi şi păpuşi

Când mă jucam, eram întotdeauna o femeie casnică, o mamă mititică ce împingea un aspirator de jucărie, cu un copilaş-păpuşă bine înfofolit în poală, sau primind cu promptitudine mesaje de pe un telefon roz de jucărie de la soţul meu, o fiinţă înaltă şi fantomatică pe care o numeam Joey. Sexul cu Joey era un moment scurt, coregrafic. Mă lungeam, desfăceam şi strângeam picioarele după care mă ridicam din nou, întorcându-mă la sarcinile mele domestice. Cred că prinsesem ideea că e nevoie să te întinzi de la prietena mea Amy, care, la nouă ani, era deja pasionată de toată procedura.

— Ştii care-i cel mai urât cuvânt de pe lume? m-a întrebat într-o zi Amy, pe când ne jucam pe coridorul întunecos de la etaj.

— Care? am vrut să ştiu.

Amy se sprijinise de fereastră, răsucind gânditoare capul uneia dintre păpuşile mele. O reţea de păr fin şi strălucitor, castaniu se învârtejise pe încheietura prietenei mele cele mai bune. Ochii ei ca nişte albăstrele, în for

mă de semilună, îi dădeau un aer melancolic, de modă veche.

— Fut, a zis cu o voce lipsită de intonaţie.

S-a întors apoi să-l privească, peste stradă, pe fratele mai mare, Andy, care se ocupa de tunderea boscheţi- lor din oraş. Înn comparaţie cu a noastră, familia lui Amy era bogată şi cu toate astea copiii, mai puţin Amy, aveau slujbe pe timpul verii, ca să înveţe valoarea banilor. Am privit-o pe Amy din spate: braţele i se odihneau pe stinghia ferestrei. Rochiţa de culoarea pânzei pentru pictat era strânsă peste talie cu o curea subţire şi îi cădea în mici pliuri drăgălaşe până deasupra genunchilor. Picioarele goale aveau gleznele aşezate una peste alta. M-am minunat atunci de eleganţa şi frumuseţea ei. Mă simţeam ca un căpcăun prin comparaţie. Eram scundă, cu faţa plată, cu păr de culoarea paielor şi ochii opaci precum marmura cenuşie. Într-o după-amiază de vară, când mi-am pus pe mine nişte bikini, Amy mi-a contemplat stomacul musculos cu un aer distant, gânditor. Pe buric aveam o dâră abia vizibilă, ca trasată cu cerneală sepia, din vârf şi până în dreptul sexului. A arătat spre ea şi a spus:

— Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Ce? am întreba t.

— Când erai în stomacul mamei tale, erai cât pe ce să fii băiat, *până în ultima secundă.*

M-am uitat în ogLindă, la musculatura dezvoltată a umerilor mei mici, la coapsele rotunjite, puternice. N-aduceam a fată deloc.

— Eşti un băiat-fată, a spus ea, râzând. Am râs şi eu, cu toate că am simţit cum mi se pune un nod în gât. Am tras-o spre pat şi ne-am tăvălit,

isterice, ţipând, luptân- du-ne. După care ne-am întins liniştite una lângă cealal

— tă, trăgându-ne sufletul. M-am ridicat într-un cot. Amy avea în faţă un dinte ciobit care-i lucea printre buzele întredeschise.

— Dacă sunt băiat-fată, atunci pot să fiu iubitul-iubi- ta ta, am spus.

— Nu, nu poţi, a spus pe un ton dispreţuitor.

— Aşa, când o să ai un iubit adevărat, o să-ţi fie mai uşor. O clipă a stat să rumege asta.

— Dar n-o să spunem nimănui. M-a privit, cu ochii îngustaţi.

— Crezi că-s tâmpită, sau nebună? am întrebat. Apoi am început să mă strecor uşurel înainte, m-am apropiat încetişor de faţa ei şi am sărutat-o. Buzele îi erau răcoroase şi aspre. M-a împins, râzând, dar mai târziu, în aceeaşi zi, m-a lăsat să mai fac asta o dată.

în vara aceea ne-am mai sărutat de câteva ori. Am convins-o şi să mă lase să stau, de două ori, peste ea. îmi plăcea la nebunie să-i simt corpul prins sub al meu. De dedesupt ea se zbătea totuşi. Odată, spre surpriza mea, am văzut că se alarmează după ce am ţintuit-o dedesupt; a fost în mod evident uşurată, auzind paşii mamei mele pe scări.

Anii au trecut. Amy, după cum se văzu, era o fată foarte inteligentă. Lua 10 la toate materiile, cu excepţia istoriei, un obiect de studiu pe care-l detesta din motive doar de ea ştiute. Eu una eram o elevă indiferentă. Cuvintele din manuale nu aveau, pentru mine, nici o ţâră de realitate. Le consumam cu neplăcere, de parcă ar fi fost pâine mucegăită.

Petreceam mai puţină vreme cu Amy de-acum; o găseai mai tot timpul în bibliotecă, cu prietenii ei, deştepţii. învăţa la o masă rotundă cu tocilarii aceia, stând pe scaun cu spatele drept, ca o prinţe

să, cu părul strălucitor lăsat pe spate, şi se ţinea de studiat ore întregi, sub privirile admirative ale doamnei Un- derwood, bibliotecara cu respiraţie şuierătoare. Distrusă de la fumat ţigări, căra după ea un recipient cu oxigen când aranja cărţile. Sărutările pe care le schimbasem cu Amy se topiseră într-o copilărie de care amândouă ne aminteam ca prin vis. Aş fi putut mai degrabă să pilotez un Boeing 747 decât s-o mai sărut acum. Aveam treisprezece ani şi pot să spun că era ceva de capul meu. Doi sâni compacţi şi perfect formaţi îmi ţâşniseră din piept precum ciupercile după ploaie, derutându-i pe fraţii mei şi trimiţând-o pe mamă într-o expediţie urgentă de cumpărare a primului meu sutien. Tatei îi trebuiră luni până să observe. N-o să uit în veci expresia de surpriză mută de pe figura lui când m-am aplecat să-i iau farfuria din faţă şi şi-a dat seama ce se petrecuse cu mine.

Eram mică şi subţire, cu părul de culoarea aramei, mâinile ca nişte perniţe şi faţa ca de pisică. Aşa spunea toată lumea, că arăt ca un pisoiaş, cu faţa mea mare, plată şi cu ochii largi, oblici şi cenuşii, cu gura mică, precum arcul lui Cu- pidon, şi atitudinea indolenţă. Puteam să zac toropită pe canapea cât era dimineaţa de lungă, apoi să mă reped afară pe uşă în nişte pantalonaşi scurţi minusculi, cu mama strigând după mine, încercând să mă convingă să mă întorc în casă şi să mă schimb.

Cum am spus, am fost o creatură sexuală aproape de la început. La opt ani am descoperit un fel de a obţine orgasmul înotând precum broasca, ceea ce a dus, în consecinţă, la înscrierea în echipa de înot din gimnaziu şi m-a făcut să obţin coapse tari ca fierul. Înn adolescenţa timpurie, deşi virgină la modul extrem – nici măcar n-am sărutat vreodată un băiat — am început să am o fantezie stranie în care mă întâlneam cu un ireproşabil

gentlemen fără faţă, a cărui inimă neîntinată era copleşită de dragostea imposibilă pe care mi-o purta. Băieţii de la şcoală nu prezentau pentru mine nici un interes. Dar toţi şi-o doreau din răsputeri. Aveam însă nevoie să găsesc pe cineva care sub nici o formă să nu vrea să fie sedus. Dar merg prea departe cu povestea. În momentul de faţă am treisprezece ani, bunica Sally are trombo- ză, iar Suky pleacă în Delaware.

Aha!

unica Sally era grasă. Ne vedeam cu ea cât mai rar cu putinţă. Suky abia dacă suporta s-o privească. Dar, gândindu-mă acum la asta, nu cred că dezgustul şi jena faţă de greutatea lui Sally o ţineau deoparte pe fiica ei trasă ca prin inel. Cred că motivul era că bunica Sally o ştia prea bine pe mama. îmi amintesc că, într-una din rarele ei vizite,

Sally o urmărise pe Suky cu ochii săi cu arcade proeminente, o privise robotind prin bucătărie, curăţând masa cu buretele, făcând sandviciuri cu ingrediente diferite, după gustul fiecăruia dintre copii (nici unuia nu-i plăceau aceleaşi lucruri ca celorlalţi), frecând apoi duşumelele şi vorbind fără oprire în tot acest timp. Albul ochilor bătrânei lucea pe sub irişii întunecaţi. îşi sprijinea bărbia dublă în pal

me, ca o bucată de plăcintă pe jumătate mâncată în față și cu două șuvițe subțiri, blonde de păr prinse în agrafe în creștetul capului. Înn cele din urmă se lăsase pe spate în scaun, își încrucișase brațele pe piept și vorbise tărăgănat, cu cel mai pur accent de Mississippi:

— Nu te mișcai niciodată așa repede când erai mică.

— Păi, mamă, a zis Suky cu falsă voioșie, arătându-și dinții, când eram eu mică n-aveam cinci copii ai mei.

— Erai un copil leneș, adormit, a spus Sally. Nimeni nu-și schimbă ritmul în felul ăsta. Ritmu-i ritm. l-una din chestiile de bază la o persoană.

— Tu și cu mine avem pur și simplu stiluri diferite de îngrijit copiii, a spus Suky, zâmbind cu răceală și șter- gându-și palmele de șorț. îmi place să am controlul asupra lucrurilor, asta-i tot.

— îhâmm, a făcut Sally cu suspiciune, mutându-și greutatea enormă pe scaun și înfigându-și furculița în plăcintă. Atunci nu-mi dădusem seama la ce se referea bunica Sally, dar știam că o scosese din sărite pe mama. Furia ei îmi provocase crampe stomacale. Discomfortul fusese atât de intens că trebuise să ies de-acolo, ca să întrerup transmisia dintre noi două.

Dar în acea lună decembrie bunica Sally părea să fie pe moarte și să aibă nevoie de fiica ei hipereficientă ca s-o facă pe infirmiera. Așa că Suky

plecă, după ce lăsă în frigider suficientă supă şi lasagna congelată cât să ajungă pentru o săptămână, cu toate că plănuia să lipsească patru zile doar. Primele două zile ale vacanţei mele de la Suky au fost raiul pe pământ. Veneam agale cu fraţii mei de la şcoală, mă holbam în frigider, îmi băgăm nasul prin sertare, mâneam ce-mi dorea inima, dădeam drumul la televizor. Des îşi petrecea după-amiezile în fcsiroul lui, lucrând la predica dumini

cală sau întâlnindu-se cu enoriaşi în nevoie. Un enoriaş ce părea să fie în mod particular în nevoie era doamna Herbert Orschler. Mă gândeam întotdeauna la numele ei întreg când o vedeam, fiindcă scăpase odată un plic din poşetă, iar eu îl ridicasem. înainte să i-l dau citisem, scris cu litere dactilografiate, „Doamna Herbert Orschler" Mă gândeam că pentru o femeie numele Herbert era de-a dreptul dubios şi mă întrebam dacă nu cumva pe sub rochia strânsă pe corp se afla un penis mic, secret. Amy, un adevărat izvor de informaţii, îmi spusese cândva că există oameni care s-au născut în acelaşi timp bărbaţi şi femei. Lucrul ăsta mă dezgusta şi mă fascina, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva doamna Herbert Orschler îl vizita atât de des pe tata din cauza stresului cauzat de organele ei genitale. în ziua care urmă plecării mamei la bunica Sally, treceam pe

lângă uşa biroului lui Des. Era întredeschisă. Am aruncat o privire înăuntru, găsind-o pe doamna Orschler aşezată pe un fotoliu, cu tata aplecat asupra ei şi ţinându-i mâna. La vremea aceea mi s-a părut oarecum ciudat, dar am pus asta pe seama îndatoririlor pastorale, care erau, aşa cum spunea tata, pe cât de numeroase, pe atât de misterioase.

Se părea că Suky trebuia să mai stea o săptămână s-o îngrijească pe mama ei, care se apropia de moarte cu aceeaşi încetineală de melc cu care avea grijă şi de casă. (Avea, de fapt, să trăiască cu cinci ani mai mult decât Suky.) La noi, în casa parohială, micile neglijenţe erau la ordinea zilei. Odată nu mi-am făcut temele. Comandam pizza aproape seară de seară şi o mâneam la televizor, ignorând figiderul burduşit. Nu cred nici că m-am spălat prea mult. Un pact se stabilise între noi, copiii, şi tata: nu ne deranja, cu condiţia să nu-l deranjăm nici noi.

Pastilele din sticluţa de culoarea ambrei din baia lui Suky şi cele cuibărite între nucşoară şi cuişoare în raftul de condimente erau pur şi simplu o parte a copilăriei mele, ţineau de mobilier, precum draperiile de pânză aspră de bumbac din sufragerie sau pătratul jupuit de linoleum maro din bucătărie. Nu m-am gândit la pastilele pe care le înghiţea dimineaţa şi după-amiaza cu o scuturătură din cap, ducându-şi mâna la gură cu o mişcare rapidă precum a unui colibri, până ce nu am auzit cuvântul „Dexetrine" într-un film cu tente moralizatoare despre nişte dependenţi beatnici de amfeta- mină, pe care l-am văzut cu fratele meu mai mare, Chester, într-o după-amiază ploioasă. Cuvântul trase un semnal de alarmă. M-am furişat în bucătărie şi am verificat sticla cu medicamentul. Cum bănuisem, ingredientul de bază era Dexetrine. Amfetamină! într-o clipită voioşia maniacală, toanele, căderile bruşte de dispoziţie, suspiciunile bunicii Sally – toate începură să capete un sens îngrozitor. Chiar şi afecţiunea sufocantă arătată de Suky părea acum un delir provocat de drog. Am luat sticluţa şi am alergat în sufragerie. Chester era trântit pe canapea, cu picioarele sale lungi depărtate, uitându-se la televizor cu o privire absentă. I-am arătat eticheta.

— Mama ia chestia asta, am spus, arătând spre televizor. S-a întors spre mine încet, iritat de întrerupere.

— Ce faci cu medicamentul mamei?

— E Dexetrine. Vezi?

-Şi?

— Şi de asta-i aşa vioaie tot timpul.

— Ia mai taci. Nu-i dependentă. Oamenii ăia din film iau asta ca să se drogheze.

— Şi care-i diferenţa?

— Crezi că vreo companie ar vinde pastile de slăbit pline de amfetamină? E doar un pic. Nu pot să cred că te-aud zicând asta.

Am rămas acolo în picioare în faţa lui până ce m-a trimis la plimbare cu un şut. Poate avea dreptate. Mama nu avea nevoie de pastile decât pentru dietă. Aşa ca am luat şi eu zece, să văd cum e.

Ţuşti! *Oho,* ce energie aveam! Am ţopăit pe pat cam vreo jumătate de oră, după care am coborât scările şi am început să-i spun lui Chester o grămadă de chestii amuzante, să-i imit pe vecini şi să mă fac de râs complet. Chair şi Des a ieşit din birou; o luasem razna cu totul.

— Ce mama naibii a păţit? a întrebat el.

— Sunt sigur că a luat pastile de slăbit de-ale mamei, a răspuns Chester, somnoros. Tot întreba despre ele.

— De ce nu mi-ai spus? a întrebat Des, intrând în acţiune. M-a apucat de braţ şi m-a ţintuit pe sofa, la lumină.

— Deschide ochii mari! a comandat. Nu mă puteam opri din râs.

— La dracu, deschide ochii! Mi-a deschis pleoapele cu degetele. I-am văzut faţa arămie, cu o urmă albăstrie rămasă sub piele de la barba rasă, sprâncenele stufoase, firele de păr negru ieşindu-i din nări, toate atât de aproape încât devenea alarmant.

— O să trebuiască s-o ducem la spital, a spus. I-am scăpat din mâini, am ţâşnit pe scări, m-am aruncat în cameră la mine şi am încuiat uşa. Apoi m-am ghemuit într-un ungher, cu mintea zburând în toate direcţiile precum artificiile şi simţind cum îmi tremură picioarele. Au încercat să deschidă încuietoarea. Într-un sfârşit, Des hotărî că spitalul nu

mai e o opţiune. Aveam ori

— cum de gând să ies, şi deja începusem să bocesc şi să vomit.

M-am trezit la nouă jumătate, dimineaţa următoare. Casa era adâncită în tăcere. Am coborât şi l-am găsit pe Des aşezat în faţa unei ceşti de ceai, citind ziarul. M-am scăldat în privirea lui aţintită asupra mea.

— Ai dormit bine? m-a întrebat.

— Cum de nu m-ai trezit pentru şcoală? am întrebat.

— Corpul tău avea nevoie de odihnă, după ziua de ieri. Ai făcut o chestie periculoasă.

— Dacă pastilele alea sunt periculoase, atunci mama de ce le ia?

— Pentru ea nu-s periculoase, fiindcă ia doar câte una-două şi fiindcă ea e adultă, nu copil.

— Dar de ce le ia?

— Mama ei s-a îngrăşat groaznic, a spus Des. Se teme că o să păţească la fel.

— E *dependentă*? am întrebat, folosind cuvântul învăţat de la televizor.

— Of, pentru numele Providenţei, Pippa, stai jos şi mănâncă-ţi cerealele. Mama ta nu-i mai dependentă decât... decât veveriţa aia de colo. M-am uitat pe fereastră. O veveriţă mare, cenuşie, rodea frenetic o ghindă căzută din adăpostul nostru pentru păsări. Creatura, de fapt, chiar semăna mult în mişcări cu Suky.

Când, în după-amiaza următoare, m-am întors de la şcoală, am găsit-o pe Suky în cadă. Am intrat ca o vijelie, am deschis dulăpiorul cu medicamente şi am scos sticluţa cu pastile. Mai aveam două în pumn;

una din bucătărie şi alta pe care o găsis-em în cămară, în spatele pastei de roşii. Suky a rămas holbându-se la mine, cu faţa îngustată de furie, cât am alintat frumuşel sticluţele, una lângă alta.

— Deci cine eşti tu, de fapt? am întrebat-o. A urmat o pauză lungă. Mi-ar plăcea să ştiu cum eşti fără chestia asta.

— Nu te prosti, a spus cu o voce potolită, ponderată, pe care n-o folosea aproape niciodată cu mine. E un medicament. La cât ai înghiţit, putea să te omoare.

— Ce s-ar întâmpla dacă te-ai opri să-l mai iei?

— M-aş îngrăşa, m-a înştiinţat crispată, arcuindu-şi spatele în aşa fel încât sfârcurile roz îi ieşiră dintre baloanele de spumă, apoi se scufundară la loc.

— Nu-mi pasă cum arăţi, am spus cu voce moale.

Îşi ridică piciorul pe marginea căzii şi îşi examină unghiile roz, lucitoare.

— OK, a spus lipsită de entuziasm. Bine. Dar continuă să-şi privească picioarele cu încăpăţânare până când, în cele din urmă, am plecat.

În următoarea zi, pilulele dispărură. Nici măcar una în toată casa. Asta era răspunsul ei. Părea mai concentrată, senină, implicată. Iar eu eram nespus de uşurată. Că îşi ştergea lacrimi în vreme ce dădea cu aspiratorul, că se uita cu ochi goi pe geam când călca rufele, mulţumirea îmi alunga toate aceste lucruri din minte! Cel puţin aveam de-a face cu adevărata mea mamă. Am iubit-o violent atunci, şi o tot îmbrăţişam şi sărutam. Când făceam asta, schiţa un zâmbet şi mă mângâia pe braţ. A trecut o săptămână şi a început din nou să se înveselească. N-am mai văzut-o luând vreo pastilă, dar se purta, toată ziua, ca şi cum ar fi băut şase ceşti de cafea. Ştiam că trebuie să-şi fi ascuns drogul pe undeva. De fiecare dată când aveam ocazia, căutam. Am dat prin

toată casa peste mici provizii de pilule în punguţe de plastic. Pun- guliţe în dulapul cu lenjerie, în frigider, băgate sub canapea. La început nu făceam decât să le iau de-acolo şi

să trag apa după ele, la toaletă. Dar asta n-a schimbat nimic. Părea să ia din ce în ce mai multe. Abţinerea le făcuse mai importante, nevoia devenise mai puternică. Se purta complet aiurea. Pupilele îi erau dilatate constant, iar reacţiile la zgomote bruşte, chiar la soneria telefonului, erau exagerate, aproape teatrale. Era gata oricând să izbucnească în plâns.

Am încercat să vorbesc din nou cu Des despre asta, dar mi-a tăiat-o cu asprime. Din vreun motiv oarecare se aliaseră în privinţa asta. Şi apoi mi-am dat seama... sau aşa am crezut. Cu Suky scoasă din minţi de amfetamine, era liber să-şi vadă de viaţa spirituală, inclusiv s-o consoleze pe doamna Orschler şi pe oricine altcineva i se mai băga pe sub sutană. Dar acum cred că greşeam. Cred că era pur şi simplu suficient de bun la suflet ca s-o accepte pe Suky aşa cum era, şi deloc dornic să mă lase s-o insult cu un adevăr care ar fi putut fi distructiv. Sau poate că nu. Poate că tata nu suporta ideea că soţia îi era dependentă, fiindcă a accepta un asemenea lucru ar fi însemnat să-şi privească viaţa şi căsnicia ca pe nişte minciuni. Aşa că nu le privea deloc. Sau îi era pur şi simplu lehamite. N-o să ştiu niciodată.

La cincisprezece ani, deja aproape că nu mă mai puteam uita la Suky; atingerea ei mă durea. De fiecare dată când o îndepărtam îşi cobora ochii, ca şi cum şi-ar fi recunoscut păcatul. Vedeam şi licărirea

lacrimilor pe sub gene. Îi urmăream comportamentul, acum, cu detaşare, îmi întâmpina privirea cercetătoare cu o zgâială stridentă. Am ştiut întotdeauna, mama şi cu mine, ce gândea cealaltă. Aşa că, fără să discutăm măcar o dată, mi-am exprimat dezgustul şi sentimentul că fusesem trădată, iar ea, în felul ei tăcut, a refuzat să se lase controlată. Mesele de seară deveniră de nesuportat. Flecărea fără rost,

râzând şi îmbujorându-se sau bocind nebuneşte, iar eu aveam obiceiul să o privesc, fantazând despre cum aş putea să-i ard una în cap, până ce nu mai puteam suporta şi trebuia să plec la baie, să suspin şi să-mi dau palme peste faţă. Mă întorceam la masă cu ochi sticloşi, pentru a-i găsi pe tata şi pe fraţii mei mâncând şi schimbând cuvinte monosilabice, trecându-şi unul altuia platourile cu mâncare de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Suky şi cu mine eram de capul nostru, dansând la sentiment, prinse una de alta, un dans spasmodic, chinuitor de lung.

Şi încă ceva

ând eram mică aveam şi eu, ca toată lumea, *f* un biberon. Lui Suky îi plăcea să mă

hrăneas- că cu biberonul. L-am avut multă vreme. Făcusem deja trei-patru ani şi ea îmi aducea încă biberoane cu lapte cald, sau cu suc. Şi nu s-a sfârşit aici. Pe la unsprezece sau doisprezece ani, dacă Suky simţea nevoia să-mi arate o dragoste deosebită, îmi oferea biberonul. Şi mie îmi plăcea la nebunie. Il pregătea pentru mine, după care mă lungeam şi mă apucam să beau, uitân- du-mă fascinată pe fereastră ca un bebeluş. Chiar şi după ce m-am prins de povestea cu pastilele, chiar şi când atingerea ei îmi făcea pielea să usture, chiar şi când vi

sam cu ochii deschişi la moartea ei, reuşea încă să mă împace cu biberonul. Din ultimul am băut la vârsta de şaisprezece ani.

Bun aşa

✓y n perioada liceului am fost furioasă şi asta mă V / făcea populară. Flancată de câţiva supuşi credincioşi, îi terorizam pe copiii care mă călcau pe nervi. Chiar şi Amy ajunse, în cele din urmă, ţinta atacurilor. Micuţa Domnişoară Inimă de Aur[15] era atât de drăgălaşă că-ţi venea s-o mănânci. Avea postura unei balerine şi îşi ducea legătura de cărţi în faţă, de parcă ar fi fost o prăjitură de ciocolată. Ne mişcăm acum, nu-i nevoie s-o mai spun, în cercuri diferite. Dar într-o zi, văzând-o cum iese plutind din toaleta fetelor, cu capul înălţat, mi-a trecut prin minte că ar putea să le spună prietenilor ei premianţi despre micuţa noastră excursie pe insula Lesbos. Dacă asta ieşea la ivelă aş fi fost terminată. Mă străbătu impulsul de a o strivi ca pe o muscă. Am mers drept

15 în original *Little Miss Goody Two Shoes,* de la numele unui personaj din cartea pentru copii *The History of Little Goody Shoes,* publicată în a doua jumătate a secolului 18 şi atribuită scriitorului englez Oliver Goldsmith. *(N. t.)*

spre ea şi am împins-o în peretele de ciment

de culoarea vişinei putrede, strângându-i cu putere umerii delicaţi.

— Dacă vreodată spui cuiva despre noi... te bat de te rup, m-am stropşit. Ochii mari şi albaştri ai lui Amy se măriră, şi începu să caute ajutor din priviri, uitându-se în toate părţile.

— Nu spun, a rostit. Promit. Te rog. I-am dat drumul. A luat-o la fugă. Lacrimile îmi făceau ochii să usture. De ce naiba făcusem asta? O iubeam pe Amy. Mi-am promis că data viitoare, în clasă, o să-i spun că îmi pare rău. Dar am fost prea jenată. Şi partea cea mai proastă a fost că, după acea zi, Amy începu să mă linguşească. Voia să mă port bine cu ea. Se întindea pe burtă ca un câine, pentru a-mi spune că învinsesem. Era slabă şi deşteaptă şi frumoasă şi avea un viitor, în timp ce eu eram puternică şi proastă şi nu mă pricepeam la nimic, decât la speriat oamenii. Venea la mine şi făcea câte o glumiţă jalnică la care zâmbeam cu jumătate de gură, pufnind uşor din nas. Am închis-o odată într-unul din vestiarele mari din sala de sport. Am pus vreo câteva din fetele din gaşcă s-o înconjoare şi aşa am băgat-o înăuntru. Ea ţipa, izbea în uşa de metal. După aceea a fost furioasă, dar n-a avut curaj să mă înfrunte. A plecat doar, smiorcăindu-se.

Înfricoşată de bătăuşa care devenisem, mă duceam la biserică în fiecare duminică la nouă şi mă rugam să devin o persoană mai bună. Vocea groasă şi aspră a tatei huruia ca un motor în depărtare, în vreme ce îmi mursecam păcatele iarăşi şi iarăşi, sucindu-mi-le în minte ca pe aluat. *„Te rog, Iisuse, vino în inima mea şi schimbă-mă, te implor, te implor să mă faci bună. Te rog.”*

Odată, într-o noapte de vară, era teribil de cald, iar fereastra mea se căsca deschisă larg precum gura unui mort, fără vreo adiere. Era ca şi cum oxigenul ar fi fost

în întregime sigilat undeva departe de lume. Am dormit cu întreruperi, cu părul fleşcăit de transpiraţie, cu picioarele agitându-mi-se violent pe deasupra cearşafului. La fiecare câteva minute, mi se părea, mă trezeam şi priveam în jur, sperând să se crape de ziuă. Felinarul emitea o lumină bolnăvicioasă, cu luciri verzui. De fiecare dată când mă trezeam, mă aşezam pe spate şi ascultam broaştele, trei la număr: dâre de sunete ascuţite comple- tându-se unele pe celelalte pentru a crea un ţipăt pulsatil ce-mi străbătea ca o gheară visele, trăgându-mă, iarăşi şi iarăşi, în camera mea, către fierbinţeală.

Am auzit un sunet ca o vibraţie, înfundat, venind dinspre fereastra deschisă. O fulgerare de alb şi apoi ceva lipsit de graţie, un animal greoi, cu pene, căzu pe podea şi se târî spre mine, frecându-se cu burta de covor. Am vrut să ţip, dar n-am reuşit. Picioarele cu degete unite printr-o membrană şi aripile sale se târau pe podea, ca şi cum creatura ar fi fost neobişnuită cu mersul. Şi-a răsucit gâtul ca să mă privească şi atunci am văzut o faţă liniştită, solemnă, umană, faţa unui băiat de cincisprezece ani. Fiinţa

avea şi nişte mâini graţioase, ieşite din trunchiul acoperit de pene. Cu o mişcare bruscă şi violentă a aripilor se ridică de la pământ şi ateriză pe patul meu, cu labele acoperite de piele neagră, ca de cauciuc, cocoţate pe picioarele mele goale. M-am tras înapoi, terifiată şi scârbită, înghesuindu-mă într-un ungher. Creatura se proţăpi pe hainele mele de noapte boţite precum o cloşcă, apoi mă privi, rămasă cumva fără răsuflare de la atâta efort. Avea ochi deschişi la culoare, scăldaţi în lumină. îmi dădusem sea ma că e un înger şi totuşi mă dezgusta. M-am întrebat dacă îl invocasem cumva cu toate rugăciunile acelea pe care le spusesem.

— îmi pare rău, a*n şoptit.

Asta părea să fie îndeajuns pentru tot – şi pentru conduita proastă, şi pentru rugăciunile în exces. Aripile uriaşe începură să se desfacă; chestia se desfăşură, se ridică în picioare. Avea înălţimea unui bărbat scund, stând ridicat acolo, în pat. Aripile, întinse deasupra mea, erau cât o paraşută de mari. Un braţ alb, omenesc pluti în jos către mine. I-am simţit mâna fierbinte odihnindu-se pe creştetul meu. Ochii îmi erau nespus de grei, m-am luptat să-i ţin deschişi; pleoapele păreau lipite una de alta. Mâna creaturii era fierbinte, ardea; căldură îmi pătrunse în corp, după care m-am simţit de parcă insecte minuscule mi se târau pe sub piele. Când senzaţia trecu, ochii mi se deschiseră brusc. îngerul dispăruse. Am privit în jur, speriată, fără suflare, am alergat la fereastra rămasă deschisă, am închis-o, am pus zăvorul.

în dimineaţa următoare m-am trezit cu febră. Mama m-a ţinut la pat. M-am întrebat ce părere ar avea ea despre îngerul meu. Ar crede că a fost real, şi dacă da, ce ar fi însemnat pentru ea vizita acestuia? Ar fi crezut mai degrabă că e ceva prea puţin decent. Suky avea o minte murdară. Trăgea întotdeauna concluzii cu tentă libidinoasă, fie că era vorba despre enoriaşi, politicieni sau vedete de cinema, folosindu-se de un aer dezaproba- tor-amuzat pentru a-şi masca interesul intens în tot ceea ce ţinea de chestiuni sexuale. De ce să fi fost îngerul meu altfel? îmi doream din tot sufletul să-i spun, dar îmi era frică, fiindcă ştiam că mi-ar fi văzut îngerul, cumva, ca pe o vină a ei. Păcatele mele erau şi ale ei; eram o parte din ea. Aşa vedea ea lucrurile.

Dl Brown

i i-am petrecut la slujbele de duminică ţi-A *//* nute de tatăl meu destule dimineţi cât să **V✓** ***Y*** **C'** faci o viaţă din ele, dar dintre toate pot să-mi amintesc una singură. Nu ştiu dacă din cauză că a fost atât de frumoasă sau pentru că tata a rostit-o în faţa congregaţiei chiar în ziua în care viaţa mea s-a schimbat. Stăteam pe locul meu obişnuit din primul rând, în dreapta lui Suky. Fixaţi înainte, ochii ei îl ţintu- iau pe tata. Stătea cu sprâncenele ridicate, cu mâinile ridate încleştate una de alta, bâţâindu-şi un picior, în vreme ce de cealaltă parte fraţii mei, somnoroşi, atârnau amorţiţi în scaune.

Predica era despre cruce, despre cum este ea făcută dintr-o linie verticală şi din una orizontală. Cristos, postula tata cu vocea lui huruitoare, era exact aşa, verti- cal-dumnezeiesc şi orizontal-aparţinător pământului, o fiinţă vie. Creştinismul exista acolo unde cele două linii se întâlneau. Spun_ea că de aceea dumnezeul nostru e atât de special. Fusese unul dintre noi şi cu toate acestea era nesfârşit şi Atotputernic. Fiindcă odată în viaţă eram atentă şi eu, l-am v'ăzut pe Des în adevărata lui lumină

în acel moment. Nu era înalt. Felul în care îşi ridica braţele scurte descriind crucea, cu palmele în sus, ca şi cum ar fi întâmpinat stropii de ploaie dintr-o aversă, îl făcea să pară inutil şi preţios: un om ce se ruga pentru ordine într-o viaţă guvernată de haos. Mi-a părut teribil de rău pentru el. Apoi mi-am întors privirea de la el şi s-a întâmplat. Ochii mi-au căzut pe dl Brown.

Stătea de cealaltă parte a culoarului de trecere, un rând mai în spate faţă de mine, lângă băieţii de la Oak- ley, interni la şcoala pregătitoare locală, în bluzele lor arămii cu ecusoane albastre pe buzunare şi cu pantaloni gri largi şi ponosiţi. Campusul, cu clădirile lui îmbrăcate în lemn alb şi cu obloane de un verde închis, era, de fapt, doar la o aruncătură de băţ de propria-mi casă, peste pajişte. Din primul moment nu mi-am mai putut lua ochii de la dl Brown. Era trecut de patruzeci de ani şi în vremurile acelea mi se părea matusalemic. Dar faţa lui avea ceva – era o faţă osoasă, plină de vinişoare – care mă ducea cu gândul la un lucru esenţialmente *bun.* îmi plăcea mult mustaţa lui ruginie, creştetul ce-şi pierdea din păr, obrajii îmbujoraţi. După aceea, în fiecare duminică m-am aşezat în aşa fel încât să-l pot vedea. Am stat lângă el chiar, la o slujbă, copleşită de emoţie. Până atunci, toată viaţa mea, Suky îmi stătuse la stânga când mergeam la biserică. După ce

am început să mă tot mut, s-a mirat până peste poate de noile mele preferinţe în privinţa locurilor, dar nu m-a oprit. Rar dacă mă mai aducea la ordine; când încerca, o concediam cu o privire veninoasă.

Dl Brown se uita întotdeauna drept înainte în timpul slujbei, ca un câine de aport. Soţia lui era o femeie serioasă, de constituţie atletică. Părea tot timpul preocupată, nevorbind niciodată cu soţul ei şi purtându-se de parcă acesta nici n-ar fi fost lângă ea. El îi împungea compui-

siv umărul cu degetul mare, ţinându-şi braţul în jurul umerilor ei, şi uneori îi mai şoptea câte ceva la ureche, iar ea asculta aprobând din cap cu o expresie opacă. Am devenit convinsă că nu-l iubea. L-am urmărit în biserică timp de zece luni. Era Gentlemanul meu Ireproşabil.

Mi-am luat o slujbă cu jumătate de normă la Academia Oakley, la bucătărie, doar ca să fiu aproape de el. în fiecare zi, la ora patru, traversam pajiştea spre enorma bucătărie încinsă de aburi, ghemotocindu-mi cu neplăcere părul arămiu în boneta de hârtie obligatorie, şi începeam să curăţ la morcovi şi cartofi, să fac cubuleţe de ţelină şi să aranjez totul pentru masa de seară. După care urma distracţia – le serveam puştilor haleala. La început eram frustrată: toate contactele pe care le aveam cu preaiubitul meu se rezumau la câte un salut când îi puneam în farfurie piureul de cartofi şi carnea. îi aruncam în schimb priviri în timp ce lucram. Mânca împreună cu soţia, seară de seară. Conversaţia lor părea forţată şi totuşi liniştită. întotdeauna îi trăgea scaunul să se aşeze. Vorbea mai mult decât ea; în ceea ce-o privea, se mulţumea să dea din cap, fără să zâmbească, cu ochii coborâţi în farfurie. Imediat ce isprăvea cu masa se ridica, murmura un la revedere şi pleca. Dl Brown îşi lua o ceaşcă de cafea şi se preumbla prin sala de mese, pălăvrăgind cu băieţii. Părea să se relaxeze când soţia îi era departe, îşi desfăcea nodul de la cravată şi se aşeza pe

marginea câte unei mese, glumind cu elevii. îi spunea o vorbă bună unuia, răvăşea părul altuia, vorbea cu severitate înţepată unui al treilea. Am reuşit să-i prind privirea o dată sau de două ori, dar, după câteva luni, deja nu mai puteam suporta. Trel>uia să-i vorbesc. într-o seară, când, după cină, a pomit-o pe coridor spre ieşire, m-am azvârlit pe deasupra câtorva trepte şi i-am aterizat la picioa

re. Mi-am scrântit de fapt glezna cu respectiva cascadorie, aşa că a trebuit să mă susţină, ajutându-mă să şchioapăt până la cabinetul medical al şcolii. Mirosea a pudră de talc. Pe parcurs, preţ de o clipă, cum mă clătinam, buzele mele i-au atins urechea. A roşit din creştet până-n tălpi. Şi aşa mi-am dat seama că e rost de ceva. După aceea mi-a spus pe nume şi mă întreba întotdeauna cum mă mai simt. De vreo două ori mi s-a părut că zăboveşte pe afară când ieşeam, după ce-mi terminam tura. Dar tot ce a făcut a fost să spună „salut”, cu o voce cordială, distantă. Dl Brown era ireproşabil.

într-o seară, pe când ieşeam de la slujbă, cu ochii uscaţi de extenuare, cu mâinile înţepenite de la atâta ciopârţit de legume, l-am văzut urcând treptele de piatră spre sala de mese, sărind câte două deodată. Era cât pe ce să treacă de mine cu un salut glumeţ când am izbucnit deodată în lacrimi. îmi curgeau mucii din nas, iar genunchii mi se muiaseră. Aveam nevoie să mă aşez undeva. Dl Brown şi-a scos batista şi s-a aşezat lângă mine. Mi-am şters nasul şi mi-am aplecat capul între genunchi. Eram groaznic de jenată, dar mă şi simţeam în al nouălea cer, fiindcă-i

simţeam palma pe şira spinării.

— Ce-i, Pippa? m-a întrebat. Ce-i cu tine?

— Cred că-s doar obosită.

— Ar fi şi cazul. O slujbă după şcoală pare cam mult pentru o fată de vârsta ta. Eşti sigură că e necesar să faci asta?

— E necesar, am spus.

— Nu poţi să vorbeşti cu părinţii tăi, poate ei ar putea să...

— Nu-i vorba despre bani, am spus. Adică nu că am avea noi mulţi bani, dar nu trebuie să lucrez pe perioada şcolii.

— Atunci lasă-te, a spus dl Brown. E prea mult pentru tine. Foloseşte timpul ăsta ca să înveţi, sau ca să fii copil.

— Nu pot să mă las.

— De ce nu? Atunci am scuturat din cap, privind spre băieţii care treceau spre dormitoare. Unul din ei dădu peste noi, grăbindu-se să urce scările.

— Hai cu mine, a spus dl Brown. M-a condus, ţinân- du-mă de braţ, spre o clădire la vreo optzeci de metri mai încolo. în faţa ei se aflau coloane. A deschis uşa şi m-a călăuzit pe un holişor până la o uşă deschisă, apoi a aprins luminile fluorescente. Era o sală de clasă, cu ecuaţii scrise pe tablă. L-am urmat şi m-am aşezat. S-a aşezat şi el, pe banca din faţa mea.

— Bun. Acum nu te poate auzi nimeni. Spune-mi ce nu-i în regulă.

Acum era profesorul. Făcuse asta de nenumărate ori, conducând câte un puşti cu probleme afară din turmă, pentru câteva minute privilegiate. M-am simţit ca o proastă fiindcă socotisem că e vorba despre altceva.

— Nu-i nimic, am spus. Eu doar... Mă asculta, dar părea teribil de obosit. Eram cât pe ce să-i mărturisesc, chiar eram, dar lacrimile îmi ţâşniră în ajutor. Le-am simţit, fierbinţi şi compacte, cum mi se scurg pe obraji. S-a ghemuit lângă mine şi şi-a sprijinit mâna pe spătarul scaunului meu.

— Tu doar... ce? a întrebat cu voce blândă. Am încercat să mă gândesc la o minciună. Puteam să-i spun toate grozăviile şi el ar fi crezut că le-ani căzut victimă. Mintea îmi era înceţoşată. I-am spus adevărul.

— Dacă renunţ la slujbă n-o să vă mai văd. A urmat un moment de tăcere. L-am privit drept în ochi. Spusesem adevărul şi asta îmi dăduse putere. Nu mai aveam

nimic de pierdut. Mai ruşinos de-atâta n-avea cum să fie. El mă privi de parcă o vijelie l-ar fi pus la pământ. Şi sângele îi năvăli îndată în obraji. îmi plăcea felul în care fusese dat de gol de roşeaţă. Momentul acela păru să ţină o veşnicie. L-am simţit şovăind, neştiind dacă să se arunce asupra mea sau să se retragă. Trebuia să-l îmboldesc într-un fel. Trebuia să risc.

— Te iubesc, am spus. Imediat am ştiut că făcusem o greşeală. Sprâncenele i s-au încruntat o clipă, apoi şi-a îndreptat umerii.

— Câţi ani ai? a întrebat.

— Şaisprezece jumătate.

— Nu poţi iubi pe cineva dacă nu-l cunoşti.

— Dar eu vă cunosc. Vă ştiu deja de aproape un an. Mă uit la dumneavoastră în biserică. Vă văd în sala de mese. Ştiu că sunteţi nefericit şi singur şi melancolic, şi că nu vă simţiţi iubit. V-aţi obişnuit să nu vă înţeleagă nimeni, să nu-i pese nimănui de dumneavoastră. Sunteţi doar dl Brown acela, tipul care rezolvă chestii, exact cum sunteţi aici să mă rezolvaţi pe mine. M-a privit, cu durere şi surpriză întipărite pe faţă.

— Nu trebuie să-mi daţi nimic, am zis. Voiam doar să ştiţi că există cineva care... vă vede.

I-am simţit privirea neliniştită înăuntrul meu. Şi nu pot descrie cât de aproape de el m-am simţit. Andrew Brown, profesor dedicat şi soţ resemnat, era într-o stare de acută nevoie şi disperare şi se învăţase să rabde această situaţie. Dar trebuise doar ca o fetiţă să-l vadă cu adevărat şi...

Dl Brown s-a ridicat, şi-a aranjat pantalonii de stofă şi a oftat scurt.

— Ar fi bine să te duci acasă de-acum. Mi-a

zâmbit, un zâmbet bun, trist, cu buzele lipite.

— îmi pare rău, am spus.

— Să nu-ţi pară, Pippa. Niciodată să nu-ţi pară rău pentru că simţi. Am ieşit înaintea lui şi am alergat tot drumul spre casă.

în următoarea seară, pe când îi strecuram trei bucăţi de friptură de curcan în farfurie şi îi turnam o porţie suplimentară de sos peste piureul de cartofi, i-am simţit ochii aţintiţi asupra mea. Am ridicat privirea şi l-am văzut, cu irişi de ambră încrustaţi cu aur; din toată fiinţa lui iradia bunătatea. Am privit-o şi pe soţie. Se uita prin mine. Obrajii ei căzuţi, gura ofilită, cu o grimasă de dezgust, păreau un afront la adresa angelicului domn Brown. O săptămână mai târziu, mergând la apus pe pajişte după ce terminasem cu servirea cinei la Oakland, i-am auzit vocea.

— Pippa.

M-am întors. Stătea la un metru de mine. Respira adânc, ca şi cum s-ar fi grăbit să m-ajungă.

— Salut, am spus.

— Ţi-ar plăcea o mică plimbare?

Ne-am plimbat prin pădurice rară care mărginea pajiştea. Răsărise luna, iar ceaţa stăruia printre copacii tineri. M-am împiedicat, păşind pe un buştean putred; Dl Brown mă apucă de mână. Am ieşit la Depozit. Mi-a dat drumul. Locul era gol. Farmacia, magazinul de băuturi, standul de îngheţată arătau toate ca nişte construcţii ciudate, nemaivăzute. Nu mi se permitea să mă plimb noaptea prin oraş. Am mers până la capătul lui River Road, după care am apucat-o pe malul râului. Luna răspândea o lumină albastră şi rece pe cărăruia subţire deschisă de pescari şi «de copii în căutarea unui loc în care să poată fuma după ore. Mai fusesem pe acolo şi eu. Ne-am plimbat câtva, apoi ne-am aşezat pe un

bolovan mare, pictat, întâmplător ştiam, cu graffiti obscene.

Am stat aşa unul lângă altul pentru câteva minute, ascultând clipocitul subţiratic al râuleţului. Dl Brown îşi strecură mâna lui moale şi caldă într-a mea. L-am privit. Cea mai mare parte din figură i se afla în umbră, dar ochii i-i puteam vedea. Arăta groaznic de trist. Respira greu, ca şi cum pieptul i-ar fi fost mişcat de emoţie. I-am pus palma pe obraz şi am lăsat-o acolo. Şi apoi, deodată, fără nici un avertisment, ireproşabilul domn Brown mă sărută. Avea mustaţa moale. Limba ascunsă după ea se simţea teribil de ciudat şi de necunoscut; era ca şi cum ai linge un animal mic şi ud.

*

Am fost prinşi unsprezece luni mai târziu, în mansarda îngustă pe care Andrew Brown o folosea drept birou şi loc de întâlnire cu elevii. Eram pe jumătate îmbrăcaţi (dl Brown nu permisese niciodată să stăm dezbrăcaţi complet), îmbrăţişaţi strâns pe canapea, holbându-ne la un păianjen cum se lăsa în jos prin aer, dinspre tavan, susţinut de firişorul său lucitor, când uşa se deschise după o bătaie superficială, apoi se închise cât ai clipi. Nu putusem vedea cine fusese, dar dl Brown se luă îndată cu mâinile de cap, amintindu-şi de întâlnirea cu Mademoiselle Martel, o profesoară îmbâcsită venită în vizită din Toulouse. Şi nu-ncuiase uşa!

Se dovedi că, deşi franţuzoaică, Mile Martel avea o părere deloc strălucită despre relaţiile sexuale cu minori. A făcut tărăboi, iar preaiubitul meu domn Brown a fost concediat. Cred că şi eu; nu m-am mai întors să verific. Părinţii mei au fost anunţaţi, totuşi. Suky se isteriză. Adică îşi ieşi din minţi cu totul. Tremura fără oprire. Lacrimile îi şiroiau din ochi.

Spunea fără oprire: „Cum ai

putut?” M-am sprijinit de perete şi m-am uitat la ea cu un calm falsificat; în coşul pieptului inima mi-o luase razna. Chester a ţinut-o de mâini, iar tata i-a îndesat două somnifere în gură. Am încercat să râd, dar aveam un nod în gât. Ştiam ce o supărase pe soţia pastorului. Nu era vorba despre chinurile morale. Era pur şi simplu gelozie. Turba de gelozie. De fapt era nebună, în cel mai pur sens. Cu toţii erau de fapt, fraţii mei ce abia se mişcau, cu vorba lentă, cu limbajul lor laconic şi cu ochii grei ca de plumb — îşi construiseră cu toţii personalităţile ca nişte stavile în calea maniei şi delăsării ei. Depresivi toţi, până la unul. Cât despre tata — ei, bine, învăţase cum să aibă grijă de el. Ani de zile trăsesem cu urechea la conversaţiile telefonice între el şi doamna Herbert Orschler. Cei doi se întâlneau în fiecare vineri după-amiază, cu exactitate de ceasornic.

Biata, amărâta de Suky n-avea să mai aibă parte de nici un fel de iubire. Fiindcă eu aveam să plec. Am ştiut-o din secunda în care a aflat ce se petrecuse; faţa i se schimonosise precum cea a unui copil al cărui ursuleţ de jucărie căzuse pradă roţilor unui camion. Pierdut pe vecie, animăluţul împăiat. Nu mai puteam sta după tot acel spectacol. Nu mi-a trebuit, vreau să zic, doctoratul în psihologie ca să-mi dau seama că ceva nu merge bine între mine şi mama.

A folosit şi faptul că eram atât de plină de draci. Nu doar din cauza episodului în cauză, ci şi din cauza fazei cu pastilele, din cauza felului în care cerşea afecţiune tot timpul. Înn fine, toată povestea. Devenisem ca unul dintre tipii ăia din filme ce poartă ochelari de soare ca aviatorii şi mestecă gumă şi niciodată nu-şi pierd cumpătul. Asta încercam eu s ă fiu: Clint Eastwood, în varianta de şaptesprezece ani, <lac-ar fi fost fată. Mi-am băgat nişte haine într-o geantă de voiaj, mi-am luat banii strânşi cu

slujba de la Oakley, am condus maşina mamei până în staţia de autobuz şi am lăsat-o acolo cu cheile în contact. N-am mai apucat să-mi iau rămas bun de la dl Brown. Părăsise Oakley, fără soţie. N-am mai auzit nimic de la el, dar peste mai mulţi ani am aflat că preda la o şcoală din Canada. Cred că, într-un fel, i-am distrus viaţa. Sau poate că nu. Poate că l-am eliberat doar de un mariaj mizerabil şi de o existenţă cenuşie, demnă de milă. Poate e fericit. Poate, până acum, are şi nepoţei.

Mătuşa Trish

1 ştiam pe Mylert Walgreen, puştiul greoi cu x / respiraţie şuierătoare de la ghişeul staţiei de V autobuz. Absolvise la liceul meu cu un an înainte. Curiozitatea lui Mylert fusese stârnită cu siguranţă de excursia mea neaşteptată, de una singură, la New

York, în mijlocul unei săptămâni de şcoală. Vorbisem rar cu Mylert la şcoală; ne învârteam în cercuri diferite. Era unul dintre acei puşti care se strecurau pe coridoare cu capul plecat, cu genunchii frecându-se unul de altul, în speranţa că n-aveau să fie observaţi, că n-aveau să fie necăjiţi. Nu mă luam niciodată de genul ăsta de puşti; ba chiar îi apăram din vreme în vreme de ceilalţi bătăuşi. Prada mea era mai pretenţioasă; copii care credeau că

sunt de comitet, dar de fapt nu erau. Mylert nu-şi dădea asemenea aere. Acum că terminase liceul, totuşi, căpătase un soi de insolenţă, un aer autoritar de adult care mă călca pe nervi.

— Cumva fugi de-acasă? a vrut să ştie.

— Nu-i treaba ta ce fac eu, Mylert, am spus.

— N-ar trebui să vând bilete minorilor neînsoţiţi, a zis.

Am oftat, privind în tavan, încercând să-mi adun gândurile.

— Deci fugi? a întrebat. Nu spun la nimeni.

— Nu, tembelule, mă duc în vizită la mătuşa mea Trish din New York. Şi dă-mi odată biletul ăla.

— într-o miercuri? M-am zgâit la el, arătând cumva încurcată, mi-a luat banii şi mi-a înmânat emfatic biletul de autobuz. Transpiram. Mătuşa Trish. Deci acolo mă duceam. Şi-acum, dintre toţi oamenii de pe faţa pământului, mă confesasem lui Mylert Walgreen! Părinţii mei aveau să afle în nu mai mult de o oră. Ei, fie! Ce era aşa de groaznic în asta? Nu fugeam doar, mă mutam pur şi simplu în altă parte. Nu mai aveam obligaţia legală de a continua şcoala. îmi începeam propria viaţă şi cu asta basta.

în vreme ce autobuzul pornea, m-am gândit la dl Brown, la nările lui fremătătoare şi delicate, la expresia perplexă ce i se citea în ochi de fiecare dată când mă privea. Mi-era un dor teribil de el.

*

Mătuşa Trish locuia la intersecţia dintre Thirtieth

Street şi First Avenue, deasupra unui magazin de delicatese Fresh Day. Am apăs at pe soneria cu numele Sarkissian. Apartamentul avea Tiumărul 45. Am urcat cinci etaje pe

niște scări largi din metal maroniu. Pereții casei scărilor erau acoperiți cu bucăți de faianță albă. Podelele de pe holuri erau decorate cu hexagoane micuțe și jegoase de gresie în alb și negru. Înn aer stăruia miros de fum de țigară și de ceapă prăjită.

După o perioadă care mi s-a părut că a durat cam jumătate de oră am găsit apartamentul 45. Ușa era întredeschisă, iar mătușa Trish se afla chiar în spatele ei. O femeie micuță, mai scundă decât mine, dar care m-a îmbrățișat ca un urs, aproape să-mi rupă coastele.

Mătușa Trish era bună, energică și săritoare. Avea ochelari rotunzi și-și purta tăiat scurt părul închis la culoare; o constelație de aluniţe negre îi împodobea fața. Trupul îi era pătrățos, scurt, aplecat înainte, ca și cum s-ar fi pregătit mereu să țâșnească și să marcheze un eseu. O sunasem din stația de autobuz.

— Tatăl tău a dat telefon înaintea ta, a spus, punân- du-se pe vine pe o canapea maro, cu arcuri lăsate și cu o pătură Navajo atârnând în partea din spate. M-am prăvălit într-un fotoliu lângă ea, cu picioarele larg desfăcute. Fotoliul avea spătar înalt și rezemătoare de fiecare parte a capului meu.

— Se pare că i-ai zis băiatului din stație că te duci s-o vezi pe mătușa ta Trish. Spunând toate astea zâmbi cu toată gura, scoțând la iveală o strungăreață mare pe care-o avea între dinții din față.

— Și... ce-a spus tata? am întrebat.

— Mi-a spus că ai intrat în bucluc.

— Ţi-a spus şi ce fel de bucluc?

— Nu chiar. Ceva despre şcoala pregătitoare de lângă voi.

— M-am îndrăgostit de profesorul de matematică. Şi am fost prinşi. Şi mama are capul varză de la pastile. No

— utăţile astea din urmă n-au părut s-o surprindă pe mătuşă Trish; o făcură să taca doar, cu un zâmbet trist întipărit pe figură.

— Şi care-i şpilu', copilu'? a întrebat apoi.

— Nu mai vreau sub nici o formă să stau acasă.

— Mai ai doar câteva luni de şcoală, corect?

— Mă las.

— O să-ţi pară rău.

— Tot ce ştiu e că acasă nu mă duc.

Trish a oftat şi şi-a fixat privirea, vreme îndelungată, pe masa de cafea din mahon. Pe masă era o carte mare, cu o fotografie alb-negru a unui munte pe copertă. Scena arăta rece şi posomorâtă. Pe peretele din fund al sufrageriei se afla o pictură plină de culoare cu munţi într-un deşert. Tabloul avea cactuşi în prim-plan; în fundal munţii nisipoşi aveau pe ei dungi în culori pastelate. M-am întrebat ce vede Trish la munţii ăştia de-i iubeşte aşa de mult.

— Mama ta, se pare, e destul de supărată, a spus.

— A, pe bune? Trish prinse răceala din privirea mea.

— Uite ce, n-am nimic împotrivă să stai în... ăă... camera lui Kat cât timp crezi tu că ai nevoie. Eşti nepoata mea preferată, ştii asta. Dar azi, ceva mai încolo, o să trebuiască să discutăm cu părinţii tăi şi n-o să fie deloc drăguţ. M-au scuturat fiori de spaimă.

— Vin?

— Ar trebui să ajungă în cam două ore. Mă simţeam prinsă în capcană. Poate cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să o şterg cât încă se mâi

putea. Dar unde să mă duc?

— Cine-i Kat? am întrebat. Mătuşa Trish îşi aprinse un Marlboro scos din buzunarul de la cămaşă.

— E colega mea de apartament, a spus, inhalând.

— Nu ştiam că stai cu cineva.

— S-a mutat de vreo două luni, a spus mătuşa Trish. Aşa deci. Ţi-e foame? Am scuturat din cap a negaţie. Nu mâncasem nimic toată ziua, dar stomacul îmi era parcă sigilat. Ea venea. Suky venea. Trebuia să-mi păstrez starea asta de furie dezlănţuită. Trebuia să mi-o menţin. Dacă o lăsam să se spulbere, dacă lăsam vinovăţia să se strecoare, aveam să eşuez în braţele ei; aveam să ajung să sug din biberon până la douăzeci de ani.

Soneria s-a făcut auzită în cele din urmă. Vocea aspră a tatei suna de neînţeles la interfon. M-am îngrijorat din cauza lor şi a scărilor pe care le aveau de urcat. Mătuşa Trish ieşi pe hol şi se uită în jos pe casa scărilor ca să se asigure că ajung unde trebuie. Când ajunseră, am văzut că Suky arăta epuizată, albă la faţă ca o moartă. Clipea fără oprire şi-i zâmbea lui Trish. S-a întins apoi spre mine să mă îmbrăţişeze şi s-a oprit cu mâinile suspendate în aer. Des nu se osteni să-şi dea jos haina. Se puse în fotoliul mătuşii Trish şi slobozi un oftat adânc. Suky şi cu mine ne-am aşezat la câte un capăt al canapelei. Trish stătea aplecată asupra bancului de lucru din bucătărie, cu o ţigară între degete, aplecată înainte, gata, ca întotdeauna, pentru marele salt. Nu puteam crede că mătuşa Trish se poate măcar gândi să mă ţină la ea împotriva voinţei fratelui ei mai mare. Şi, din câte ştiam, adulţii se susţineau unii pe alţii. Dar Trish era altfel. Rareori apărea pe la sărbători sau reuniuni de familie. Când apărea totuşi, venea întotdeauna neînsoţită şi-şi petrecea mult timp pe veranda noastră, de una singură, fumând. Suna când şi când, trimitea vederi şi cadouri, dar atât doar.

— E timpul să mergi acasă, Pippa, a spus Des

încetişor.

— Nu merg. Rămân aici cu mătuşa Trish.

Des i-a aruncat surorii sale o privire întunecată, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Nu poţi pur şi simplu să fugi aşa de ce-ai făcut, a spus. Nu se trece aşa prin viaţă.

— Nu fug nicăieri, am zis. Am terminat-o, asta-i tot.

— Cum adică ai terminat-o? a spus.

— Nu vreau să stau... cu voi. Ochii îmi căzură pe Suky pentru o clipă, după care mi-am mutat privirea.

— Oh, deci e totul din cauza mea, a rostit ea. Vocea îi suna strident, insultător.

— Ce-i din cauza ta?

— Ce-ai făcut tu. L-au concediat pe omul acela. Soţia lui e... e devastată.

— N-am spus că ar fi din cauza ta. Nu eşti de vină cu nimic, bine? Doar că nu mai vreau să stau acasă. Nu pot să mă-ntorc şi cu asta basta. Puteţi să mă forţaţi, dar o să plec iarăşi. Am terminat-o, nu pricepi?

Ochii lui Suky erau umflaţi şi înlăcrimaţi.

— Adică n-o să mai vii acasă nici măcar de Crăciun?

— Mamă, n-am zis asta. Te rog. O să vin. Normal că o să vin acasă de Crăciun. Nu mai vreau să locuiesc acolo, atâta tot.

— Ce-am făcut? Ce-am făcut de-ai ajuns aşa de ascunsă şi nefericită?

— Nimic. Te rog, mamă. Te rog.

Des a mârâit înspre Suky:

— Vrei să n-o m ai întărâţi? Pentru numele Providenţei. Apoi, întorcându-se către mine, a zis: îţi dai seama că mama ta a fost atât de supărată că a trebuit să i se facă o injecţie ca să se calmeze?

I-am aruncat o privire. Părea la capătul puterilor. Corpul întreg îi era prălouşit pe canapea, iar faţa îi era o mască a nefericirii adânci şi a confuziei. Un spasm muscular

îi strâmba obrazul cu contracţii bruşte, neregulate. Voiam din tot sufletul s-o fac să se simtă mai bine.

— Mami, am spus. S-a înviorat îndată. Un zâmbet de speranţă i-a traversat faţa. Eu... îmi pare rău... pur şi simplu nu pot. M-am ridicat apoi şi-am înşfăcat haina din cuierul de la intrare, am tras de uşa grea şi am des- chis-o, după care am pornit-o ţăcănind pe scara de metal a clădirii, cu vocea mamei răsunând pe casa scării: „Pippa, întoarce-te... Pippa, îţi promit că...” Am văzut-o cum stă undeva mai sus de mine. Cu corpul ei subţire ca un băţ, cu părul acela ca o flacără; era un băţ de chibrit, arzând sub ochii mei. Nu-mi amintesc ce-a promis. Am fugit cât mai departe de ea, pe First Avenue, luând-o în zig-zag treisprezece cvartale spre centru, tocmai până pe Houston Street, în vreme ce lumina se schimba. Am luat-o la stânga şi am mers cu pas grăbit, imaginân- du-mi-o în spate, cum mă apucă de haine. Am trecut de bulevardele A, B, C, D, până am dat peste East River. Acolo m-am oprit şi am rămas aşa, pe o margine a FDR Drive[16], cu maşinile vuind prin spatele meu, şi am privit cum trec vapoarele, răscolind apa ce căpătase, de la soarele ce se reflecta, culoarea jărateculuí. Purtam o jachetă subţire de bumbac, iar vântul îşi făcea drum prin ea. Mi-am ridicat gulerul şi mi-am băgat mâinile adânc în buzunare.

„Aici locuiesc acum”, am îndrăznit să gândesc. O fericire intensă, surprinzătoare mi-a încălzit

16 Iniţialele provin de la numele preşedintelui american Franklin Delano Roosevelt, al 32-lea preşedinte al SUA, între 1933 şi 1945. *(N. t.)*

măruntaiele. Nu ştia nimeni cu exactitate unde mă aflam în momentul respectiv. Eram un om oarecare din oraşul acela

imens. Dacă de pe autostradă se năpustea un camion şi mă făcea afiş, aveau să mă ducă la morgă, apoi să mă îngroape cu cerşetorii. Scăpasem, pentru câteva momente, de radarul mamei, al tatei, al mătuşii Trish. Eram eu şi numai eu, fără vreo legătură cu cineva. Eram liberă.

Cătuşe

Când m-am întors înapoi la Trish, părinţii mei *f* plecaseră. M-am gândit la Suky, la cum tre- buie să se fi simţit când n-am revenit. La lungul şi tăcutul drum cu maşina spre casă. M-am aşezat pe canapeaua lui Trish, mi-am acoperit faţa cu palmele şi am gustat din sarea lacrimilor mele.

Trish m-a îmbrăţişat.

— Uite ce, puştoaico. Sunt vremuri grele. Mama ta are o problemă serioasă, da? O spun eu. Fiindcă ştiu că nimeni altcineva n-o s-o facă. Nu-i din vina ta. Cred că ai făcut bine plecând, de-acolo. Asta nu-nseamnă că trebuie să fie pentru totdeauna. Şi nu-

nseamnă nici că nu poţi să o suni şi să-i spui c-o iubeşti. La vorbele astea am început să mă smiorcăi. Fiindcă o iubeam într-adevăr pe Suky. O iubeam mai mult decât mi-aş fi putut imagina. Mă simţeam groaznic de rău fiindcă o rănisem. Trish m-a ţinut mai departe în fcraţe, spunând:

— Şşş, şşş, nu-i vina ta. Nu-i vina ta...

Înn cele din urmă m-a culcat, m-a acoperit cu pătura Navajo şi a dat drumul la televizor. Era *Gilda*.[17] Mi-amin- tesc că mă gândeam: Rita Hayworth are păr roşu, Suky are păr roşu. După care am adormit.

Când m-am trezit, afară era întuneric şi am devenit conştientă imediat că două persone şuşoteau în bucătărie. M-am răsucit şi am văzut o femeie înaltă şi subţire, cu păr negru ce arăta ca un coif de centurion roman, amestecând salată într-un bol. Mi-a aruncat o privire şi mi-a făcut din ochi.

— Hei, a spus. Avea o voce joasă, răguşită. Mătuşa Trish a deschis cuptorul şi-a scos de-acolo o tavă cu chiftele fierbinţi pentru hamburgheri, din carne de vită.

Am mâncat doi hamburgheri şi am băut un litru de lapte. Kat şi mătuşa Trish mă priveau cu rânjete indulgente pe feţe. Kat avea o faţă de forma unei bomboane medicinale, gură mare şi ochi care-i fugeau în jos. Când şi când dădea din cap pe câte o melodie ce-i răsuna în minte, murmurând încetişor doar pentru ea.

Când, în cele din urmă, am lăsat-o mai moale cu înfulecatul feroce, Trish mi-a făcut cunoscute regulile.

— Bine, Pipps. Uite ce înţelegere am făcut cu părinţii tăi. Astea sunt variantele între care ai de ales. A ridicat un deget mare, scurt şi gros. Te duci la şcoală aici în oraş. Se înălţă şi arătătorul.

Studiezi singură şi dai testul de echivalenţă pentru

17 Film american din 1946, regizat de Charles Vidor, cu Glenn Ford şi Rita Hayworth. *(N. t.)*

absolvire. A urmat şi mijlociul. Te întorci acasă.

Am optat pentru test. Sub nici o formă n-aveam de gând să-mi bat capul cu o altă viaţă socială la liceu,

numai pentru un semestru. Nu merita stresul. Kat s-a ridicat, a strâns farfuriile, apoi a căscat întinzându-şi braţele larg, încât buricul concav i s-a întrezărit de pe dedesuptul pulovărului scurt.

— Mă duc să lucrez un pic la mine în cameră, până ce se culcă Pippa, a zis. Somn uşor, Pippa.

— Somn uşor, am zis. Apoi Kat s-a întors spre mătuşa Trish, legănându-se de pe un picior pe altul.

— Pa, iubito, a zis şi s-a înclinat s-o sărute. Trish şi-a mişcat capul în aşa fel încât Kat s-o atingă uşor pe obraz, dar Kat a apucat-o de bărbie şi a ţinut-o aşa, sărutând-o drept pe gură. Dintr-o dată am ştiut de ce mătuşa Trish nu era tocmai o obişnuită a sărbătorilor din familie. Kat se strecură spre camera ei/a mea. Trish se uită la mine şi făcu un gest, o ridicare din umeri gen aşa-stau-lucru- rile-acu-ce-o-să-faci. I-am zâmbit încurajator, ridicând din sprâncene.

— Suntem aşadar două oi negre, eu şi cu tine, a spus Trish. Schiţă apoi un zâmbet şi scoase un chicotit tabagic, ca un mârâit. Era cel mai drăguţ, cel mai cald lucru pe care mi-l spusese cineva până atunci. Am simţit că am şi eu un loc al meu. Pe margine, cu mătuşa Trish.

*

Kat şi Trish dormeau învelite într-o cuvertură vişiniu-închis. Deasupra patului lor atârna o pictură de dimensiuni mari înfăţişând o femeie cu ochi imenşi şi gene extrem de lungi. Arăta drăguţă şi lasciv în

acelaşi timp. La început, viaţa cu Trish şi Kat a fost liniştită. Camera lui Kat, unde stăteam eu, nu era un dormitor, ci mai degrabă o odaie de lucru ce avea şi o canapea. Biroul era înţesat cu hârtii şi mai avea pe el o maşină de scris elec

trică. Cu toate că muncea ca secretară pentru o afacere angro cu textile din Chelsea, Kat scria şi un roman. La şase dimineaţa se strecura înăuntru cu o cană de ceai care mirosea a noroi fierbinte şi se apuca de bătut la maşină. îmi târâm patura până la canapeaua din sufragerie şi încercam să mai dorm până ce Trish năvălea în bucătărie, cam pe la şapte. Lucra la un depozit de carne din zona industrială şi avea cu ea un suport pentru documente.

Trish scotea untul din mine: în fiecare zi duceam gunoiul, curăţăm bucătăria, spălam podelele, învăţam pentru test. Şi-mi căutam o slujbă. Nu aveam cine ştie ce experienţă, dacă nu puneam la socoteală şcoala Oakley, dar *ei* n-aveau să-mi dea o recomandare în viitorul apropiat, în cele din urmă am găsit un restaurant în Lower East Side, numit El Corazón, dispus să-şi încerce norocul cu mine. Nu vorbeam spaniolă şi abia m-am putut face înţeleasă la interviul cu enormul, sumbrul Señor Pardo, bucătarul-patron. Nu înţelegeam de ce şi-ar dori o fată vorbitoare de engleză care să lucreze acolo, până ce Señor Pardo a arătat cu degetul la un grup aşezat la una din mese, spunând:

— Serveşti clienţi care vorbesc engleza. M-am uitat într-acolo. Trei bărbaţi tineri şi o femeie, peste douăzeci de ani, strânşi unii în alţii într-un separeu,

vorbind engleză şi fumând ţigări fără filtru. Era acolo un tip blond, grăsuliu şi cu dâre de vopsea pe mâini, un altul, elegant şi înalt, cu un păr negru foarte lung, o fată cu nasul bor- cănat şi cu privire amuzată şi un individ slăbănog, cu ochi umflaţi şi cu figură lipsită de expresie, tolănit în scaun. Cu toţii păreau extenuaţi.

— Acum, a zis Señor Pardo, dându-mi un meniu. M-am apropiat de grup.

— Statele Unite pierd războiul din Vietnam, spunea grăsuliul, iar Greg Brady obţine permisie.

— Ce vreţi să comandaţi? am întrebat.

— Ia uite şi fata din vecini, a spus slăbănogul cu ochi umflaţi. Dar privirea lui, aşa cum se uita la mine cu faţa aceea de jucător profesionist, zăbovi asupra mea pentru o clipă cam mult. Toţi comandară margaritas[18]. Am servit grupul ăsta aproape zilnic, luni întregi, am aflat cum îi cheamă, dar n-am ieşit vreodată cu ei, şi nici n-am aflat unde locuiesc. Până ceva mai încolo.

*

Mă delectam cu prezenţa lui Kat. Era într-un fel fascinantă, scoţându-şi mereu în evidenţă sânii mici, strân- gându-şi şoldurile înguste în pantaloni evazaţi, făcând-o pe biata mătuşă Trish să pară prăfuită şi lipsită de gust, cu ochii aceia negri îmbibaţi de devotament pentru creatura cu care-şi împărţea patul. Am întrebat-o odată pe Kat despre ce era cartea ei. I-a aruncat lui Trish un zâmbet subţire.

— Să spunem doar că nu-i o operă de artă.

— Dar despre ce e?

— Dragoste, a spus. Despre misterele dragostei. Mătuşa Trish roşi şi se ridică să strângă masa. Voiam să citesc romanul acela.

Într-o seară cele două au organizat o cină festivă. Au invitat câteva femei şi doi bărbaţi. Am fost invitată şi eu. Purtam o rochie de plajă de culoarea levănţicii, chit că afară era rece. Era singura rochie pe care o luasem cu

18 Cocktail conţinând tequila, suc de lămâie şi lichior de portocale. (N. f.)

mine de-acasă. Cînd m-a văzut îmbrăcată aşa, Kat a slobozit un fluierat lung, care m-a făcut să roşesc. Una dintre femeile de la petrecere se numea Shelly. Era lipsită de tact, avea părul blond de culoarea nisipului şi sânii mari. Spunea întruna „pe vremea când mă ocupam de filme”, lucru care, dintr-un motiv sau altul, făcea pe toată lumea să râdă, mai puţin pe mătuşa Trish. Ea nu râdea, ci privea în farfurie prin ochelarii rotunzi, zâmbind şi clătinând din cap.

Mai era apoi un bărbat numit Jim, mic de statură, trecut de patruzeci de ani, cu pielea gălbejită, cu maxilarul frumos conturat, bărbie despicată şi dinţii stricaţi. Purta o pălărie moale, pleoştită şi o haină veche de tweed. Nu bea vin.

— Sunt bolnav, mi-a explicat cu vocea întretăiată. Aşa că tu şi cu mine o să stăm treji, OK, şi o să ne uită la restul cum se pun în cap. Jim era curios în privinţa mea.

— Deci... unde-ai făcut şcoala?

I-am explicat că renunţasem, plecasem de acasă; eram pe cont propriu acum.

— Foarte fain, a zis. Foarte neobişnuit. N-ai fugit. Ai plecat. îmi place felul în care vezi tu chestia.

în vreme ce sta de vorbă cu mine, ochii lui verzi şi apoşi se fixau constant pe câte o altă parte a

încăperii, lucru care-l făcea să pară orb, cu toate că nu era, ştiam destul de sigur. L-am întrebat care-i era boala. A spus că diabet. Că deja trebuiseră să-i amputeze degetul mare. Şi-a scos pantoful, apoi şoseta, arătându-mi un picior albicios, cu un spaţiu acolo unde ar fi trebuit să fie degeţelul.

— Şi mai sunt şi alte... efecte secundare pe care n-o să le enunţ, care mă fac inofensiv, a zis, cu buzele conturând un zâmbet jalnic. Era dubios, dar îmi plăcea de el.

Pe măsură ce seara trecea, căldura de la radiatoare deveni atât de puternică, încât lumea începu să dea jos din balonzaiduri, şosete, ciorapi. Jim îşi scoase haina şi pălăria. Părul îi era de un negru intens. La un moment dat se puse cu spatele la perete şi lăsă o dâră pe el, acolo unde-şi sprijinise ceafa. Ceilalţi invitaţi erau prieteni de-ai lui Trish: un cuplu cenuşiu de femei, arătând triste, ce locuiau în New Jersey şi un tip cu faţa acoperită de acnee numit Eric, care îşi agită extravagant mâinile, se îmbătă zdravăn şi în cele din urmă trebui să se culce în camera de lucru. Am sperat că n-avea să vomite acolo. După plăcinta Boston cu frişcă, Kat ţâşni de pe scaun. Purta o rochie roşie fără mâneci, mulată pe corpul subţire.

— Eu zic să ieşim în oraş cu toţii, a spus, agitându-şi braţele prin aer ca pe nişte morişti, cu obrajii îmbujoraţi de la vin.

S-a întors spre Shelly.

— Tu ştii unde-am putea merge, a zis, mişcând provocator dintr-un şold.

— Stau în San Francisco acum, a spus Shelly. De unde să ştiu?

— Oraşul ăsta nu s-a schimbat *chiar aşa* de mult.

— Şi la ce fel de seară te-ai gândit?

— Una de nebunii, a răspuns Kat, făcându-i cu ochiul mătuşii Trish.

Trish a scuturat din cap, zâmbind. Se ducea la lucru în ziua următoare; nu mergea nicăieri. Voia să mă ţină şi pe mine acasă, dar Kat insistă să merg cu ei, cu Jim drept cavaler.

— E-ntotdeauna bine să ai la-ndemână un eunuc, a spus Jim, în vreme ce-mi punea peste

umerii goi paltonul cu glugă al lui Trish.

Mă bucuram că ies şi eu în oraş o dată, însă îmi părea rău pentru mătuşa Trish. Părea foarte enervată. Dar nu-i putea spune nu lui Kat, în nici o privinţă. Aşa că am luat-o la trap cu toţii pe strada îngheţată, cu braţele ridicate, încercând să atragem atenţia unui taxi. în cele din urmă au oprit două şi grupul s-a divizat. Pleoştitele din New Jersey se hotărâră să se întoarcă cu trenul, iar tipul cu gesturi flamboaiante o apucă înspre casă pe jos. Aşa că am ajuns în aceeaşi maşină cu Jim, Kat şi Shelly. Shel- ly era în faţă. Cum ne hurducam aşa spre centru fără suspensii, cu şasiul izbind asfaltul la fiecare groapă, Kat începu să fredoneze melodii de dans, aruncându-şi braţele prin aer ca un boxer. Jim enumeră vreo câteva puncte de interes pentru mine pe măsură ce treceam pe lângă ele: Fifth Avenue, Flatiron Building, Union Square. Am oprit pe West Fourteenth Street, lângă râu. Strada era goală. Caldarâmul uzat lucea în lumina unui felinar singuratic. Nu se vedea nici un semn de vreun club sau ceva asemănător.

Ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva, Shelly s-a întors să mă privească, după care începu să scotocească prin poşetă şi scoase la iveală un ruj.

— O să trebuiască s-o îmbătrânim niţel, a spus, rotind tubul roşu şi strălucitor şi aplicându-mi o porţie de ruj pe buze. Mi-a desfăcut apoi părul prins în coadă şi mi l-a răsfirat în aşa fel încât îmi ascundea faţa pe jumătate.

— Uite la ea, a spus către Kat. Să mă fut dacă nu-i Ve- ronica Lake.

Atunci am simţit pe mine ochii lui Kat şi am rămas nemişcată o secundă în plus, cu ochii într-o parte, aşa ca ea să mă vadă drept Veronica Lake, de care nu auzisem, dar care eram sigură că e foarte

frumoasă. Trebuia să fie, cu un asemenea nume.

Shelly ne-a făcut semn să venim. Am urmat-o până la un şir scurt şi întunecos de trepte până la o uşă metalică mâzgălită cu graffiti, unde era intrarea. Bărbatul de după plexiglasul mânjit cu urme de degete păru bucuros s-o vadă pe Shelly. Părul lui cărunt era pieptănat cu luciu pe spate, iar faţa cu urme de vărsat avea culoarea albicioasă a chitului.

— O, bună, Suzanne, pe unde-ai umblat? a întrebat-o cu o voce nazală de bariton.

— Stau în San Francisco, a spus Shelly.

— Bun venit acasă. E Seara Doamnelor! Aveţi şi un băiat cu voi în seara asta? Zece dolari. Jim se căută de portofel, dar Shelly strecură o bancnotă mototolită pe sub geam. în dreapta noastră era o intrare acoperită cu franjuri de plastic, cam ca cele de la spălătoriile de maşini. De după ea se vedea lucind o lumină violet, ceţoasă. Muzica dată tare pulsa violent. Ne-am înclinat capetele şi am trecut prin himenul acela cu franjuri. De partea cealaltă, nu mi-a venit să-mi cred ochilor! Am văzut un bărbat de vârstă mijlocie, într-un pulover cafeniu pe gât şi cu ochelari, care de la brâu în jos era gol, cu excepţia şosetelor şi a pantofilor de sport din picioare. Avea o băutură într-o mână, iar în cealaltă îşi ţinea penisul în se- mierecţie, masturbându-se fără chef, cu o expresie plictisită pe faţă, în vreme ce făcea turul localului.

— Stai cu spatele la perete, a sugerat Jimmy, săritor.

Furişându-mă aşa spre colţul încăperii am văzut că aceasta era încadra tă de rafturi de cărţi. M-am apropiat ca să mă uit mai bine la titluri. Erau toate pornografice: *Am fost sclavă sexuală în adolescenţă, Şapte fantezii nemaivăzute devenite realitate.* Câţiva

oameni erau îngrămădiţi în jurul centrului luminat al încăperii şi priveau un bărbat cu mustaţă stufoasă cum toarnă ceară fierbinte peste

sânii palizi şi goi ai unei femei legate acolo. Pielea îi lucea în întuneric. Un individ scund, musculos, cu o şa prinsă de spate, tropăi până la Shelly şi o întâmpină cu bucurie explozivă, zicându-i Suzanne. Cu mâna pe şold şi împingându-şi înainte un picior o întrebă de un prieten al lor comun, în timp ce pielea harnaşamentului îi scârţâia la spate. Shelly îi răspunse cu o afabilitate puţintel cam pompoasă; era în mod clar un fel de vedetă a lumii ăsteia subterane. Între timp, Kat dansă de una singură pe ritmul neschimbat, gesticulând ocazional cu pumnii prin aer. M-am împiedicat şi am căzut, realizând prea târziu că maldărul de lenjerie murdară pe care aterizasem era un tip aproape dezbrăcat ce fusese legat cu lanţuri de un stâlp de metal. Jim m-a ridicat cu braţe tremurătoare, iar eu mi-am cerut mii de scuze. Chiar atunci o femeie mititică

duşă în lesă de un individ slăbănog îmbrăcat într-o cămaşă în dungi se îndreptă clătinându-se spre Shelly, cu braţele deschise larg. Am fost prezentaţi cu toţii. Fata avea cătuşe de fier la încheieturi, prinse una de alta cu un lanţ lung. Se numea Renee; pe prietenul ei îl chema Miles. Miles avea o strângere de mână moale, fără vlagă.

— Stai, i-a spus lui Renee. Renee se aşeză lângă Shelly.

— Ce-ai mai făcut? a întrebat-o pe Shelly. Ultima dată te-am văzut în Chicago, la conferinţa sado-maso.

— O, Doamne, ce sălbatic a fost.

— Anul ăsta nu cred că mergem, a pus Renee, mărin- du-şi ochii rotunzi şi căprui şi privind în sus către Miles cu o uitătură supusă. Miles are un alt nepoţel şi o să fie botezat, aşa că... Şi-a încrucişat picioarele. Atunci mi-am dat seama că avea cătuşe şi la glezne. Renee l-a privit din nou pe Miles.

— Dragule, poţi să-mi aduci ceva de băut?

— Sigur, a spus Miles. Mai vrea cineva ceva? Am dat cu toţii din cap. A ezitat, în mână cu lesa lui Renee, nesigur cui să i-o încredinţeze. Înn cele din urmă s-a hotărât pentru Jim.

— Vrei să ţii asta până mă întorc?

— Nici o problemă, a zis Jim, cu faţa lui serioasă arătând un amuzament ascuns.

— Pippa, eşti la şcoală? a întrebat Renee.

— Studiez acasă, am zis.

— Eu n-am absolvit niciodată, a făcut ea.

— Când ai... început... ?

— A, asta? a spus, ridicându-şi încheieturile legate, în clinchetul lanţului. Ă... eram amândoi nişte copii pe atunci şi într-o zi ne giugiuleam în garaj la Miles şi m-a legat şi ne-a plăcut foarte mult amândurora! Renee zâmbi şi gropiţe adânci îi apărură pe obraji. Era nespus de împlinită. Miles se întoarse cu o sticlă de Dr Pepper pe care i-o pasă lui Renee, şi-i mulţumi lui Jim, luându-şi lesa înapoi.

— Aştia-s Stan şi Lisa, mi-a spus Renee, arătându-mi cuplul luminat de spoturi din centrul încăperii. Sunt aşa de drăguţi, el îi spune întotdeauna că o iubeşte după ce se termină spectacolul.

Mi-am plimbat privirea peste mulţimea adunată în jurul lui Stan şi a Lisei. Printre cei de-acolo era şi o fată, de o vârstă foarte fragedă, cu părul deschis la culoare, însărcinată în cam şase luni. Avea un belciug şi o lesă în jurul gâtului, dar ţinea singură capătul lesei. îl privea pe Stan, vădind o încordare ce iradia pe faţa ei luminoasă, cum o croia pe Lisa cu un bici din cel cu nouă cozi, lă- sându-i urme roşiL pe pielea albă. Nu-mi puteam lua ochii de la fata astat însărcinată. Ce căuta aici? De ce îşi ţinea singură propria lesă?

Un „stai” hotărât spus de Miles mi-a deturnat atenţia. Spre surpriza mea, Shelly şi Renee cea înlănţuită se sărutau! Miles le lăsă să se giugiulească vreo câteva secunde, cu Renee pe jumătate ridicată pentru un mai bun contact cu Shelly, după care trase brusc de lesă, forţând-o să se aşeze. Şi totul începu din nou.

— Nu cred că Trish s-ar bucura prea tare dacar vedea asta, a zis Jim.

— O, pân-aici mi-a fost, deci? am întrebat. Ce mai cavaler!

A zâmbit larg şi am văzut că într-o parte a gurii îi lipseau câţiva dinţi. Miles şi-a privit ceasul şi s-a ridicat, trăgând-o pe Renee de pe scaun. Aceasta din urmă mă complimentă pentru rochia de plajă, adâncindu-şi gropiţele cu un zâmbet. Pe când plecau, am observat-o pe Kat, care-şi pusese gheata pe capul murdar al tipului legat şi stătea aşa, cuceritoare, imobilă, ca un vânător din perioada victoriană pozând cu piciorul pe capul leului răpus pentru o fotografie la dagherotip. Shelly, rămasă singură, urmărea totul din scaunul ei. Privirile mortale pe care şi le aruncau cele două femei mă intrigau şi mă înspăimântau totodată. M-am uitat în spate după fata însărcinată, dar dispăruse; Stan şi Lisa se evaporaseră. Când am privit-o din nou pe Kat, i-am văzut ochii agăţaţi de mine într-o privire lungă, impersonală şi cercetătoare. I-am răspuns cu o privire prea lungă, ştiam, prea lungă ca să fie în regulă, prea lungă pentru mătuşa Trish.

în noaptea aceea, în întuneric, trează sub cuvertura de pe canapeaua cu arcuri sărite din camera lui Kat, am aşteptat să-mi apară în minte amintiri cu dl Brown: degetele lui lungi şi aspre,

tweed-ul aspru al jachetei sale uzate ce mirosea a tutun când îmi apăsam nasul de ea, vârfurile rotunde al bocancilor lui, lucirea ştearsă a ve

righeței de aur roșu strălucind în semiîntuneric. Dragul, blândul domn Brown. Mă mângâia întotdeauna cu gesturi în care se ghicea un regret reținut, ca și cum ar fi spus la revedere. îmi călăuzea mâinile și degetele cu un aer solemn, educator chiar și în vremuri de plăcere. Odată m-a dus cu mașina tocmai până la plajă, în timpul vacanței de Paște, singura noastră escapadă în afara lumii micuțului său birou. Era o zi caldă și înnorată de aprilie. Pe plaja pietroasă erau doar trei oameni: un bărbat masiv în pantaloni scurți kaki și balonzaid, o femeie micuță cu păr castaniu, cârlionțat și un puști îndesat cu un zmeu care refuza să se desprindă de-a binelea de pământ, cu toate că executa mici țopăituri pline de speranță prin aer.

Dl Brown și cu mine ne-am dat jos hainele. Aveam amândoi costume de baie pe dedesupt. Al lui era larg, din nailon verde. Avea picioarele subțiri, împodobite cu păr roșcat. Eu aveam pe mine costumul meu de înot albastru, strâns pe corp, singurul pe care-l posedam. îmi făcea pieptul plat,

lucru pe care nu-l suportam. Dar dl Brown ştia cum stau de fapt lucrurile. Ne-am bălăngănit pe-acolo ceva timp, peste pietrele care ne răneau pielea delicată a picioarelor, până ce am ajuns la o adunătură de bolovani, cam la patruzeci de metri de locul unde erau ceilalţi. Am stat şi-am privit pescăruşii de culoarea smântânii alunecând pe cerul de un cenuşiu îngheţat. S-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Ştii, nisipul nu-i decât o piatră mărunţită foarte fin.

— O, am spus. Cred că a durat o mulţime.

— Milioane de ani, a zis, lăsând o mână de nisip să i se prefire printre degetele lungi, strânse. Mi-am băgat arătătorul pe sub elasticul costumului său de baie şi i-am privit ochii mărindu-se, cum se întâmpla mereu când

— erau inundaţi de dorinţă. Stătea cu spatele la plajă. Nu ne putea vedea nimeni. Am tras cu putere de chiloţii aceia de baie din nailon până ce şi-a închis ochii, pe culmile extazului. O, paradisul!

Şi după ce zilele noastre de mângâieri se terminaseră, dl Brown mă lăsase la fel de virgină. Da, după tot tărăboiul acela mă aflam pe canapeaua din apartamentul mă- tuşii Trish la fel de neatinsă ca în ziua în care mă născusem. încercasem să fac ceva în privinţa asta. Voiam cu disperare ca dl Brown să mi-o tragă, dar el zisese că e cam prea mult. Voiam să mă mărit cu el. Pusesem totul la cale: aveam să trăim într-o căsuţă din Massachusetts sau în altă parte din zona de nord, mai tolerantă; el avea să-şi găsească o slujbă la una din şcolile-internat cu pretenţii de prin acele părţi; iar eu aveam să-mi petrec zilele făcându-mă frumoasă pentru el, netezindu-mi pielea, periindu-mi părul, pensându-mi sprâncenele. în fiece noapte preaiubitul meu avea să se întoarcă la mine şi avea să moară aproape de plăcere. Dl Brown râdea încet, cu tristeţe de fiecare dată când îi povesteam fanteziile mele, coborându-şi pleoapele pentru ca eu să-i pot vedea vinişoarele încrustate în pielea pergamentoasă, şi spunea:

— Oh, fata mea, nu, tu eşti făcută pentru ceva mai bun decât atât.

Afirmaţia asta a lui mă făcea întotdeauna să mă simt singură, fiindcă implica un sfârşit al poveştii noastre, dar şi pentru că arăta spre nişte promisiuni viitoare dinăuntrul meu de care nu eram conştientă,

ca de o tumoare îngropată în carne ce se pregăteşte să înflorească.

În clipele acelea mă simţeam înfiorată de ce avea s-aducă viitorul, şi căutam o urmă de moliciune feme- iască, nişte came în plus de care să mă agăţ. Dar nu exista aşa ceva. Trupul dlui Brown era ţeapăn ca un copac.

Trează încă, în acea noapte cu bice şi cătuşe, mi-am evaluat viaţa de până atunci. Eram vai de capul meu. Nu vedeam nici un viitor. Nu aveam planuri. Nu vedeam nici un exemplu pe care să-l pot urma. Nu voiam să fiu asistentă medicală, stewardesă sau secretară, nu voiam să lucrez la prelucrat came sau să fiu casnică. Voiam doar să-mi caut prada. M-am plimbat pe străzi la nesfârşit. Ui- tându-mă la oameni. Aveam o minte rapace: voiam, voiam şi iarăşi voiam. Voiam să intru în vieţile oamenilor. Am urmărit cupluri mergând pe stradă grăbite, ducând alimente şi buchete de flori, cu copii în braţe. Am urmărit oameni de afaceri ieşiţi de la muncă. Am urmărit femei îmbrăcate elegant care mărşăluiau pe stradă cu hotărâre *4 ridicau mâna să oprească taxiuri. Toţi se agitau frenetic, toţi alergau, toţi se grăbeau. Toată lumea din New York părea să aibă un scop, în afară de mine. Eu eram purtată de o nevoie fără capăt, fără scop. Căutam iubire, cred, deşi pe-atunci nu simţeam asta. Pe-atunci mă simţeam dură şi rece ca un cuţit înfipt în zăpadă.

Cavaler

dată am urmărit un tip. Părul îi era o reţea complicată de bucle blonde care-i cădeau

pe umerii îmguşti, aplecaţi. M-a făcut să mă gân-

dese la o tulpină de papură. Afară era un frig tăios, dar el nu purta decât un costum în dungi şi o eşarfă. Şi tenişi. Am ieşit din localul unde lucram, l-am văzut că trece de mine şi l-am urmărit pe tot drumul dintre Orchard Street şi Twenty-Third cu First. S-a băgat într-o cafenea. Am intrat după el. S-a aşezat la tejghea. M-am aşezat lângă el. A comandat supă de mazăre. Eu am cerut ciocolată caldă. I-am privit faţa. Era mai bătrân decât crezusem. Cel puţin douăzeci şi cinci. Avea nasul roşu. Mi-a simţit privirea insistentă, s-a întors. Faţa îi era palidă, cu frunte înaltă şi cu trăsături nordice, semănând, mi s-a părut mie, cu un cavaler. S-a uitat fix la mine şi a început să tremure.

— Am îngheţat, a spus, suflându-şi în pumni.

— Nu eşti îmbrăcat destul de gros, am zis.

— Crezusem că mă bag direct în taxi, a spus. Uit întotdeauna că schimbă tura la ora asta. Ochii i s-au plimbat peste mine.

— Tu eşti bine înfofolită.

— Vin întotdeauna pe jos de la lucru, am zis.

Supa lui veni, la fel şi ciocolata mea. Pentru câteva momente ne-am ignorat reciproc.

— Ce anume lucrezi? a întrebat. Dacă nu te superi...

— Servesc la mese, am zis.

— Grea slujbă.

— Ai... vreodată?

— Nu.

Ştiam că o să ajungem acasă la el. Nu mă gândeam la cum e să faci dragoste; avea să fie prietenul meu şi atât. îmi şi imaginam apartamentul nostru. Avea să aibă globuri din acelea mari de hârtie pe toate becurile, şi rafturi pline cu cărţi. Înn mod clar era genul care citea. Şi, după ce şi-a terminat

supa, a zis politicos la revedere şi a ieşit, lăsându-mi obrajii să ardă de umilinţă şi necaz.

Kitty

ate, o ştiam, nu era ce-i trebuia mătuşii Trish. Observasem că o joacă pe degete, dar mă simţeam atrasă de ea în ciuda voinţei mele. Cred că-mi dădusem seama că e o poamă rea, aşa ca mine. Oamenii de treabă precum mătuşa Trish mă umpleau de anxietate, fiindcă ştiam că odată şi-oda- tă aveau să-şi dea seama că nu sunt decât o ticăloasă mică şi distructivă. Kat mi-a cumpărat haine, blugi strâmţi şi bluze vaporoase, pantofi cu toc înalt şi cercei uriaşi, circulari. Atenţia ei mă flata. Când mătuşa Trish mă văzuse în hainele mele cele noi piescăise din limbă şi se înroşise la faţă, <lar n-avea curaj să spună & nimic împotriva lui Kat. Zisese doar „ar fi bine să nu te-mbraci cu astea când o să te duci în vizită la ai tăi" Asta era felul ei de a spune că ar trebui să-i vizitez. Tata suna tot la câteva zile ca să vadă ce mai fac, apoi la telefon venea Suky. îi duceam dorul teribil, dar auzind drogul acela vorbind cu vocea ei simţeam cum furia creşte în mine. Glasul îmi murea; eram brutală, nepoliticoasă, groaznică. Puneam telefonul în furcă şi plângeam, smiorcăin- du-mă cu faţa în per nă.

— Am fost rea, am fost rea, spuneam, iar Trish mă mângâia pe cap până ce adormeam.

Kat arăta întotdeauna de nerecunoscut când apărea de la lucru într-o fustă ieftină şi cu tocuri înalte, cu părul des ridicat sus de tot, buzele lucind de ruj şi genele date cu albastru strălucitor. Arăta de parcă se travestise. Dar într-o dimineaţă, după ce Trish plecase şi eu spăla- sem vasele de la micul dejun, curăţasem masa şi spăla- sem duşumelele, Kat s-a proptit în picioare şi-a început să mă analizeze, îmbrăcată în halat şi cu braţele încrucişate. De când cu noaptea aceea în club, de când îşi pusese piciorul pe capul tipului aceluia legat cu lanţuri şi o privise provocator pe Shelly, ştiam că e puţintel periculoasă. Iar romanul pe care-l scria – îl citisem, normal! Era plin de sex. Cam despre asta era vorba. Cartea povestea despre o tânără numită Kitty şi despre aventurile ei cu alte femei. Kitty umbla ca un răpitor la vânătoare de plăceri. Când vedea o fată pe care-o dorea, dădea asaltul. Nu conta dacă prada ei era o femeie măritată de cincizeci de ani sau o copilă de doisprezece. Kitty se alegea întotdeauna cu fata. Citeam ultimele ei isprăvi, în fiecare noapte, în pat. Aşa m-a impresionat, încât am învăţat pe de rost un fragment din proză:

Kitty o privi pe dna Washington. Deşi nu mai era tânără, avea ochi negri de nuanţa fumului, gâtul lung, sâni generoşi şi părul strălucitor. Sub nici o formă Kitty n-avea să mai petreacă încă o noapte în conacul de la ţară al acesteia fără să-i strecoare un deget în păsărică.

îmi dădusem seama care-i povestea cu Kat când începusem să-i citesc romanul. Văzusem odată o

bucată dintr-un film porno; doi dintre fraţii mei, Gemenii Prostovani, mă luaseră cu ei în New Haven ca să cumpă

răm cadouri de Crăciun pentru întreaga familie. Aveam cu toţii economiile în buzunar – în familia noastră binecuvântată se aştepta de la tine să-ţi strângi banii de buzunar pe tot timpul anului ca să-i dai după aceea pe cadouri pentru ai tăi. După ce-am coborât din tren, Rob şi Griffin, amândoi de treisprezece ani, m-au luat de mână şi mi-au zis că mai întâi mergem să vedem un film şi *după aceea* o să cumpărăm cadourile. Aveam opt ani. Am intrat în sala de cinema doar fiindcă eram suficient de scunzi pentru ca tipul de la casă să nu ne observe trecând. Fraţii mei îmi cumpăraseră o acadea ca să mă ţină ocupată, iar eu, în inocenţa mea, m-am aşezat şi-am început să ling chestia aia, în vreme ce genericul se derula.

în prima scenă o femeie era întinsă pe o canapea, într-o cămăşuţă de mătase. S-a auzit o bătaie în uşă. A deschis. La uşă era depanatorul TV. în douăzeci de secunde cei doi se îmbârligaseră pe canapea şi începuseră să se zbată acolo. Griffin, fratele care stătea la dreapta mea, îşi băgase deja mâna în pantaloni la faza asta, şi l-am plesnit peste cap. A ieşit o altercaţie pe cinste – cu noi căţăraţi unul peste altul, cu braţe agitate ca nişte tentacule de caracatiţă înnebunită, eu zgâriindu-i şi muş- cându-i pe gemeni, ei scuipându-mă în faţă şi trăgân- du-mi capete în gură – care a atras un plasator ce ne-a făcut pe loc vânt afară, înjurând. M-am ales cu nasul însângerat şi cu certitudinea că în filmele deocheate trebuie să te mişti rep ede. Iar Kat făcea asta din plin. Al- ter-ego-ul ei, Kitty, nu pierdea nici o clipă. Abia ce ajunsese în conacul de la ţară că o şi pipăia pe fata în casă şi se dădea la gazdă.

La început am crezut că dtesc manuscrisul fără să

ştie Kat. Dar cred că trel>uie să fi observat că-şi tot schimbă

locul, pentru că după prima dată s-a asigurat că-l lasă într-un teanc ordonat chiar lângă patul meu. În fiece dimineață, la micul dejun, se uita la mine și-mi făcea cu ochiul. Biata mătușă Trish! Habar n-am cât de multe știa despre Kat. Și totuși cum ar fi putut să nu știe? Doar era și acea prietenă obscenă a lui Kat, Shelly, „actrița” care, cu toată că „locuia în San Francisco”, intra și ieșea din apartament cam la câteva săptămâni; mai era și felul acela hipersexy, ușor spasmodic, în care se mișca și vorbea — ca să nu mai vorbim despre ce scria... Ei, cred că pur și simplu faza era că Trish o iubea pe Kat și voia să creadă că este, la rândul ei, iubită.

în dimineața aceea, cum eram îngenuncheată sub masă, curățând murdăria de sub scaunul ei, Kat m-a contemplat în tăcere o bună bucată de vreme. Și, în cele din urmă a zis:

— Ce ți-ar plăcea să te faci când o să fii mare?

M-am îndreptat de șale, mi-am ridicat privirea spre ea și am strâns din umeri.

— Păi, a spus, la ce te pricepi mai bine? Gândul la dl Brown închizând ochii pe plajă, uimirea

de pe faţa lui când îl atinsesem cu încetineală şi înadins îmi apăru în minte.

— La nimic, am spus.

— Trebuie să ai vreun talent, ceva.

Am ridicat din umeri.

— Nu toată lumea e talentată.

— Oamenii fără talente sunt de obicei drăguţi, a spus Kat. Eşti drăguţă?

Mi-a apărut în faţă Suky, prăvălită pe canapeaua lui Trish de parcă ar fi fost împuşcată. Am scuturat din cap.

— Atunci, cred că ai face bine să ai talent la ceva, a zis Kat.

— Dar de ce te interesează soarta mea? am întrebat.

— Cred în tine, puştoaico, a spus. După care a intrat în baie ca să se transforme în secretara cuiva. Când s-a întors, a pretins că-i venise o idee chiar acolo, pe loc. Avea nevoie de nişte poze obscene cu care să-şi ilustreze cartea. Mă voia pe mine ca s-o întruchipez pe Kitty. M-am gândit la asta preţ de câteva clipe.

— O să te şi plătesc, dacă o să se publice cartea.

— Bine, am spus.

Să mă dezbrac a fost uşor. La haine m-am împotmolit eu. Kat le adunase cu grămada în dulapul din camera ei şi le pusese într-o cutie mare de carton cu inscripţia „Provizii pentru bucătărie" Erau acolo pantaloni de călărie decupaţi între picioare, o rochie de stewardesă cu scai pentru desfăcut rapid în dreptul sânilor, un costum de pisică din cauciuc. Era absurd. Nu mă puteam opri din râs. Mai ales că Suky făcuse cu mine aproximativ acelaşi lucru, încă de când eram bebeluş: la trei ani eram îmbrăcată ca Mae West, la şapte, ca Jayne Mansfield[19]. Suky ţinea toate hainele acelea în care mă deghiza într-o cutie de lemn căreia-i spunea „cutia distractivă" Chiar şi acum când Suky m-a părăsit – oprin- du-se din respirat, politicoasă, îndatoritoare şi fără mare tam-tam într-o după-amiază ceţoasă – chiar şi acum cred că albumele acelea bizare şi uşor înspăimântătoare sunt depozitate pe undeva pe la Chester prin pivniţă. Paginile s-or fi dezintegrat poate, roase de acidul de pe hârtia fotografică ieftină, dar dacă ai deschide

19 Actriţe americane. (N. f.)

unul din acele tomuri legate în piele, ai fi surprins să găseşti acolo nu fotografii cu patru băieţi şi o fată, familia sănătoasă şi fericită a pastorului local, ci unele cu un sin

gur copil doar, cu ochi precum corcoduşele, purtând o rochie şleampătă şi o eşarfă lungă cu pene, uitându-se în obiectiv. Pippa la un an, la doi, la trei şi la cinci, la şapte şi până la paisprezece, cu expresia schimbân- du-i-se, pe măsura trecerii anilor, de la veselie inocentă la o stare de conştientizare mohorâtă şi, în final, căpătând o nedisimulată aversiune. Aşa că eram naturală. Lui Kat nu-i venea a crede. N-aveam pic de timiditate în faţa aparatului. Mă uitam la el ca la o persoană pe care o cunoşteam şi care nu-mi plăcea. Cel puţin asta spunea ea. Spunea că e „Kitty în stare pură". Kitty, după cum mi-a explicat, reprezenta partea neîmblânzită a oricărei femei. Era fără de frică.

— N-ai vrea ca *şi tu* să fii fără de frică? m-a întrebat reîncărcându-şi cu film Canon-ul ei trecut prin multe.

— Ba cred că da, am zis.

— Te porţi ca o dură, dar eşti o floricică de fapt. Dacă ai fi fără de frică n-ai boci de fiecare dată când închizi telefonul după ce vorbeşti cu maică-ta. Ai uita trecutul. Ai privi înainte.

— Tu aşa faci?

— Of, puiule. Eu sunt fata de pe Pluto. Sunt chestia de care te temi.

— Şi cum de-ai ajuns, totuşi, combinată cu mătuşa Trish?

— Ştiu, ce să-i faci? Dar ea mă iubeşte. E mămica mea. Nu toate lucrurile trebuie să aibă un sens, puişor.

în următoarea dimineaţă a ieşit cu mers săltăreţ din baie, în şort, boxând prin aer. Nu se ducea la lucru; sunase şi anunţase că e bolnavă. S-a auzit soneria. Shelly a năvălit înăuntru, cu vocea ei sonoră,

vibrându-i în coşul pieptului încăpător. A slobozit un Uuup! texan şi-a început să scormonească printre discurile mătuşii Trish, ex-

trăgând din colecţie, în bătaie de joc, un album al lui Ca- rol King[20].

— Nu-ţi mai bate capul cu alea, a zis Kat, scoţând la iveală o cutie de carton de sub pianul electric. Vezi prin- tre-ale mele. Au pus „Knock on Wood" şi s-au apucat să danseze pe piesa lui Otis Redding[21], cântând „Mai bine-aş bate-n lemn, daa..Dansul lui Shelly era obscen, pelvisul ei compact se tot împingea înainte şi-napoi. îşi ridica braţele cu o grimasă urâtă pe faţă, iar sânii mari i se iţeau prin pulover.

— Hai să ne mutăm pe stradă cu show-ul! a răcnit. Kat se pornise să asude pe ritm, cu pleoapele căzute, cu privirea fixă, pierdută în ea. Mi-a atins uşurel încheietura mîinii, trăgându-mă la dans. Am început să mă mişc pe muzică, cumva conştientă că-i întorceam spatele onestei mă tuşi Trish şi că alunecam pe o pantă nesigură, periculoasă. Această neruşinată îndrăzneală m-a făcut să simt o bucurie ascuţită şi sfidătoare.

Shelly juca rolul doamnei Washington, bogătaşa pe care o seduce Kitty în conacul de la ţară.

Şedinţa asta avea aşadar să implice o oarecare doză de *punere în scenă.*

într-o transă creativă, cu o expresie nouă, ce denota un sentiment al importanţei proprii întipărit pe figură, Kat a aranjat luminile, a ales costumele, a pregătit platoul: eu port o pereche de chiloţi albi, largi, de fată, un sutien negru ţuguiat şi pantofi negri cu toc înalt, ostentativi. îi fur doamnei Washington

20 Cântăreaţă, pianistă şi compozitoare americană. *(N. t.)*

21 Otis Ray Redding Jr. (1941-1967), cântăreţ: şi compozitor de muzică s*oul.* (*N. t.)*

perlele. Doamna Washington intră, îmbrăcată în haine de călărie. Am mare nevoie de o bătăiţă. Pozam pentru o fotografie, şi

cu toate astea Kat ne-a dat indicaţii de regie ca şi cum ar fi fost un film. Shelly intră în asemenea măsură în pielea personajului încât, atunci când mă descoperi, plânse de furie. Kat îi ridică în slăvi performanţa.

Acum însă, după ce rezolvase atât de strălucit cu preambulul, regizoarea noastră se confrunta cu o dilemă: când doamna Washington mă biciuia, cum aveam să facem scena să pară reală fără să mă rănească? Kat sugeră ca Shelly să apuce cravaşa de cauciuc aflată la îndemână pe poliţă şi s-o coboare până aproape de pielea de pe fundul meu, încât să arate ca şi cum m-ar fi plesnit. Shelly încercă, dar, s-ar putea spune, nu-şi coordona prea bine mişcările. Coborî chestia atât de brusc încât am scos un ţipăt. O dunguliţă roşie îmi apăru pe fund; mi-am întins gâtul s-o ptivesc. Mai întâi, Kat s-a grăbit spre mine, să vadă dacă am păţit ceva. Dar expresia mea de uimire mută trebuie să-i fi spus că mă simţeam cât se poate de bine.

— Mai încercăm o dată? a întrebat cu voce scăzută. Am aprobat din cap.

Aşa că am luat-o un pic pe alături de la ilustraţiile pentru cartea lui Kat. La început nu puteam crede că mi se-ntâmpla asta. Adică, nu mă-nţelegeţi greşit: dacă mă tai la un deget zic şi eu „au”, ca toată lumea. Dar circumstanţele de la faţa locului, aranjarea în scenă, felul elaborat în care eram legată de masă, de pat sau de radiator dădeau situaţiei un aer special. Era altfel de durere decât cea provocată

de o lovitură la degetul de la picior. Dacă dura suficient, dacă eram plesnită sau biciuită suficient de mult, până ce pielea mi se răcea şi începea să mă furnice, eram capabilă să trec peste durere, să las în urmă realitatea momentului şi să pătrund într-un alt spaţiu, unde nu mai puteam ve

dea nimic cu claritate. Luam contact cu un sentiment de pace, linişte, gol, euforie. Sentimentul acesta îmi aducea aminte de creştinii neoprotestanţi pe care-i văzusem la TV, arătând o bucurie covârşitoare care-i făcea să-şi ridice braţele, să-şi dea ochii peste cap, răpiţi de extaz. Propriul meu extaz a durat doar câteva săptămâni petrecute cu Kat şi Shelly. N-am mai reuşit niciodată să depăşesc durerea în felul ăsta. Sau nu mi-am mai dat voie s-o fac.

Febră

/ a un lucru nu ne gândisem totuşi: într-o
/ după-amiază, mătuşa Trish veni de la servi-
^ ciu cu febră. Răsuci cheia în broască, o auzi pe Gladys Knights[22] bubuind la ea în dormitor, se grăbi
să intre şi mă găsi înlănţuită de pat, cu o fustă-crinolină roz ridicată peste cap, pleznită de Shelly în timp ce Kat ne fotografia, strigând:

— Grozav! Mai fă asta odată. Stai aşa. Bine! Frumos! Am răsucit capul şi am văzut-o pe mătuşa

22 Gladys Maria Kniglhts, cântăreaţă americană de R&B şi son/, cunoscută pentru hiturile înregistrate în anii '60 şi '70 cu grupul său *Gladys Knights & the Pips. (N. t.)*

Rebecca Miller

Trish rămasă în uşă, albă la faţă, tremurând îngrozită.

M-am mutat de-acolo în aceeaşi după-amiază, când mătuşa Trish s-a culcat epuizată de gripă, după ce chemase poliţia şi-o privise pe femeia pe care-o iubea luân- du-şi tălpăşiţa din apartament. N-aş fi suportat să mai fiu acolo când se trezea. Mi-era prea ruşine.

Singura persoană pe care-o cunoşteam în New York, în afară de mătuşa Trish era Jim, diabeticul cu un deget lipsă. Apartamentul lui se afla într-un demisol din Bro- oklyn şi avea o grădină măricică. Locuia acolo fără să plătească chirie datorită vechiului său prieten Roy, un vânzător de droguri de peste cincizeci de ani, care îşi ţinea o parte din marfă băgată în debaraua lui Jim şi în vreo alte câteva locuri de prin apartament. Şi Jim vindea droguri pentru Roy, ocazional. Kat mă dusese acolo în câteva rânduri. Jim ne oferea întotdeauna, parcimonios, prăjiturele uscate şi cafea neagră, apoi îi dădea lui Kat, la plecare, ceva într-o pungă de hârtie maro. Ocupaţia asta, la care se adăuga indemnizaţia de boală pentru diabet, îi permitea lui Jim să trăiască o viaţă de artist şi de om dedicat plăcerilor sale. Deşi se afla binişor sub limita sărăciei avea întotdeauna la îndemână ceva bani gheaţă şi m-a primit în modesta-i locuinţă ca pe o regină venită în vizită.

Am avut senzaţia, lepădându-mi geanta de voiaj pe podeaua strălucitoare pictată în culoarea rodiilor, că alunec peste marginea lumii pe care o ştiam eu şi că mă scufund într-un spaţiu primejdios. Mătuşa Trish era din familie. Jim era un teritoriu necunoscut, o altă viaţă. Să fi ştiut, Suky ar fi înnebunit. Surescitarea mea avea şi uşoare umbre de vinovăţie. Urma s-o sun cât de curând. Aveam s-o fac. Acum însă eram la masa din bucătăria lui Jim, sorbeam

cafea tare preparată la un aragaz cu două ochiuri stropit cu vopsea şi mâneam o prăjiturică cu unt.

Viețile secrete ale Pippei Lee

Cafeaua fierbinte îmi topea în gură prăjiturică dulce şi aromată. Am privit pe geamul uşii din spate în grădina împrejmuită cu un gard făcut din bătrâne uşi pictate.

Tot ce era în apartament nu se afla acolo la întâmplare, fiind ori drăguţ ori bizar ori instructiv. Rafturile gemeau de cărţi despre orice, de la pictură rupestră până la proiectarea rachetelor: *Obiceiurile călugăriţelor de-a lungul vremii. Arta hologramelor dezvăluită.* Înn acea primă după-amiază mi-am petrecut ore întregi frunzărind cărţile, citind, despre pictori în cea mai mare parte, de la Piero della Francesca la Bonnard, de la Manet la Pollock. Lucrările lui Jim erau aranjate grijuliu, cu faţa la perete. Cu timiditate, a întors una ca să mi-o arate. Era un colaj confecţionat din nenumărate foi de hârtie, bilete de cinema, tăieturi din ziare, anunţuri, puse toate împreună în aşa fel încât să alcătuiască un peisaj. Era realizat cu o dedicaţie compulsivă, compoziţia însă îmi aducea aminte de seturile de colorat cu care-mi făceam de lucru când eram mică. Până ce am descoperit micuţele siluete ascunse printre pietre sau prin boscheţi – imagini de femei jupuite de pe sticle de bere, bărbatul de pe sticla de Mr. Clean ori o poză de calendar cu o fată dezbrăcată. Jim xeroxa imaginile şi le micşora dimensiunile, făcân- du-le să arate ca nişte elfi răi, strecurându-se printr-un peisaj rural construit din deşeuri.

îşi vindea lucrările arareori, nu avea nici o galerie care să se ocupe de el, dar devotamentul lui era feroce. Se trezea târziu – unsprezece sau doisprezece – după care îşi executa toaleta elaborată, care includea, printre altele, aplicarea

unui strat subţire de fond de ten marca Eli- sabeth Arden pe faţa-i gălbejită şi acoperirea creştetului capului, aflat în proces de chelire, cu cremă neagră şi lucioasă de ghete. Abia după aceea începea să lucreze, sor-

tându-şi bucăţile rupte de hârtie, cârpele, sforile, şuviţele de păr — tot ce-i trebuia ca să-şi înzestreze peisajele cu culoare şi textură. În loc de chirie eram trimisă, în unele dimineţi, să caut materiale, şi cercetam gunoiul, strada sau rafturile magazinelor în căutarea stacojiului perfect sau a azuriului cel mai intens.

La trei după amiaza m-am dus la lucru. Găsisem un alt restaurant, în josul străzii, în care să-mi ofer capacităţile de chelneriţă. La nouă, când am ieşit, Jim încă lucra cu mare zel. Mă minunam de capacitatea lui de a munci câte o zi întreagă, după care se oprea să gătească un fel inventiv cu paste pentru noi doi şi apoi se întorcea la treburi pentru încă şase sau şapte ore, fumând un joint la sfârşit şi punându-se la aghioase în zori. Putea să facă asta zile întregi, pe vremea aceea, apoi să ia câteva zile de pauză, în care dormea. A fost surprins în prima seară când am apărut de la slujbă obosită-moartă, m-am pro- ţăpit în picioare lângă el în timp ce aranja un colţ strâmbat al unui şerveţel de bucătărie roz de culoarea cărnii de somon pe spaţiul rectangular al mesei şi i-am spus:

— îmi dai şi mie?

— Să-ţi dau ce? a întrebat.

— Amfetamină. A ridicat privirea spre mine, surprins dar zâmbitor. De unde ştii?

— Despre chestia asta mai ştiu câte ceva, am

spus.

— Câţi ani ai acum? a întrebat, încreţindu-şi fruntea.

— Şaptesprezece.

— Ai terminat cu absolvirea şcolii?

— De asta îmi trebuie. Testul e joi. Trebuie să învăţ.

— îţi dau puţină, a zis. Dar să nu exagerezi. Până joi o să înnebuneşti. Mi-a dat aşadar o pilulă rotundă şi albă pe care-o ţinea pe un raft alături de sare, într-un recipient subţire şi deformat de ceramică. Am înghiţit-o. Amfeta

— mina m-a lovit în plin, precum mirosul de amoniac. Tot ce era în cameră a devenit de o claritate extremă; totul părea extra-curat și strălucitor. Nu mă mai simțisem atât de trează, de vioaie, de plină de sens din ziua în care înghițisem zece din pastilele mult prețuite ale lui Suky, când eram în școala generală.

— Un singur lucru n-ai voie să faci, a spus Jim, și anume să începi să vorbești. Dacă te apuci să vorbești pe marfa asta, nu te mai oprești în veci. M-am retras în dormitorul meu improvizat – o canapea izolată de restul camerei printr-o fâșie de mătase roz, veche – și am citit două cărți întregi, una de istorie și una de matematică. Până atunci dincolo de înțelegerea mea, conceptele mi s-au îmbibat în minte precum untul topit într-un blat de prăjitură.

Am descins din bârlog ca să-i spun lui Jim cât de incredibil de deșteaptă devenisem, și ne-am dus pe copcă amândoi. Am vorbit fără oprire timp de șase ore, am spus lucruri atât de sensibile și profunde încât ne-a uimit că nimeni în istoria lumii nu le scosese încă la iveală. Jim și-a luat chiar și notițe, ideile noastre erau pur și simplu nemaipomenite. Într-un sfârșit, am cedat. Când ne-am trezit, peste mai multe ore, și am citit mâzgălitu- rile pe care le scrisese în timpul ședinței noastre de creativitate, descoperind că acestea conțin perle de înțelepciune precum „calcanii se hrănesc la fundul apei, prin

urmare n-ar trebui niciodată să fie mâncaţi cu morcovi sau alte legume care cresc sub pământ ori eşti pasibil de depresie, ALIMENTAŢIA E TOTUL”, am rămas mută de uimire, dar Jim a dat doar din cap cu un zâmbet plin de regret. Când am deschis cartea de istorie şi pe cea de matematică, pe care le parcursesem pe nerăsuflate, n-am mai recunoscut aproape nimic, cu excepţia lucrurilor

peste care trecusem prin metoda tradiţională, fără contribuţia drogului, aşa că m-am reîntors la vechea manieră de studiu. Am luat testul de echivalenţă pentru absolvirea liceului.

Înn mod surprinzător, Jim avea o prietenă: o suedeză numită Olla. Avea în jur de patruzeci de ani, era artistă, se purta foarte frumos cu Jim şi nu părea s-o deranjeze că mai eram şi eu prin zonă. Uneori mai ieşeam tustrei, pe la muzee sau la film. Jim şi Olla m-au învăţat despre pictură, despre istoria şi rostul ei. Am ajuns să recunosc diverse perioade, artişti de tot felul. Am început să frecventez galeriile şi să-mi formez chiar propriile păreri despre arta nouă.

Jim îmi reamintise de atâtea ori cât e de inofensiv încât mă gândeam că sexul 4iu mai face parte din viaţa lui. îşi pierdea vremea prin apartament fără şosete, stând cu picioarele-n sus. Crevasa netedă lăsată de degetul roza- liu care-i lipsea îl făcea să arate curios de ireal, ca o păpuşă imperfectă. Dar Olla îl săruta tot timpul, îl tachina mereu şi îl conducea cu blândeţe în dormitor vreme de vreo oră, timp în care eu stăteam în grădină, spălam vasele sau ieşeam la o plimbare. îmi plăcea Olla şi eram hotărâtă să par cât mai puţin cu putinţă o ameninţare. După dl Brown şi mătuşa Trish, nu mai voiam să distrug viaţa altcuiva, şi, în plus, nu voiam să ajung în stradă.

Cădere

/ u ştiu nici acum de ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat după aceea. Nu înţeleg. Vreau să o zic că mă descurcam destul de bine. Aveam o slujbă, un loc în care să stau, prieteni, terminasem şi şcoala.

Am început într-o noapte cu o doză normală de am- fetamină. Ieşisem cu toţii să dansăm: eu, Jim, Olla şi câţiva dintre prietenii lor, boemi profesionişti trecuţi de patruzeci, cu câte un dinte lipsă pe alocuri. Abia dacă ieşeam pe undeva, aşa că pentru mine era o noapte specială; nu voiam să mă târăsc pe-acolo extenuată din cauza slujbei. Am dansat toată noaptea, iar dimineaţa pur şi simplu n-am putut suporta ideea de a mă băga în pat şi de a mă trezi cu capul pulsând, şi scârţâind, şi cu gânduri morbide. Aşa că am mai înghiţit vreo câteva, să mă menţin fericită. Jim nu ştia. Nu-şi număra proviziile. M-am dus la slujbă plutind şi am început să azvârl pe mese toate ouăle acelea Florentine şi vafele belgiene cu o asemenea viteză că frişca şi sosul olandez mi-au sărit pe braţe. Câţiva clienţi au avut nevoie de niţel frecuş cu buretele, dar au avut cel puţin parte de o servire rapidă.

în noaptea aceea m-am hotărât să ies de una singură şi să văd ce se-ntâmplă. înainte să plec m-am ridicat pe vârfuri şi am băgat mâna în vasul ceramic cu amfetami- nă, ca un copil ce şterpeleşte bombonele M&M. La vremea aceea levitam deja de patruzeci şi opt de ore. începeam să mă simt atotputernică. Am luat trenul 2 spre Manhattan fără să am habar unde mă duc şi am sărit din scaun pe Fourteenth Street. Aerul fierbinte cu iz de fecale s-a învolburat în jurul platformei, când am ieşit repede din tren. Aveam un sunet în cap, unul ascuţit, precum un fluierat metalic. Mişcările îmi erau fluide, precise, ca ale unei maşinării perfecte. îmi simţeam mintea fără vreo pată, sterilizată, cu gândurile lucind precum oţelul inoxidabil. Oamenii şi maşinile din jur, prin contrast, pulsau în modele neregulate, cu mişcări bruşte, îngheţând în câte un moment apoi, în următorul, înaintând încet, lăsând dâre ca melcii, de parcă timpul ar fi devenit elastic precum o caramea. Un scenariu luminos se derula iarăşi şi iarăşi în capul meu, cu precizia unei tăieturi de brici; aveam să mă duc s-o caut pe fata însărcinată cu păr blonziu care îşi ţinea singură lesa, cea pe care-o văzusem atunci la club cînd venisem cu Kat şi Shelly, şi aveam să-i salvez viaţa. Aveam s-o găbjesc în cocina ei mizerabilă şi să cobor prin tavan ca un comando, s-o scutesc de existenţa ei pervertită, să-i cumpăr ceva adevărat de mâncare, s-o iau acasă la Olla şi Jim. Urma să trăim împreună toţi cinci, ca o familie. Copilul ei trebuia să fie blond, cu ochi violeţi şi cuminte ca un sfânt.

Am început să mă preumblu pe străzile din zonă, încercând să dau de clubul în care ne dusese Shelly. îmi aminteam doar că sunt cinci trepte până jos şi o

uşă de metal. în cele din urmă am găsit-o. Femeia asudată şi cu privire ascuţită din spatele geamului de plexiglas ridică

ochii din carte. Nu ştia nimic despre fata însărcinată. îmi spuse că e prima ei noapte de lucru aici şi că nu suportă căldura asta fututã.

Am dat deoparte franjurii grei de plastic, aplecându-mi capul, şi am pătruns în biblioteca fără ferestre. Tavanul era foarte jos. Nu se auzea nici un fel de muzică. Spoturi de lumină vineţie şi roşie sclipeau în tăcere. Intrând, am simţit privirile flămânde ale celor câteva fiinţe ce hoinăreau prin încăpere, precum oaspeţii plictisiţi la o petrecere eşuată care-l evaluează pe noul venit. M-am întrebat dacă nu cumva eu sunt cea care se mişcă ciudat. Muzica porni – un ritm rigid. Am intrat în camera din spate, un soi de peşteră, la rândul ei plină de hârţoage, porţionată în mici cămăruţe. Pe o scenă îngustă, o femeie de vârstă mijlocie dansa pentru un bărbat de vârstă mijlocie. Uşa uneia dintre cămăruţe se deschise rotindu-se: o siluetă masculină ieşi la iveală şi se îndepărtă rapid, cu capul în jos. O fată cu păr deschis la culoare rămase în cămăruţă, cu spatele la mine, închein- du-şi nasturii de la bluză. Am rămas aşa, aşteptând. Se răsuci şi mă privi, aşteptând. Era tânără, dar avea faţa umflată, fleşcăită.

— Credeam că eşti altcineva, am spus, întorcându-mă.

în încăperea principală, Stan şi cu Lisa îşi pregăteau numărul. Poate că fata însărcinată avea să apară mai târziu. îi iubea pe Stan şi Lisa. Mai ţineţi minte cum stătuse, transfigurată, fără să clipească măcar din ochii larg deschişi, de parcă ar fi abandonat-o stăpânul? O rază de lumină apăru, luminând perechea. M-am îndreptat spre ei şi m-am oprit exact în mijlocul spaţiului luminat, exact acolo unde o văzusem stând pe fata însărcinată. Aproape

că puteam să-i ating. în jurul lor se adunară şi alţii,

aşteptând să înceapă spectacolul, cu ochii ficşi, înfometaţi şi goi.

Lisa s-a întins pe patul ei scund. Era legată la ochi cu o bandă de piele neagră. Burta goală îi era palidă şi flască, un hamac concav de came atârnând între oasele mari, bolovănoase ale şoldurilor. Sânii impunători i se întinseseră peste piept. Pielea din jurul sânilor îi era plină de urme. Unele arătau ca nişte zgârieturi de pisică. Altele erau umflate, ca nişte arsuri, sau albe, cicatricile vechi. Stan înclină un picurător metalic cu ceară topită, lăsând o dâră subţire să-i cadă pe piele, cu o precizie de alchimist. Pe măsură ce ceara îi atingea pielea, Lisa se cutremură şi-şi întoarse capul într-o parte. M-am holbat împreună cu ceilalţi cum băltoaca de ceară a devenit albă şi tare. După aceea, când Stan îngenunche să-i dezlege banda de la ochi, Lisa l-a privit adoratoare cu nişte ochi ceţoşi de culoarea safirelor şi a îngânat un „te iubesc”

M-am simţit stânjenită că trebuia să fiu martora acestui moment neaşteptat de intimitate. Ceilalţi spectatori dispăruseră. M-am ridicat repede, incapabilă să mă mişc, cu lumini pâlpâitoare pulsându-mi în coada ochiului. Lisa se ridică din pat ca şi cum ar fi fost singură, pe amândouă călcâiele, cu picioarele lăsate cu zgomot în podea, şi se apucă să-şi cojească ceara uscată de pe sâni. Stan îmi aruncă o privire curioasă după care se aplecă să-şi deconecteze recipientul fierbinte.

Atunci de mine s-a apropiat un bărbat. Avea şolduri înguste şi aspect efeminat, buze cărnoase şi un halou de bucle întunecate. Primii trei nasturi ai cămăşii sale strâmte de mătase erau deschişi, lăsând

să se vadă un piept arămiu, lipsit de păr.

— Hei, totul bine? a întrebat. I-am spus că sunt în căutarea cuiva. N-o văzuse niciodată pe fata însărcina

tă. Am zâmbit şi am stat de vorbă cu el, simţindu-mă fermecătoare, mişcându-mă foarte repede şi gesticulând agitată. Tot ce-mi amintesc din conversaţia noastră este că l-am auzit pe efeminat spunând că foarte multă lume crede că este gay, dar că el e hetero — *cu un pic de altceva.* A zis asta de mai multe ori. Se numea Mandy. Nu ştiu cum de s-a-ntâmplat că l-am rugat să mă duc㠄 cu maşina până în Connecticut, dar ne-am trezit aşa, în zori, pe Drumul 84, în drum spre Danbury, în Camaro-ul lui oranj. Mandy mi-a povestit despre viaţa lui — cum lucra în vânzări auto cu taică-său, cum apăruse în vreo câteva din reclamele lui taică-său, cu începere de la vârsta de trei ani. îl ascultam cu jumătate de ureche. Mi-era teamă că o să o văd pe Suky.

Ne-am oprit să facem pipi la un popas pentru camioane de la marginea oraşului Danbury. A luat din tor- pedou o mică poşetă chinezească cu un dragon brodat pe ea, i-a desfăcut fermoarul şi a ţinut-o deschisă pentru ca eu să văd: un praf alb într-o pungă de plastic. Simţind că efectul pastilelor începe

încet-încet să-mi treacă, am tras pe nas un zig-zag cam nesigur de pulbere de pe o broşură lucioasă ce făcea reclamă la maşini. Pe când inhalam liniuţa cu ajutorul unei bancnote de un dolar făcută sul, simţind izbitura acidă, chimică în fundul gâtului, am citit: „200 de dolari bani gheaţă primiţi înapoi cu fiecare camion Nissan cumpărat"

Pe broşură era o fotografie cu un tip îndesat. Stătea lângă un camion roş.u. Avea mustaţă şi buzele groase ale lui Mandy. Tatăl lui Jsdandy, fără nici o îndoială, zâmbin- du-mi. Am simţit o uşoară părere de rău pentru tip, ţinând cont de felul în care-i foloseam faţa. Am ştiut că e o greşeală să iau cocaină chiar în momentul în care am tras-o. Combinată cu toate amfetaminele pe care le lua

sem în ultimele două zile, mi s-a încleştat în creier ca o dantură de fier. Fiecare zgomot suna ca un pericol. Profilul şoferului meu, cu nasul lui acvilin şi gura cărnoasă, părea maligh. Mi l-am imaginat tăindu-mă în bucăţele mici precum cele pentru friptură şi aruncându-le voios pe fereastră pe tot drumul până la Suky. La fiecare semafor îmi imaginam că o să deschid uşa şi o să evadez.

Ne-am apropiat de Del ton Green pe la şapte fără douăzeci.

— Am făcut o grămadă de chestii trăsnite, a zis Mandy. Dar asta le bate pe toate. Ai spus că tatăl tău e pastor?

Am aprobat din cap. Mda. Asta bate celelalte rahaturi. Se pregăti să coboare.

— O, am spus. Te superi dacă aştepţi un pic, ăă, şi după aia o să... vin să te iau... dacă...

A dat drumul la radio şi s-a lăsat pe spate în scaun, înclinând din cap cu o expresie dubioasă. întrebându-mă în sinea mea ce-i promisesem, am păşit spre uşa din laterală a casei. Primele păsări cântau. Aerul mirosea a dulce şi a curat. Am ridicat piatra de plastic goală pe dinăuntru de lângă preşul de la intrare, am smucit cheia argintie din învelitoarea ei de nailon şi am răsucit-o în broască.

Casa era liniştită şi caldă. Am intrat în bucătărie. Ceasul ticăia. Suna teribil de zgomotos. Locuinţa

mirosea a drojdie şi a zahăr, ca întotdeauna. Dintr-o dată, mi s-a făcut foarte foame. M-am uitat în coşul de pâine. Erau acolo trei gogoşi cu scorţişoară. Am luat una şi am muşcat din ea, am crănţănit zahărul nisipos dintre dinţi. Era aşa de bine să fii acasă. Aşa o uşurare. Am auzit un zgomot pe scări. M-am întors. Felul în care arăta, în care de- căzuse, era şocant. Pielea palidă îi era luminoasă, aproa

pe translucidă, cea dimprejurul ochilor întunecată, părul ei roşu lins şi fibros. Pierduse din greutate. A început să ţipe, apoi şi-a dus mâna la gură şi s-a apucat de bocit.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, a spus.

— Sunt absolventă de liceu, mămico, am spus. Propria-mi voce îmi suna complet străin. Probabil că vorbisem foarte tare.

— Şşş, a spus. Tatăl tău. Am început să vorbesc, în şoaptă de data asta, explicându-i cât de bine mă descurcasem la test, exagerându-mi rezultatele şi crezându-mă instantaneu pe mine însămi. M-a îmbrăţişat. La început am lăsat-o, cu mâinile atâmându-mi. După o vreme, totuşi, mi-am petrecut braţele în jurul ei şi am tras-o spre mine. Am simţit-o fragilă ca o pasăre.

Am stat îmbrăţişate mult timp. Apoi am făcut-o să-şi pună picioarele pe ale mele. A dat din colţ în colţ, chicotind jenată, dar am insistat s-o facă, în acelaşi fel în care eu îmi puneam picioarele pe ale ei când eram mică. Şi am dansat. Faţa ei era foarte aproape de mine. Căpătase, am putut să observ, riduri noi în jurul ochilor. Carnea din jurul arcadelor i se scufunda. Respiraţia îi mirosea a mentă. Se uita înspre mine cu afecţiune adâncă – vechea noastră intimitate, ca şi cum am fi fost doar noi două pe faţa pământului, ca şi cum am fi fost proaspăt căsătorite una cu alta. Am aruncat o privire spre ceas. Mai erau câteva secunde până la şapte. Aproape timpul pentru prima ei doză. N-o rata niciodată. Minutarul ajunse deasupra cifrei doisprezece. Şapte fix. începu să se desprindă de

mine, uşor-uşor. O furie grozavă mă să- getă. Mi-am ţinut braţele încordate.

— OK, dragă, a spus.

— Ai o întâlnire? am întrebat. Trebuie că pe faţa mea se citea crima, fiindcă arăta înspăimântată.

— Dă-mi drumul, a spus cu vocea ei subţire şi tărăgănată.

Mi-am apropiat atunci faţa de a ei.

— Uită-te în ochii mei, am spus. Vezi ceva? Acum se lupta să se smulgă din strânsoare. O apucasem de umeri şi o împingeam spre perete, neştiind ce aveam să-i fac, dar urând-o atât de mult că-mi venea s-o omor.

— Sunt ca tine, Suky, vezi? Mi-am spart rahatul de creier exact cum ai vrea tu să faci acum, dependentă mică!

Faţa i s-a strâmbat într-o grimasă de furie dezlănţuită şi indignare. Şi-a dezgolit dinţii, cu salivă la colţurile gurii, ochii i s-au îngustat, m-a făcut mincinoasă, fugară, dependentă. Arăta, pe bune, ca şi cum era pe punctul să se transforme într-un animal. Era terifiant. Avea nevoie de doză. O ţineam proptită de perete. A sâsâit „afară, afară, afară, afară!" Îi simţeam oasele atât de moi că aş fi putut să i le rup ca pe chibrituri. Am apucat-o de păr, i-am tras înapoi capul. Ochii i s-au lărgit speriaţi, aşteptând. Nu ştiam ce aveam să fac mai departe. Aşa că am sărutat-o, pe gură. Mi-am trecut mâna peste sfârcurile ei. M-am simţit de parcă i-aş fi retezat beregata cu un cuţit.

Privind înapoi, momentele acelea par melodramatice, dar la şaptesprezece ani, cu un vifor de cocaină şi de amfetamină învârtejindu-mi-se prin cap, mă gândeam că spun totul cu asta: îi comunicam mamei mele că mă tratase ca pe o iubită şi ca pe un bebeluş, ca pe o proprietate şi nu ca pe o persoană, niciodată ca pe o persoană. Cred că a recepţionat mesajul. A început, oricum, să ţipe. A ţipat şi iar a ţipat până ce Des a descins de la etaj în

halatul lui maro, mormăind ca un grizzly. Asta a fost semnalul. Am ţinut-o într-o fugă până la Camaro-ul lui Mandy, cu lacrimile şiroindu-mi pe faţă, ştergându-mă la gură de parcă aş fi avut căcat în ea.

Până ce ne-am întors la New York am stat ghemuită, cu genunchii la gură, uitându-mă pe fereastră. Mandy, se înţelege, era sătul de mine. M-a lăsat la intrarea în tunelul Lincoln spunând „Omule, te-ai pleoştit total" şi a apucat-o spre Jersey, unde fetele au feţe luminoase. Am mers pe jos până la metrou şi am ajuns înapoi la apartamentul lui Jim chiar când el şi cu Olla se trezeau. Au fost uşuraţi să mă vadă. Nu m-au întrebat nimic. Am băut cu toţii cafea şi am mâncat prăjiturele, iar Olla a întins cu blândeţe una dintre rochiţele ei drăguţe, pentru mine, să mă îmbrac cu ea când mă trezesc. A pus-o pe un scaun, unde o puteam vedea, ca să mă înveselească. Mi-am aşezat capul la ea în poală, iar ea m-a mângâiat pe frunte. Puteam să-i simt pe ureche sânul moale ca o pernă. Am dormit şi am tot dormit şi, când am deschis ochii, mi se pare acum, m-am trezit cu trei ani mai târziu, când aveam douăzeci şi locuiam pe Orchard Street.

Scurt Catalog de Păcate

mi amintesc anii de după ce am sărutat-o pe V / Suky
pe „bucăţi disparate, ca văzuţi la un tele- vizor cu
recepţie foarte proastă. Pot să schimb canalele oricât
de mult, că nu se înfiripă nici o poveste coerentă.

întrezăresc doar stop-cadre în care mă aflu eu.

Fără să ştiu cum, fără să ştiu de ce. Văd un tânăr actor finlandez lungit lângă mine, extrem de suplu, ca un băiat, cu excepţia falusului erect, care se bălăngăne cu mîn- drie. O văd pe prietena lui, Oxanna, aşezată lângă mine într-un restaurant în timp ce băiatul ne dăruieşte fiecăreia câte un buchet de trandafiri. Mă văd pe mine, pe stradă, pălmuită de o femeie cu părul scurt, negru şi cu faţa lividă. Mă văd pe mine lungită pe o masă. Un bărbat cu verighetă pe deget se află în faţa picioarelor mele desfăcute (pe-aici pe undeva trebuie să-mi fi pierdut virginitatea). Şi, precum o ninsoare de electricitate statică, văd pilule – pilule roz, albe, pilule albastre – căzând de-a lungul ecranului. Bine, înţeleg, sigur, am luat orice pastilă pe care puteam pune mâna, aşa că nu-i de mirare că nu-mi pot aduce aminte nimic. Staţi un pic, văd o scrumieră plină ochi cu mucuri de ţigară, pe o măsuţă de cafea. Un bărbat, Serghei, strânge o ţigară între buzele lui groase, senzuale, o aprinde şi inhalează adânc, cu plăcere nedisimulată, cu ochii negri şi bulbucaţi, larg deschişi. O văd pe soţia lui, Amelia, rusoaică şi ea. E blondă, foarte subţire, arătând epuizată. Lucrez pentru oamenii ăştia. O învăţ engleză pe fiica lor. Numele ei este Anya. Serghei e sumbru şi emfatic. Pielea de pe braţul lui e foarte fină, arămie şi fără păr. Trupul lui e de nişte proporţii aproape comice: scund, cu burtică, picioare musculoase. E troţkist[23] şi violoncelist. Cântă pentru mine. Valuri dense şi întunecate de muzică se ridică de sub degetele sale. Sunetele mi se par

23 Adept al lui Lev Davidovici Troţki (1879-1940), teoretician al Revoluţiei bolşevice din 1917; exilat de Stalin pentru opoziţia la adresa autoritarismului acestuia şi pentru teoriile politice care creditau „revoluţia permanentă”, opuse stalinismului, Troţki a fost asasinat în Mexic de un agent sovietic. (*N. t.)*

puternice, melan

colice, hipnotice. Câteodată rămân aici peste noapte, ca să nu trebuiască să merg cu metroul tocmai până-n centru. Când se întâmplă asta, Serghei îmi citeşte cu voce tare din „Revoluţia trădată”[24]. Mă văd îngenunchind în faţa canapelei, cu penisul lui Serghei în gură, în timp ce soţia şi fiica lui dorm în camera de alături. Cât de rău poate să mai devină?

Cam pe-aici imaginile se fac atât de neclare că nu mai reuşesc să le pun cap la cap. îmi văd mâinile legate împreună la spate. Mă zbat să obţin o imagine cu mine, cât de scurtă, mă îngrijorez, ce dracu mai fac acum? Apoi o imagine color se înfiripă cu acuitate: văd oameni ţinând pahare de plastic pline cu vin, vorbind. Mă văd pe mine, cu ghete înalte cu şiret, cu părul blond-albicios şi cu o haină de culoarea noroiului. Pielea mi-e palidă, am cearcăne sub ochi. Sunt aici cu prieteni, a, da, totul devine clar acum, văd mai bine, numai puţin, acum sunt înăuntrul ecranului, stau lângă mine însămi, nu pot să cred cât de real e totul, aud şi vocile – e vernisajul unei expoziţii! Ăştia sunt oamenii cărora le serveam *margaritas* în El Corazon! Mai ţineţi minte? Cei cu vopsea pe degete. Ce caută aici? Iubitul meu, Craig, tipul slăbănog cu faţa inexpresivă, stă lângă tabloul

24 Lucrare apărută în 1936, în care Troţki susţine că statul sovietic a devenit un „stat muncitoresc degenerat”, controlat de o birocraţie nedemocratică. (*N. t.)*

lui, o redare suprarealistă a unei chiuvete pline cu vase murdare. Deasupra chive- tei e un punct roşu. Prietenii noştri ni se îngrămădesc împrejur. Jed, un sculptor foarte înalt şi pe jumătate sio- ux[25] din Nebraska City, cu picioarele proptite la distan

25 Grup etnic de nativi nord-americani, cunoscuţi şi sub numele de Dakota, care actualmente trăiesc în special în statele americane Dakota de Nord şi Dalcota de Sud. (N. f.)

ţă unul de altul în bocancii grei de muncitor şi cu jacheta în pătrăţele, bălăngănindu-i-se cu nasturii desfăcuţi, îl felicită pe Craig.

— Eşti futut de norocos, omule, Gigi Lee e o colecţionară de anvergură. Jed caută cu privirea o femeie foarte frumoasă trecută de patruzeci de ani, cu un bust aproape imposibil de generos şi cu talie minusculă, îmbrăcată într-un body, şi cu păr lung şi negru căzându-i pe umeri. Faţa ei drăgălaşă arată surprinzător de obosită, iar gura voluptuoasă îi e căzută la colţuri, ca şi cum ar fi împrumutată de la altcineva. Siouxul Jed îmi pune mâna pe mijlocul spatelui. N-am înţeles eu bine? Să fie Jed iubitul meu? Terry, tânăra scundă din El Corazon, cu abdomenul moale şi gol, tocuri înalte şi groase, şi o gură roşie lucioasă ca în desene animate, spune:

— E o moştenitoare.

Acum frumuseţea în body se apropie de grupuleţul nostru de prăpădiţi şi îl fixează pe Craig cu o privire diavolească.

— îmi place tabloul meu. Are un pronunţat accent italian.

Craig îşi drege vocea.

— Mă... bucur că l-ai cumpărat.

— Sunt Gigi Lee.

— Ştiu. Mă bucur să te cunosc. Craig îi strânge mâna, rigid. ^

— îţi place să pictezi de pe mare? întreabă ea.

— De obicei pictez în atelier, zise Craig. După fotografii.

— Ar trebui să vii la casa noastră de la mare,

ai putea să faci un tablou frumos cu ea. Apoi, luând cunoştinţă de prezenţa noastră, a celorlalţi: Trebuie să veniţi toţi în weekendul ăsta. Rămâneţi peste noapte!

Craig ne prezintă pe fiecare. Gigi coboară spre fiecare capul, cu năsucul înclinându-i-se ca o ţestoasă ce intră în carapace.

— Herb! strigă. Un bărbat ceva mai în vârstă se desprinde din mulţime. Probabil că e trecut de cincizeci de ani. Negricios, cu riduri încrustate adânc în piele, cu nasul strâmb şi ochi de un albastru clar, afişează o expresie deschisă şi amuzată.

— Vreau să vină toţi la petrecere, spune Gigi, deschizând braţele.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai vesel, spune Herb cu voce uscată, tachinând-o.

— E în weekendul ăsta. Tu poţi să vii? Există un autobuz, dacă n-ai maşină.

— Am maşină, zice Craig. Eu aprob din cap. Craig a dat peste o mină de aur, o comandă importantă. Şi perspectiva de a mânca şi de a bea pe gratis e ceva la care nici unul dintre noi n-ar renunţa.

*

Suntem cu toţii în maşina lui Craig, o Riviera încăpătoare, decapotabilă, de culoarea vaniliei, cu tapiţerie purpurie. Maşina a aparţinut pe vremuri mătuşii răposate a lui Craig, Ginny. încep să-mi aduc aminte că eu şi Terry, fata cu gura boită în roşu, ne culcăm şi cu Craig faţă-de-pocherist, şii cu Jed, pictorul sioux elegant, şi cu Calvin cel căpos, grăsuliul pictor abstracţionist. Nu mă-nţelegeţi greşit; nu practicăm amorul liber. E prin rotaţie. Fiecare dintre noi e, pe rând, prietena unuia sau altuia dintre cei trei, la un anumit moment dat. Uneori o a treia fată apare îr» grup din exterior, dar de obicei suntem doar Terry şi cu mine, aşa că unul dintre băieţi e sin

gur pentru un timp şi-şi pierde sexul, devenind esenţial- mente o altă femelă care o arde cu noi fetele şi se lamentează în privinţa situaţiei sale de noniubit, până ce o tăcere adâncă rupe conversaţia, când una dintre noi rămâne singură cu el. închidem ochii şi-i dăm bătaie; e din nou bărbat. Acum e rândul altcuiva să fie singur. Ne-am descurcat cu jocul ăsta ca un musical al sexului de peste un an de-acuma, fără cine ştie ce gelozii, cu prietenia rămasă intactă. Dar totul e pe cale să se schimbe, pentru mine cel puţin. Pe când îmi las capul pe spate în scaunul de piele roşie al mătuşii Ginny, cu vântul pătrunzân- du-mi în gură, habar n-am că sunt dusă direct dintr-o viaţă în alta.

Casa lor era chiar lângă mare; Gigi ne spusese măcar atâta lucru în indicaţiile ei vagi. Am condus încetişor pe lângă lungul gard viu care ascundea casele, căutând-o pe cea cu numele lor. Am găsit-o în cele din urmă: un „Lee" desenat cu albastru deschis pe o cutie poştală albă. Am cotit pe drumul de pietriş şi ne-am îndreptat spre cea mai ciudată clădire pe

care o văzusem vreodată. Era o cutie uriaşă de sticlă cu un perete de metal. înăuntrul cutiei se afla o cabană mică şi galbenă, de modă veche, cu o uşă roşie: o casă în interiorul altei case. Era în puterea amiezei; pe alee erau parcate câteva maşini. Apropiindu-ne de casa familiei Lee am putut vedea nişte canapele de piele în partea din exterior, cea modernă, a locuinţei. Am bătut la uşa înaltă de metal a carapacei exterioare. A răspuns un bărbat cu faţă tristă, de vârstă mijlocie. Cămaşa îi era pe jumătate descheiată. Ne pofti să intrăm vorbind cu un soi de accent est-european şi ne întrebă cu o voce de înmormântare dacă dorim nişte ceai cu gheaţă. O femeie mică, smeadă şi zâmbitoare se năpusti înăuntru ducând o tavă cu pahare pline cu lichid

de culoarea ambrei. Est-europeanul ridică două dintre genţile noastre şi o porni pe scări.

— E-n regulă, a spus Craig.

— Le ducem noi, a zis Calvin. Bărbatul îi opri ridicând mâna.

— Vă rog, a zis. Avea o atitudine care făcea greu de ghicit dacă nu glumea cumva, ca şi cum cineva l-ar fi provocat să se prefacă, pentru o după-amiază, că e valetul. Domnul şi doamna Lee sunt pe plajă cu ceilalţi invitaţi, a spus, arătând cu mâna spre un şir de uşi franţuzeşti care dădeau spre mare. Doamna Lee spune că puteţi să coborâţi acolo dacă doriţi sau să vă relaxaţi aici. Cum preferaţi.

— Mersi, a făcut căposul de Calvin, înşfăcând un pumn de alune dintr-o cochilie încăpătoare aflată pe măsuţa de cafea şi ridicând apoi privirea spre o pictură abstractă lungă de trei metri de pe casa scărilor. Pulică ăla de Dieter Carlson, a mârâit cu gura plină de alune. îl vezi peste tot. Şi habar n-are să picteze.

Faţă-de-pocherist Craig se aventurase pe verandă. L-am urmat şi m-am oprit în picioare lângă el. M-am simţit ca şi cum aş fi stat la prova unei nave gigantice trasă la ţărm. Cerul se întindea de la linia orizontului, ca o cupolă peste capetele noastre; câţiva nori cu forme perfecte stăteau îngheţaţi pe întinderea albastră. Dedesupt totul – apă sclipitoare, nisip alb-gălbui – era scăldat în căldură şi lumină.

■— Poţi să-ţi imaginezi cum e să ai o casă ca asta? am întrebat.

— Dar e a noastră, dragă, a rostit Craig, lăsându-şi mâna să-i alunece pe spatele meu. Tocmai

am cumpărat-o, nu-ţi aminteşti? M-am aplecat peste balustradă şi mi-am rotit privirea peste plajă. Câteva persoane făceau un picnic acolo

— jos. O femeie Într-un costum de baie roşu şi cu păr lung, negru — Gigi — se bălăcea în apă. Alţi câţiva erau întinşi pe prosoape colorate de baie. Am sorbit din ceaiul dulce şi rece. Cel mai bun pe care-l băusem în viaţa mea.

— Probabil că n-ar fi trebuit să invităm aşa de mulţi oameni dacă avem un bucătar nou, am spus.

— Or să fie toţi aşa de beţi că n-or să bage în seamă mâncarea, a rostit Craig tărăgănând vorbele convingător. îşi asuma cu uşurinţă rolul de bogătaş. De fapt era destinat succesului; în zece ani avea să ajungă unul dintre cei mai preţuiţi artişti ai generaţiei lui.

Ceilalţi veniră şi ei pe terasă, în pas de plimbare.

— O să cobor până pe plajă, a zis Jed, cel actualmente lăsat pe dinafară. Poate că dau peste vreo doamnă singură care are nevoie de un bărbat adevărat. Terry şi Calvin se apucară să fumeze, în linişte. Acum Gigi se uita în sus spre noi şi făcea din mână. Am coborât cu toţii pe scara uzată de lemn până la o cărăruie îngustă care ne duse spre dunele de nisip. Am continuat cu fanteziile despre proprietate trăgând în piept aerul sărat şi privind în spate la casa lucitoare de sticlă cu ochi de stăpân.

— Trebuie să reparăm scările alea, a rostit Craig cu vocea lui înfundată.

Am terminat cu asta, totuşi, când am ajuns pe plajă.

Gigi stătea pe burtă, lungită pe un prosop azuriu, cu un costum de baie de culoarea cireşelor mulat pe

forme- le-i imposibile. Părul negru i se usca în valuri unduitoare, strălucitoare, lăsat pe spate. Când ne-am apropiat s-a înălţat într-un cot, aranjându-şi decolteul. „Bună”, a spus. Un tânăr bronzat şi suplu stătea lângă ea. Avea un nas ascuţit, ca un cioc de şoim, care părea că-i trage mult în faţă pielea obrazului. Ne-a aruncat o privire surprinsă pe sub sprâncenele stufoase. Trebuie că aduceam a ex-

trateretri, albicioşi la faţă ca nişte drogaţi, îmbrăcaţi în negru şi nedormiţi cum eram, stând pe bucata aia costisitoare de plajă.

— El e Sam Shapiro, romancierul, a anunţat Gigi. Sam, ăsta e Craig Simms, pictorul de care-ţi spuneam. Şi ei sunt prietenii lui, ia să vedem... Craig ne-a prezentat din nou. Gigi ne-a zâmbit vag, dezinteresată. Mi-era cald în rochie, şosete şi cizme.

— Ţi-ai adus costumul de baie? a întrebat Gigi. Il aveam pe sub rochie, dar nu mă simţeam gata să-mi scot la iveală silueta albicioasă în faţa acestei zeiţe. Gigi s-a săltat în picioare şi l-a luat pe Craig de braţ. Haide, a zis. Să discutăm despre comandă. Şi se depărtară. Jed se aşeză pe nisip, cu picioarele depărtate, cu bătrâna lui haină de ploaie întinsă sub el, cu părul negru lucios sclipindu-i pe umeri, şi începu să privească îndelung marea.

— E-al naibii de cald, a spus Terry, trăgându-şi peste cap tricoul. Sutienul ei de un purpuriu strălucitor strângea nişte sâni mari şi moi care se bălăngăneau ca nişte gogoloaie de jeleu.

Sam a zâmbit.

— Nu mă băga în seamă, a spus.

— Nu te bag, a zis Terry, punându-se într-un cot şi privindu-l cu ochii mijiţi.

Calvin căposul îşi aprinse o ţigară.

— Deci o să fie o petrecere diseară? a spus.

— Intotdeauna-i câte o petrecere la Gigi acasă, a răspuns Sam.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre apă. Profitând de un moment în care nimeni nu părea să se uite la

mine, mi-am tras fermoarul de la rochia mea ponosită, cumpărată la un magazin de mâna a doua, mi-am desfăcut şi

returile, mi-am rulat de pe picioare şosetele transpirate şi le-am lăsat pe toate aranjate frumos într-o grămăjoară. Marginea de la bikini nu se potrivea cu fundul. Speram că lumea avea să creadă că aşa intenţionasem. Părul blond-cenuşiu, prăjit de talentele dubioase de colo- ristă ale lui Terry, era rulat în două moţuri în formă de ceapă, în vârful capului. Am intrat în apă examinân- du-mi corpul slăbănog şi palid. Apa era rece. M-am stropit pe la genunchi, apoi m-am scufundat sub un val şi-am făcut câteva mişcări de înot. Când am ieşit la suprafaţă eram la mai puţin de un metru de doi bărbaţi care-şi mişcau uşor picioarele prin apă. Pe unul l-am recunoscut drept Herb Lee, soţul lui Gigi. Avea un trabuc în gură. Celălalt purta ochelari groşi, cu ramă neagră. Avea părul zburlit şi încărunţit.

— Nu ştiu cum poate să-ţi treacă prin cap, tocmai spunea, că ar trebui să îndes toate astea în prima parte.

— E aşa cum ţi-am spus, a zis Herb cu vocea lui ne- wyorkeză şi totuşi cumva aristocratică. Scenele alea *fin* de copilărie.

— Dar pendulez înainte şi înapoi în timp. Asta-i structura chestiei! Narativitatea e *lichidai*

— Ce vreau eu să spun, a răspuns Herb, e că ar trebui să laşi secvenţele să devină mai puternice, cu mai puţin staccato. Vrei să se citească cu plăcere, nu? Alunecasem şi mai aproape de ei acum şi trăgeam fără ruşine cu urechea. Herb s-a întors şi m-a observat.

— Bună, a zis. Ai venit şi tu la petrecere?

— Sunt cu Craig, i-aţi cumpărat tabloul. Ne-am întâlnit la vernisaj...

— A, da, scuze, el e Max Kessler, Max, ea e...

— Pippa Sarkissian.

— Ce nume mai e şi ăsta?

— Suedez şi armean. Max Kessler se îndepărtase şi se străduia să se îndrepte spre ţărm, târându-şi picioarele contra curentului, cu slipii negri lipiţi de picioare şi cu umerii aplecaţi.

— Eşti foarte binevenită, Pippa, a spus Herb, zâmbetul său săpând două linii adânci în obraji, în vreme ce ochii deschişi la culoare îi sclipeau de amuzament – unul pe seama vieţii înseşi, se părea. Stând aşa între valuri, strângând trabucul între dinţi, părea răutăcios şi anarhic, ca un văr depărtat de-al lui Poseidon, stăpân peste felia lui de ocean.

— Mulţumesc, am spus, scufundându-mă la loc.

De-acum soarele cobora către linia orizontului, răspândindu-şi peste mare reflexiile aurii, tremurătoare, iar valetul şi servitoarea coborâră cu grijă pe cărare cărând cu ei un coş mare de răchită, fiecare ţinând de câte un mâner, roşii la faţă. înăuntrul coşului se auzeau clinchete de sticle lovindu-se promiţător una de alta. Câţiva alţi invitaţi ni se alăturaseră la băuturile de dinainte de cină. Cu toţii izbucniră în urale la apariţia valetului.

— Ura pentru Jerzi! au ţipat. Valetul cel sumbru îşi permise, când i se făcu primirea, o foarte uşoară ridicare a colţului gurii. Oaspeţii începură să strige comenzi în vreme ce desfăcea întreg conţinutul.

— Cereţi-i orice, a spus Herb. Ştie.

— Poţi să faci o Rugăciunea Fecioarei? a întrebat Tru- dy, soţia lui Max Kessler, scriitoare ea însăşi, care purta un batic cu model înnodat strâns pe cap şi avea o gură de un roşu intens, ca o floare de fucsia. Valetul a aprobat cu solemnitate din cap şi-a scos o sticlă de gin dintr-unul dintre coşuri,

împreună cu un recipient cu suc de portocale şi o sticlă de Cointreau.

— Nu pot să cred! a exclamat Trudy sorbind din băutură, cu ochii închişi de plăcere.

— Şi Pippa Sarkissian? a întrebat Herb. Ce i-ar plăcea
ei?

— Crème de menthe, am spus.

— O fată de modă veche, până la urmă, a făcut Herb, chicotind.

Gigi şi-a ridicat capul cu o mişcare rapidă.

— Crème de menthe nu e cocteil, e-un lichior.

Herb s-a întors spre ea.

— Loţiune pentru junghiuri pentru tine, iubito?

— Un pahar mare, te rog, a zis Gigi cu voce jucăuşă, trântindu-se de cealaltă parte a lui Herb cu o mişcare circulară şi încrucişându-şi cu graţie sub ea picioarele lungi. Reuşise cumva să se schimbe într-o rochie diafană fără mâneci de culoarea coralului şi era machiată complet. Şi totuşi nu observasem să fi fost plecată. Herb scoase o sticlă de şampanie şi-i turnă un pahar. M-am întrebat dacă replicile lor corozive sunt pe bune sau nu. Gigi bău şi oftă, privind în jur cu ochii mijiţi, ca o leoaică mulţumită. Cerul începuse să devină roz.

— După asta, a spus Gigi, toată lumea poate să se pregătească pentru cină şi or să apară şi ceilalţi.

Ajunşi înapoi la cutia transparentă, Craig şi cu mine am urcat pe scările metalice până în lungul holului, care dădea spre restul casei, şi apoi în cameră, ce ne fusese descrisă aerian de Gigi drept „a treia uşă" Mirosul de iasomie era puternic şi dulce. Draperiile erau trase. Am răsucit comutatorul electric. Două lămpi identice emise- ră o lumină caldă peste un pat de oţel inoxidabil, o cuvertură

matlasată şi nişte feţe de pernă de pânză brodată. Şi, aşezate cu grijă pe pat, se aflau toate hainele noastre, cărţile şi, într-o punguţă de plastic, drogurile pe care

le aduseserm pentru weekend: o mână de pastile, o bucăţică de haşiş şi o lingură pârlită, pe care Jed şi cu Ter- ry o purtau cu ei peste tot, aşa ca să fie, cu toate că nici unul nu era pe heroină.

Craig s-a strâmbat.

— Al dracului valetul ăla.

— E-un umorist, am spus, săltând pe pat şi deschizând punguţa. Craig se aruncă peste mine, împungân- du-mă cu cotul. Nu eram în starea sufletească cea mai potrivită pentru marea partidă de sex, aşa că l-am rezolvat cu gura, după care m-am spălat pe dinţi, hotărâtă să nu iau nimic până la petrecere, decât un Valium mic, care nu conta, doar m-a pleoştit puţin, dându-mi o stare de uşoară indiferenţă. Dar nici nu voiam ca Herb să mă vadă cu creierii rupţi. Nu admiteam asta faţă de mine însămi, dar, undeva în adâncuri, mă gîndeam deja că aş fi vrut ca el să mă placă.

Craig faţă-impasibilă era încă sub duş. Era până peste poate de vanitos, aşa că îi lua întotdeauna o grămadă să se pregătească pentru ceva. Am coborât singură, cu paşii răsunând pe metalul scărilor. Sam Shapiro era în picioare lângă Herb. Priveau prin imensul perete de sticlă, stând de vorbă, cu pahare în mâini. Auzindu-mă, s-au întors amândoi şi-au privit în sus.

— Iubita artistului, a spus Herb. Purtam o fustiţă veche de balet, un corsaj albastru deschis şi ghetele mele cu şiret. Ruj roşu-a prins, unghii date cu negru lucios.

— Vino. Stai de vorbă cu noi.

M-am aşezat pe canapea. Sam şi cu Herb s-au aşezat de cealaltă parte. Se uitau la mine de parcă aş fi fost un specimen nou-descoperit dintr-un -trib de pigmei.

— Aşa deci, Pippa, a rostit Herb. Ce mănânci de obicei la micul dejun T

Sam izbucni în râs, o hăhăială chinuită, ca un claxon.

— Nu prea mănânc la micul dejun, am spus.

— Ţi se pare că arată ca şi cum ar mânca la micul dejun? a făcut Sam.

— Asta-i prima greşeală, a rostit Herb, agitând degetul spre mine, părinteşte.

— Te duci direct în atelier, atunci? a întrebat Sam.

— N-am atelier.

— Trebuie să fii artistă, după cum te îmbraci, a zis Sam.

— Nu, am spus.

— Atunci ce eşti? a întrebat Herb.

Am ridicat din umeri.

— Lucrez la un magazin de haine.

— Trebuie să ai vreo ambiţie, a spus Herb.

— De ce? l-am întrebat. Păru surprins, ca şi cum ar fi observat ceva ciudat pe figura mea.

■— Păi, atunci te felicit, a spus. Eşti prima persoană care a pus vreodată piciorul în această casă şi care nu e mânată de ambiţie, frustrată sau altcumva. Până şi valetul scrie o proză scurtă. Mi-a comunicat ieri vestea.

Gigi ieşi în trombă din bucătărie, congestionată la faţă şi supărată. Herb se ridică şi se grăbi spre ea. Discutară în şoaptă preţ de câteva clipe. El îi puse mâna pe umăr. Ea îşi şterse lacrimile de pe obraz. Sam mă privi şi ridică din sprâncene, şoptindu-mi:

— Fii atentă la nevastă.

Ceilalţi invitaţi apărură rând pe rând, în următoarea oră. Treptat, deveni clar că Herb şi Gigi au gusturi diferite în privinţa oamenilor. Prietenii lui Herb erau intelectuali, un grup serios, ironic.

Femeile, după cum se părea, n-aveau ochelari de cal şi nici n-avuseseră vreodată; arătau de parcă viaţa nu mai avea nici o surpriză pen

tru ele. Bărbaţii se priveau unul pe altul severi şi se strângeau împreună, discutând aprins despre lucruri importante. Gaşca lui Gigi era mai tânără, dezmăţată. Printre ei se afla un director de teatru, care-şi făcuse apariţia într-o salopetă flauşată; o actriţă care, se şoptea, lucrase cu Warhol[26] şi mai era un playboy nonconformist, moştenitorul unei faimoase case de discuri. Craig şi noi ceilalţi fusesem invitaţi, în mod clar, ca să înclinăm balanţa în favoarea lui Gigi.

Când se întunecă, torţe minuscule se aprinseră pâl- pâind de-a lungul cărării către plajă. Casa licărea în lumina lumânărilor. M-am tot sucit pe acolo, cu o bere de ghimbir în mână, ascultând fragmente de conversaţie. O mâncare minunată era aşezată pe mai multe mese. Când şi când, Gigi băga mâna într-un sertar mic al mesei din sufragerie, la care ea şi alţi câţiva se aşezaseră cu farfuriile, şi extrăgea de-acolo un clopoţel de argint. Scotea un sunet simpatic, ca un clinchet. De fiecare dată când suna din el apărea fie valetul, fie servitoarea, iar Gigi mai cerea câte o sticlă de şampanie sau câte ceva special, care trebuia preparat la comandă. Privind-o pe servitoare cu o figură plină de speranţă, ca a unui copil, spuse:

— Alfonsa, ai putea tu, te rog mult, s-o întrebi pe Ma- ria dacă ar putea să-mi facă puţină, puţină de tot, spumă de ciocolată, aşa, doar să gust? Alfonsa zâmbi, aruncând o privire la deserturile complicate ce erau îngrămădite deja lângă stăpâna casei, şi o şterse. Biata bucătăreasă!

L-am zărit pe Herb ici şi colo, conversând cu tipi

26 Andy Warhol (1928-1987), artist american, lider al mişcării Pop Art. *(N. t.)*

serioşi sau ascultându-i pe musafirii extravaganţi ai lui Gigi cu un zâmbet alienat. Aveam senzaţia stranie că ştiu

cum se simte; puteam să-i citesc pe figură. Puteam să-mi dau seama dacă era dezinteresat, nerăbdător sau încântat. După o vreme, totuşi, i-am pierdut urma. Sam Sha- piro veni după mine pe verandă, unde stăteam cu Craig faţă-de-pocherist şi cu Terry. Cei doi râdeau, se îmbrăţişau, şi m-am trezit întrebându-mă dacă n-ar face un cuplu drăguţ împreună. Mă săturasem de Craig, cu ochii lui umflaţi şi cu faţa încremenită, cu părul acela blond care-i sta ţeapăn în vârful capului. Era cel mai talentat din grup, dar era rece şi avea, în pat, o atitudine lemnoasă pe care o găseam descurajantă.

— Frumoasă noapte, a spus Sam. M-am întors înspre el şi m-am întrebat cum ar fi dacă l-aş săruta. Era clar că şi el se întreba ceva cam tot pe-acolo. Dar m-am trezit că mă scuz şi plec în tnijlocul conversaţiei. Am rătăcit fără ţintă prin casă, ridicându-mi privirea prin uriaşul acoperiş de sticlă spre cerul noptatec, cu fiece stea vizibilă, şi adevărul era că nu mai voiam pe nimeni şi nimic. Voiam să dorm şapte luni fără oprire. Eram consumată. Extenuată. Plictisită. Cred că eram deprimată, dar pe vremea aceea nu mă gândeam la asemenea lucruri. înăuntrul micuţei cabane galbene se aprinsese, am

observat, o lumină. M-am întrebat dacă oare era în regulă să pătrund înăuntru sau dacă nu cumva acolo era domeniul privat al lui Herb şi Gigi, locul în care se derula misterioasa lor relaţie. Uşa era întredeschisă. M-am uitat pe geam. Televizorul era pornit, cu un meci de fotbal[27] Bărbaţi cu căşti trântiţi unii peste alţii, aruncân- du-se unul peste altul la grămadă. Pe canapea, cu braţele desfăcute şi lăsate pe spate, se afla Herb. Am deschis uşa şi am intrat.

27 Fotbal american, asemănător cu rugby-ul. (*N. t.)*

A ridicat privirea. Văzând că sunt eu, şi-a încreţit faţa într-un zâmbet.

— Exact fata pe care voiam s-o văd, a spus. Îţi place fotbalul?

— îmi plăcea cândva – am patru fraţi.

— la un loc. Reîmprospătează-ţi amintirile. Am stat şi ne-am uitat la meci vreme de câteva minute. L-am surprins din profil. Nasul roman şi fruntea înaltă, părul des şi argintiu apărut pe faţă precum un val îl făceau să arate ca un împărat. Nu mai văzusem un bărbat care să emane atâta autoritate. Mi-a oferit fistic şi o Cola dintr-un frigider micuţ de lângă televizor.

— E cea mai uimitoare casă pe care-am văzut-o vreodată, am spus.

— Nu-i casă, e o gaură a iadului, a spus Herb. Nici măcar o piesă de mobilier comfortabilă, cu excepţia canapelei. Parcă aş trăi într-un acvariu.

— Şi-atunci de ce stai aici?

— Soţia mea, a spus, cu un gest cuprinzând cabana, casa, marea din jur. Nu mi-aş putea permite să trăiesc aşa. Nu că aş fi sărac. Am mai urmărit jocul o bucată. Când apărură reclamele, s-a întors spre mine.

— Deci, micuţă Pippa, a rostit. Nu crezi că ar fi timpul să-ţi schimbi viaţa?

— Cum adică?

— Nu e deprimant să fii aşa, fără ţintă? Adică, văd că eşti tânără, dar o persoană de o asemenea neobişnuită dulceaţă...

— Nu sunt dulce.

— Oamenii pot sa aibă experienţă de viaţă şi să fie şi dulci. Vorbesc aici de o calitate înnăscută. A trecut mult timp de când n-am mai văzut-o la cineva.

Am simţit, şocată, că mi se adună lacrimi în ochi. Herb îmi scana faţa

— cu privirea, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să-mi guste emoţiile. Chiar atunci, uşa s-a deschis, iar Gigi a dat fuga spre Herb şi l-a tras de pe canapea, chicotind. Petrecerea se muta pe plajă.

— Andiamo!

L-a apucat de braţele lui lungi şi s-a apucat să-l conducă afară, aşa că a ieşit din cameră într-un soi de trap ciudat, ca o capră mergând cocoţată pe picioarele din spate.

Toată lumea o ştersese, sau fugise, sau se strecurase pe plajă. M-am despărţit de Craig cu brutalitate tăcută, în timpul coborâşului pe cărăruie, l-am explicat că aveam nevoie să iau o pauză de la romantism. Nu că relaţia dintre noi ar fi avut ceva romantic. După aceea s-a posomorât niţel, dar Terry a făcut totul ca să-l aline, aşa că în jumătate de oră îşi azvârlea hainele de pe el împreună cu ceilalţi prieteni ai mei. Arătau precum un banc de peşti atacaţi de răpitori oamenii ăştia toţi, unii goi-puşcă, alţii pe jumătate îmbrăcaţi, vânturând apa. Am rămas îmbrăcată, cu gândul la rechini. Aveam o dispoziţie mohorâtă. Ceva se stârnise în mine. La câţiva metri mai încolo l-am văzut pe Herb, îmbrăcat şi el, urmărindu-şi soţia cum se răsfaţă în sutien şi chiloţei, arătând precum Afrodita născută din spuma mării, dar cu lenjerie. Nu mai văzusem vreodată o femeie cu forme atât de perfecte. Când mi-am întors din nou privirea spre Herb am văzut că şi el era întors în direcţia mea. Nu eram sigură, dar m-am gândit că se holbează la mine.

în dimineaţa următoare am jucat tenis cu toţii. Jucam eu şi cu Craig împotriva lui Gigi şi Jed. Herb a stat şi s-a uitat doar, cu un prosop petrecut în jurul gâtului. Jucase deja la simplu cu Sam Shapiro. Gigi s-a aruncat în joc

cu pasiune. De fiecare dată când reuşea un punct sărea în sus, peste poate de încântată. Când greşea alerga la Herb şi-şi lăsa capul pe pieptul lui. La un moment dat, după ce ratase două mingi la rând, şi-a aruncat racheta prin curte, s-a răsucit şi a luat-o la fugă spre casă. Herb n-a ezitat o clipă. A pornit-o agale cu mersul lui săltat, a ridicat racheta de pe jos şi a servit.

*

Terry era acum, când ne întorsesem înapoi acasă pe Orchard Street, combinată cu Craig faţă-de-pocherist, aşa că i-am luat eu camera, pe care o pictase în vineţiu, într-o explozie de gelozie, cu ani înainte ca eu să fiu adoptată de grup. în zilele de altădată, când Lower East Side era cartier evreiesc, mansarda asta fusese o împărăţie a manufacturii de corsete şi gemea, fără îndoială, de femei şi copii cu ochi goliţi de viaţă ce coseau până la ultima suflare, înghesuiţi unii în alţii, pentru un salariu de mizerie. Dar vremurile se schimbaseră. Cartierul fusese cedat acum rezidenţilor de lungă durată de origine hispanică, câtorva artişti ce umblau cu limba scoasă după chirii mici şi, bineînţeles, drogaţilor.

Când găsiseră locul ăsta, Jed, Craig şi cu Calvin ridicaseră cu mâna lor despărţituri de ipsos, creând un spaţiu cu câteva dormitoare şi ateliere. Ferestrele înalte şi prăfuite lăsau să intre lumină din belşug. Locul întreg era strălucitor însă murdar, cu un prosop umed aruncat perpetuu peste uşa de sticlă a cabinei de duş improvizate şi cu fire de păr înfăşurate peste bucata de săpun crăpată. Aerul mirosea a ţigări, a picturi în ulei şi a po- liuretan, pe care Jed îl folosea

ca să-şi lamineze sculpturile: animale împăiate aşezate în cutii complicate, tapi-

ţate şi pictate cu măiestrie în stilul lui Tiepolo[28]. Hainele şi părul îmi duhneau a toată amestecătura asta de mirosuri.

De la ultima schimbare a hărţilor relaţionale, Craig era un pic reţinut cu mine. Cred că-l lezase despărţirea abruptă de pe drumul spre plajă, la casa lui Gigi şi Herb. Transferurile noastre se petreceau de obicei mai lin şi mai fără cuvinte, nu chiar precum despărţirea unui cuplu normal. Fusese poate insultat de tehnica mea lipsită de fineţe, ce presupunea că lui îi pasă câtuşi de puţin, deşi evident că nu-i păsa. Jed şi cu Calvin se aşteptau amândoi să-mi mut reşedinţa într-unul dintre paturile lor, cum aş fi şi făcut în mod normal, doar că mă simţeam prea obosită. Înn săptămâna de după ce ne-am întors de la casa lui Herb şi Gigi, am dormit în cea mai mare parte a timpului în care nu eram la muncă. Cred că încercam, în felul ăsta, să evit să am de-a face cu următorul iubit. Am dormit atât de adânc în zilele acelea, încât simţeam că mă scufund parcă într-un vis şi mor acolo, în somn.

Când m-a sunat Herb era unu după-amiază şi nu trebuia să ajung la slujbă decât la nouă. Înn mansardă nu mai era nimeni, robotul telefonic era deconectat, iar telefonul suna fără oprire. în cele din urmă am ieşit năucă din camera mea şi am alunecat pe podea răspunzând, sprijinită de perete, şoptind un „alo” şi străduindu-mă din răsputeri să aprind o

28 Giovanni Battista Tiepolo (1696-1770), pictor şi decorator italian, recunoscut pentru claritatea şi vioiciunea culorilor. *(N. t.)*

ţigară pe care-o găsisem într-un pachet mototolit, sub masă. Aveam gâtul asudat şi privirea împăienjenită. Aproape că eram incoerentă, din cauza somnului. M-a întrebat dacă nu ies în oraş la micul dejun. Deşi pe jumătate conştientă doar, ştiam că n-ar fi

trebuit să mă văd cu el, aşa însurat cum era, însă nu reuşisem să mi-l mai scot din minte din momentul acela în care îmi spusese că sunt dulce. Ca să-i arăt că se- nşa- lă, probabil, am acceptat.

M-a tratat ca pe un amic. Parcă îmi era unchi. M-a umflat cu ouă şi cafea, m-a tachinat pe motiv că sunt o ratată. Eu l-am făcut hodorog. După aceea ne-am mai văzut de multe ori. Hălăduiam prin oraş, râzând şi vorbind. Mă găsea amuzantă. Il găseam de încredere. Am mers odată tocmai până pe Madison Avenue. M-a dus la un magazin foarte scump şi m-a pus să încerc o rochie de seară neagră. Materialul se simţea răcoros şi moale pe piele. Mă făcea să arăt şocant de drăguţă. Am scos-o de pe mine. Atunci, în timp ce suceam visătoare umeraşele cu îmbrăcăminte de mătase ca şi cum aş fi mutat bilele unui abac, mi-a cumpărat rochia. Mi-a cumpărat şi pantofi, cu tocuri înalte şi ascuţite şi cureluşă peste glezne. Ştiam că n-ar trebui să accept acele lucruri şi, de fapt, le şi găseam uşor ridicole. Erau prea strident de sexy pentru gustul pe care mi-l formasem la mansardă – nu îndeajuns de multă ironie, nu suficient de multă personalitate. Pe vremea aceea, Gigi plecase în Italia. Herb m-a întrebat dacă nu vreau să vin la el să luăm cina.

Micul ascensor mirosea puternic a parfum de garde- nii, cu un iz de usturoi prăjit. M-am aşezat pe bancheta de piele. Se simţea rece în susul coapselor, goale fiindcă purtam rochia de seară pe care mi-o dăruise Herb. Mi-am strâns mai bine pe mine vechea

hainã de ploaie pe care o purtam pe deasupra şi arh început să privesc pereţii tapetaţi cu o stofă grea, de culoarea ametistului. îmi imaginam cum ar fi să mă mut într-un ascensor – pe unde mi-aş băga patul, chiuveta, un covoraş – când uşile s-au deschis chiar în apartamentul lui Herb. Şi aco

Io era Herb însuşi, cu faţa-i imperială încreţită de zâmbet, cu braţele sale lungi deschise.

— Frumos, a proclamat. Am ieşit din ascensor clămpănind din tocurile uriaşe ale pantofilor pe care mi-i cumpărase în acea după-amiază. M-a îmbrăţişat. Purta un pulover moale, maro. Mă simţeam ca un iepuraş. Mirosea a lămâi verzi. După ce m-a eliberat din îmbrăţişare am aruncat o privire împrejur. Era un apartament vechi, a spus. Construit înainte de al Doilea Război Mondial. Gigi decorase locul în roşu, albastru şi galben.

— Aduce un pic cu o locuinţă pentru copii cu probleme, a zis Herb.

Ne-am aşezat fiecare la câte un capăt al canapelei de culoarea macilor, puţin intimidaţi de faptul că eram singuri în apartament. Un tablou mare de Yves Klein, cu imprimeuri de femei goale făcute în vopsea albastră pe pânză neprelucrată, era atârnat în partea opusă nouă. Herb se duse la bucătărie şi se întoarse cu o sticlă de şampanie. Am băut. Mi-era o foame teribilă; am simţit îndată cum alcoolul mi se urcă la cap. Mi-am imaginat ce-ar crede Suky să mă vadă acum, sorbind şampanie din *servicii scumpe,* cum obişnuia să spună. Ce amestecătură de încântare şi gelozie i-ar fi înfierbântat sângele. Mi-am terminat paharul, iar el mi-a turnat încă unul, scoţând la iveală o pungă cu chipsuri.

— Am lăsat-o pe servitoare să plece, aşa că mă tem că în seara asta sunt doar eu. N-o să ai parte de servirea pe care o meriţi.

— E OK, am spus.

Singurele lucruri la care mă gândeam erau pieptul

lui larg, vocea baritonală liniştitoare, felul în care pantalonii de stofă îi vin atât de largi, dl Brown avea obiceiul să poarte asemenea pantaloni. De ce eram aici? Din cauza

pantalonilor? Deodată mă năpădi un val de somn şi mi-a venit să mă întind. Am mâncat o mână de chipsuri.

— Cina e aproape gata, a spus, ridicându-se. Nu dispera.

Sufrageria era complet albă: masă de plastic transparent, podea de marmură, scaune translucide, candelabru de cristal. Herb îmi trase scaunul să mă aşez, după care puse între noi un bol mare de sticlă conţinând paste cu sos de roşii.

— Sper că sosul e OK, a zis. N-am mai gătit nimic de când aveam treizeci de ani.

Era cea mai bună mâncare pe care o mâncasem vreodată. Am mâncat de parcă eram înfometată cronic. Mi-a mai pus o porţie.

— Aşa deci, Pippa. Să-ţi mărturisesc câteva dintre lucrurile care-mi plac la tine?

— OK, am spus, cu gura plină de spaghetti.

— Bun, să vedem. Nu te dai mare, dar cred că eşti al naibii de deşteaptă. Ai un stil de viaţă original, pentru oraşul ăsta. Eşti aici ca să-ţi trăieşti viaţa, corect? Făcea ca pierderea asta de sine să pară un lucru bun. Eşti frumoasă, dar nu faci caz de asta. Pari nici să nu ştii cât de încântătoare eşti. Şi... nu ştiu, cred că e şi ceva tristeţe pe-aici, şi mie îmi place tristeţea. Cu măsură.

— îmi plac pantalonii tăi, am spus.

— Asta-i tot?

— Nu. îmi place faţa ta. Vocea ta. Eu... o să sune cam ciudat.

— Spune.

— E ca şi cum aş simţi ce simţi şi tu. Dacă eşti trist, sau nervos, sau fericit – simt asta cu corpul, o

simt în degete.

— Ce chestie remarcabilă.

A stat şi m-a fixat o clipă cu privirea. După care a spus:

— Nu vreau să te mai cenzurezi în prezenţa mea. Vreau să te cunosc, Pippa. Vreau să ştiu cine eşti. Spune-mi ceva despre tine. Cel mai important lucru.

M-am gândit la asta câtva timp. Apoi mi-am scos haina de ploaie, m-am ridicat, am luat bolul cu paste, l-am pus pe marmura rece de lângă scaunul lui, m-am aşezat în patru labe, în îmbrăcămintea mea scumpă, şi m-am apucat să înfulec din bol ca un câine. Ştiam că vede urmele pe care Shelly şi Kat mi le lăsaseră pe spate. Nu m-am mai simţit vreodată atât de goală, nici înainte de asta, nici după. După vreo câteva secunde m-a apucat de mijloc, m-a ridicat spre el, şi-a înmuiat batista în paharul cu apă şi mi-a curăţat faţa. Ochii îi străluceau.

— Nu, nu, nu, a spus. Nu pot să cred. Cine ţi-a făcut asta?

M-a purtat pe braţe până în dormitor. Nu era camera lui, mi-a spus că nu era camera lui. A spus că sunt o regină.

— Nu ştiu cine a aruncat blestemul asupra ta, dragă. Dar, dacă e să mă pricep la ceva, mă pricep să-ţi arăt cât de minunată eşti.

Când a pus mâna pe abdomenul meu am simţit o înţepătură neaşteptată, adâncă şi pulsatilă, nu de durere, ci de dorinţă, dorinţa din pântecul meu. E singurul fel în care pot s-o descriu. Eram aşa de udă, încât am umezit cearşafurile prin rochie. A fost prima noapte în care am făcut într-adevăr dragoste. Nu era plăcerea mea şi plăcerea lui, ca un schimb – „şi aici e restul dumitale, domniţă" – era ceva fără cuvinte, fără gânduri şi complet, ca două valuri izbindu-se şi

devenind unul singur.

Şi aşa am îngropat-o pe Gigi Lee, aşa i-am azvârlit nisip cu picioarele goale peste corpul perfect, răsucindu-ne unul peste celălalt în patul din propria-i casă.

întreţinută

J erb a închiriat pentru mine un apartament pe Seventieth cu Lexington, într-o ^ clădire cu uşi ornamentate cu alamă şi cu un portar numit Nathan. Mă simţeam ca un extraterestru în zona asta rezidenţială; eram nepotrivit îmbrăcată pentru absolut orice, chiar şi pentru cumpărat lapte. Dar Herb apărea tot la câteva zile cu ceva nou de îmbrăcat, până ce nu m-am mai simţit înţolită aiurea. Mă simţeam în schimb de parcă jucam rolul altcuiva. Herb mă lua în fiecare după-amiază de la noua mea slujbă, un magazin fiţos de pantofi de pe Madison Avenue, şi mă conducea pe jos până la micul meu apartament. Pereţii erau de un cenuşiu-albăstrui. Înn bucătărie aveam o masă de pin, iar în sufragerie o canapea neagră. Păstram locul impecabil. Voiam să fie impersonal, un loc unde cineva să se poată schimba în altcineva. Nu luam. pastile. Nu mă băgăm în nici o belea. Herb spunea c.ă sunt adevărata lui soţie; mă găsise în cele din urma.

Când mi-a spus asta prima oară am fost tulburată, incredulă, am izbucnit în râs.

— Ce-i cu tine, ai luat-o razna complet? Asta-i ultimul lucru care-ţi trebuie.

— Văd în tine ceva, a spus, uitându-se la mine cu hotărâre şi dându-mi la o parte părul de pe ochi. Ceva ce tu nu vezi.

— Oricum, am spus mohorâtă, ai deja o soţie.

S-a aruncat peste perne.

— Dacă mai trebuie să trăiesc încă o lună cu ţăcănita, mă spânzur. Ani de zile am sperat că o să aibă şi ea o aventură, ca să pot ieşi din povestea asta. Dar nici vorbă. Căţeaua.

îmi doream din suflet să spun da, însă mă temeam de Gigi şi mă temeam, de asemenea, de ce i-aş fi putut face lui Herb. îi rănisem, practic, pe toţi cei pe care-i cunoscusem şi pe care-i iubisem. Cum să am încredere în mine căsătorită?

Răsturnare de situaţie

< „*li* sunat interfonul, un semn de rău augur. Nu), // comandasem nimic, Herb avea chei. Nu L' mai ştia nimeni unde eram. Am spus ‚Bună" şi am auzit vocea lui Gigi. încheieturile mi-au

tremurat, curentate cu frică. Am spus că o să cobor imediat. M-am gândit că pe stradă aveam să fiu mai în siguranţă. Tocmai mă îmbrăcam cu jacheta când am auzit o bătaie în uşă. M-am gândit să fug pe scara de incendiu, dar până la urmă am deschis uşa. Şi am văzut-o acolo, arătând magnific din cap până-n picioare, ca desprinsă din *La Dolce Vita,* în rochie neagră şi cu haină de blană, păr negru în şuviţe pe frunte, cu gura aceea cu colţuri coborâte, voluptuoasă, şi ochi bântuiţi de tristeţe pe sub stratul de rimei. A dat un tur al casei, pe tocurile-i ascuţite, fără să zică o vorbă, s-a uitat în bucătărie, s-a zgâit în dormitor şi în baie. După care a rămas aşa, în picioare, şi m-a luat în primire. Purtam o bluză fără mâneci şi pantaloni elastici, mulaţi, aveam părul sârmos prins în coadă la spate. Arătam de parcă eram maseuza ei sau poate antrenoarea de tenis, în nici un caz însă înlocui- toarea.

— Târfă ce eşti, a spus. Ce drăguţ din partea ta.

— Nu sunt târfă, am zis.

— Nu târfele sunt plătite pentru sex? Cum numeşti tu asta? Am ştiut-o din clipa în care mi-au căzut ochii pe tine. Am ştiut că eşti o poamă-rea – un prădător, şi încă de cel mai rău soi, inconştientă. Lucrurile pur şi simplu ţi se „întâmplă", aşa-i? Şi până să-ţi dai seama mi-ai şi furat bărbatul!

Am încercat să mă uit pe interiorul hainei ei după vreo armă. M-am gândit că dacă nu e înarmată aş fi putut să mă apăr.

— îmi pare rău, am spus.

— Mi-a zis că te iubeşte, a rostit ea.

Nu ştiu cum de-a ajuns să-mi îmbrăţişeze genunchii. M-am uitat în jos şi am văzut-o

îngenuncheată, cu haina desfăcută în jur precum trena unei regine a piticilor.

— Poţi să stai aici, să te întâlneşti cu el, să ai o aventură, dar nu mi-l lua, te rog, nu mi-l lua...

Nu mai ţin minte ce-am spus. Era ceva gen „Bine, n-o s-o fac”, cred, fiindcă a plecat de-acolo cât ai clipi din ochi.

După aceea, n-am mai putut face dragoste cu Herb, şi ştiam că ar trebui să mă mut din locul acela, dar n-aveam pur şi simplu destui bani pentru chirie în avans decât dacă mi-aş fi găsit un coleg de cameră şi nu mai cunoşteam pe nimeni. N-aş fi putut să mă întorc la Jim, sau la Trish, sau la Suky, ori în mansardă. Adică aş fi putut, dar ştiam că asta avea să ducă la dezastru. Herb a fost cât se poate de înţelegător. A insistat să rămân de una singură în apartament, chiar dacă asta însemna ca el să stea într-un hotel, fiindcă, de când Gigi ştia, era dureros pentru el să mai locuiască cu ea. Mă suna şi-mi spunea că mă iubeşte de zece ori pe zi, îmi trimitea flori, mi-a trimis şi un colier. Nu voiam să vorbesc cu el. Când veneam acasă de la muncă mă ghemuiam doar în pat şi încercam să nu mă gândesc la droguri. Pe stradă era o biserică catolică şi, cu toate că eu nu eram catolică, mă duceam acolo adesea. Nu atât pentru slujbă, cât pentru ca să stau acolo şi să mă rog şi să-mi cer iertare din nou, şi din nou, şi din nou. Nu făcusem decât să provoc nefericire şi durere, şi continuam s-o fac. Le-am scris părinţilor mei un bilet ca să le spun că sunt bine şi că am unde să stau şi nu vă îngrijoraţi vă rog fiindcă eu cred că probabil e mai bine aşa, dacă mă dau deoparte începând de acum, date fiind circumstanţele. Nu intenţionasem să pun şi adresa expeditorului pe plic, dar am pus-o până la urmă.

*

Într-o dimineaţă, Herb a pătruns în apartament, m-a ridicat din pat, m-a îmbrăcat, m-a îndesat în Jaguarul lui şi m-a dus până la casa de pe plajă ca să pot face o plimbare pe nisip şi să respir aerul mării. Urcând spre casa de păpuşi din sticlă mă simţeam copleşită de sentimentele mele pentru Herb, cu aceeaşi certitudine zguduitoare care mă izbise privindu-l atunci, la petrecerea dată de Gigi: că îl cunosc, îl înţeleg, că tânjesc după compania lui. Aşa că fusese foarte bine gândit din partea lui să mă aducă aici.

Pe drum spre casă s-a lăsat noaptea. Eram pe o şosea îngustă de ţară. Farurile lui Herb scoaseră la iveală un pui de căprioară la marginea drumului. Avea picioarele strânse sub corp şi ciulise urechile. Herb a oprit maşina. Am coborât. Apropiindu-ne, am putut vedea că fiinţa era înspăimântată, că tremura, dar n-a luat-o la fugă; şi-a coborât urechile şi a aplecat capul.

— Poate mama lui a fost lovită de vreo maşină, am zis.

— Are picioarele rupte, a spus Herb. Altfel ar fi rupt-o la fugă.

— Să-l ducem la veterinar? am întrebat. Herb a ridicat corpul puiului. Picioarele din spate i se bălăngăneau inerte şi însângerate; cele din faţă se agitară jalnic prin aer, cu mişcări ca de galop.

— N-au ce să-i facă, a zis.

— Nu putem să-l lăsăm aşa aici, am zis eu.

Herb a aşezat căprioara la loc cu blândeţe şi s-a întors la maşină. M-am aşezat lângă el. A tăcut pentru o bucată bună de vreme. A inspirat adânc, apoi a expirat.

— închide ochii şi acoperă-ţi urechile, a spus.

— De ce?

— Doar fă ce-ţi spun, a rostit. A dat înapoi cu maşina cam trei metri. Prin parbriz am văzut puiul de căprioară, încremenit şi alb ca o fantomă în lumina farurilor. Herb a ambalat motorul, a apăsat pe acceleraţie. Am ţipat, dar nu şi-a schimbat direcţia. Am strâns tare din pleoape şi, când am dat peste căprioară, am simţit zgomotul înfundat al loviturii. Maşina se oprise. Herb a dat înapoi, a coborât, a verificat dacă murise. Apoi a pus din nou maşina pe drum şi a pornit spre oraş.

N-am vorbit deloc pe drumul spre casă. Când s-a oprit în faţa clădirii mele, m-a privit.

— Ar fi murit de foame sau de frig ori ar fi fost devorat, a spus. Ştii asta?

Am aprobat din cap. Înn noaptea aceea a dormit la mine. Dimineaţa, foarte devreme, m-a trezit cu zgomotul pe care-l făcea plângând. L-am întors spre mine, i-am şters lacrimile. Atunci l-am iubit. Pentru că avusese curajul să facă ceva care-l duruse atât. Un act de bunătate bizară. Atunci am ştiut-o, cu certitudine maximă.

— Mă mărit cu tine, am spus.

— Chiar? Părea perplex.

— Cum aş putea să n-o fac?

Glonţ

t erb m-a sunat de la o cabină telefonică din /■"/ Park Avenue.

^ – l-am spus că ne căsătorim.

— Cum a fost?

— Oribil, şi apoi... ceva mai puţin oribil.

— Vino acasă atunci, am zis. A venit. Am făcut omletă, am prăjit chifle şi ne-am uitat la emisiuni proaste la televizor până la trei dimineaţa. Eram nespus de fericiţi.

— Trebuie să fii un pic atentă, a spus Herb, cu Gigi.

— Ce vrei să spui, că o să încerce să mă omoare?

— Nu, nu, nu. Dar e instabilă. Şi se simte dispreţuită. Aşa că dacă sună interfonul şi eşti singură aici, să nu răspunzi.

— Şi dacă am comandat ceva pentru acasă?

— Nu comanda decât dacă-s aici.

Au trecut câteva săptămâni. Herb şi-a adus lucrurile treptat-treptat: cutii cu cărţi, două afişe înrămate ale unor filme vechi şi garderoba lui redusă, dar de cea mai bună calitate. Hârtiile de divorţ fuseseră înaintate. Gigi se ţinea departe. Trăiam într-o micuţă carapace de mulţumire. Nu ne vedeam aproape cu nimeni. Doar lui Sam Sha-

piro, aliatul de încredere al lui Herb, i se permitea accesul la secretul nostru. De cam două ori pe săptămână ieşeam toţi trei, iar Sam ne încânta de obicei cu poveşti despre dezastruoasa lui viaţă amoroasă sau se lamenta în privinţa noului său roman.

Într-o asemenea noapte, Sam a ajuns la apartament înainte să vină şi Herb. S-a aşezat pe canapeaua de culoarea cernelii negre, sorbind dintr-un pahar cu suc de ananas şi urmărind pătrăţelele tremurătoare de lumină solară în nuanţa şofranului apărând şi dispărând pe perete, în vreme ce soarele apunea. Faţa lui tânără şi sarcastică de răpitor strălucea de umor şi curiozitate.

— Ai nişte pileală pe-aici? m-a întrebat.

— Nţ, am spus. Dar aş putea să-ţi fac un sandviş.

— Chiar că te-ai pus pe calea cea bună, a spus, măsu- rându-mă cu scepticism.

Am râs.

— Nu crezi asta?

— Sunt două şcoli de gândire privitoare la felul în care se schimbă oamenii. Da şi nu.

— Tu ce crezi?

— Înn mod fundamental... nu. Dar sper că greşesc. Pentru binele meu. Tonul lui ironic părea pătruns de o nuanţă melancolică.

— Ce-ai schimba la tine dac-ai putea? am întrebat cu voce moale, făcând încă un pas, o ştiam, către el.

S-a gândit preţ de câteva clipe.

— Să observ mai puţin. Mi-e lehamite să fiu fantoma de la petrecere. Vezi tu, Pippa, eu sunt una dintre fiinţele acelea nenorocoase care nu există pe de-a-ntregul. Trăiesc pe seama altora. Dar toţi scriitorii sunt vampiri, nu ţi-a spus Herb?

— încă nu.

— Dacă aş găsi fata potrivită, ea m-ar face real.

— Chiar crezi asta?

— *Tu eşti* reală.

M-a fixat atunci cu o privire în care am văzut dorinţă adevărată. Forma poveştii noastre s-ar fi putut topi ici şi colo; Herb ar fi putut veni acasă şi să găsească doi tineri îndrăgostindu-se. Dar nu am cedat. Mă schimbasem într-adevăr, mi-am dat seama. N-aveam de gând să seduc sau să mă mai las sedusă. Nici măcar de creatura feroce de lângă mine, oricât de tentant ar fi fost să scot la iveală un dram de pasiune adevărată din fiinţa lui întotdeauna atentă şi mereu gânditoare. M-am uitat în altă parte şi m-am ridicat, conştientă de mutaţia pe care o suferisem, ca şi cum s-ar fi închis o uşă interioară. în sfârşit, fusesem îmblânzită.

— Aşadar, Dracula, o să ajung şi eu un personaj printr-o carte de-a ta? Micuţa terminată care s-a îndreptat? am întrebat.

— Nu cred că te-ai potrivi în vreuna dintre poveştile pe care le am în cap, a spus el, revenind la tonul lui obişnuit, batjocoritor.

— Cum aşa?

— Eşti prea... nu ştiu, chiar nu ştiu. Aveam de gând să zic primitivă, dar nu-i asta. Ai zâmbetul ăla mic şi trist, dar îţi place de fapt să te bucuri de viaţă. Drăgălaşă, dar obraznică – eşti o femeie fatală ingenuă – ciudat de calmă, aproape absentă... Eşti greu de prins şi de surprins, Pippa. A zâmbit la propriul joc de cuvinte.

în noaptea aceea, în taxiul cu care ne îndreptam spre centru, şi apoi la cinema, între cei doi bărbaţi, am simţit că sunt în totală siguranţă, protejată de

solicitudinea şi dorinţa lor. Herb luase slăbiciunea lui Sam pentru mine

ca pe un compliment la adresa lui. Nu-l deranja nici cât negru sub unghie. Ştiam cu toţii că sunt a lui Herb.

Apoi, într-o zi, a sunat telefonul. A răspuns Herb.

— Bună, a zis cu nelinişte şi surpriză. A ascultat vreme îndelungată, scoţând doar câteva interjecţii. Când a închis, a rostit: Să nu-ţi poţi crede urechilor, nu alta.

— Ce?

— Gigi vrea să ne invite să luăm prânzul la casa de pe plajă.

— De ce?

— Vrea să venim şi să facem schimbul acolo.

— *Să facem schimbul?*

— Vrea să fie civilizată, vrea să fie sofisticată şi să arate că nu-i pasă că mă pierde. Habar n-am.

— Adică tu vrei să mergi? Ce s-a întâmplat cu partea unde nu răspund la uşă ca nu cumva ea să-mi înfigă un cuţit în piept?

— Nu, nu, vocea îi era total diferită. Calmă. Gigi are o parte raţională, care iese la iveală în cele mai blestemate momente. A scuturat din cap, râzând încet. Pun pariu că şi-a găsit un bărbat. Asta trebuie să fie. O să ni-l dezvăluie la prânzul ăsta. La Gigi, totul are legătură cu vanitatea.

Aşa că duminica următoare am plecat cu maşina spre plajă. Structura de sticlă a casei strălucea în lumina soarelui. înăuntru, cabana mică şi pitorească arăta de parcă ar fi fost pusă într-o vitrină dintr-un muzeu din viitor. Dedesupt ar fi putut fi scrisă o explicaţie: „Aceasta este o reconstrucţie a unui spaţiu de habitaţie din prima parte a secolului

douăzeci, completat cu lucrări artistice şi ustensile de bucătărie”. Herb sări din maşină. Eu am rămas înăuntru magnetizată, cu extremităţile de plumb, îmi simţeam pielea de pe faţă grea, ca o mască de lut. Devenisem şi foarte somnoroasă.

Paşii lui Herb sunau alert şi optimist pe pietriş. Am auzit portbagajul deschizându-se. Am deschis portiera, mi-am strecurat afară capul şi m-am uitat în spate, să văd ce face acolo.

— Pot să mă duc pe plajă o vreme? am întrebat. Mă gândeam că dacă mă pun să zac puţin în nisip o să-mi recapăt puterile. Vedeam doar partea de sus a figurii lui Herb; uşa portbagajului ascundea restul. Când o închise, trântind-o, am văzut că are în mână racheta lui de tenis. Se agăţase de oferta prânzului de reconciliere al lui Gigi cu puţin cam prea multă disperare, m-am gândit. Nu putea, pur şi simplu, rezista la ideea că un sfârşit civilizat ar putea fi posibil pentru acest al doilea mariaj al său. De primul, dizolvat în condiţii neplăcute cu peste treizeci de ani în urmă, vorbea cu dispreţ, numin- du-l cuplu fără vlagă de intelectuali neofiţi, care confundaseră o pasiune comună pentru *Aşa grăit-a Zarathustra* cu iubirea.

Chiar când Herb era pe punctul de a-mi răspunde, Gigi ieşi din casă. Briza uşoară îi lipea materialul fin al caftanului portocaliu de formele statuare, făcând-o să arate ca o versiune cu bust mai mare a unei Venus înaripate. A dat să ridice braţele, apoi s-a răzgândit şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Bine aţi venit, a spus.

Acum chiar că trebuia să mă dau jos din maşină.

Am intrat în casă. Mirosul dulce şi pătrunzător de iasomie mă izbi ca un val de căldură, mi se strecură în creier şi aduse la lumină o amintire a primei mele vizite, cu Herb şi Gigi pe plajă, cu ceaiul dulce cu gheaţă şi cu scurtul sentiment d e proprietate pe care-l avusesem privind către mare dim înaltul verandei. Trebuia să recunosc: îmi dorisem, în

momentul acela, să am viaţa lui

Gigi. Nu din pricina banilor – nu, nu tocmai. Doar că banii făceau ca totul să fie atât de în regulă. Te făceau să te simţi în siguranţă. Mirosul de flori proaspete într-o cameră de oaspeţi. Gustul ceaiului cu gheaţă preparat de altcineva. Era opusul haosului, opusul a tot ce ştiusem vreodată până atunci. Înn sfârşit voiam şi eu să am un loc al meu. Da, mărturisesc: voiam ce are Gigi şi, orbeşte cumva, dar fără milă, aranjasem lucrurile ca să obţin asta.

La intrare, Jerzi, valetul, îi aruncă lui Herb o privire plină de cel mai negru umor, cu pleoapele căzute, faţa impasibilă şi o sprânceană ridicată. Herb ridică din umeri şi-şi permise să schiţeze un zâmbet. Dădurăm, aşezat pe canapeaua de piele de un alb glacial, peste Sam Shapiro, ce părea surprins şi nelalocul lui. M-am întors spre Herb, care-şi întâmpină prietenul mai tânăr şi tensionat cu o strângere sănătoarsă de mână şi cu o expresie întrebătoare. Era posibil ca Sam să se culce cu Gigi? Ar fi fost prea uşor. Şi totuşi felul în care-şi lăsase degetele să-i zăbovească pe mâna lui Sam când îi întinsese un pahar cu băutură, şoptitul teatral cu care-i ceruse să aducă brânza şi salamul din bucătărie, când Alfonsa ar fi făcut asta cât ai clipi din ochi – toate păreau să confirme o asemenea idee. Herb îi acordă lui Sam o atenţie specială, bătându-l pe spate şi întrebându-l cum îi mai merge cu cartea, cu toate că vorbiseră despre subiectul în cauză cu o zi înainte doar, şi asta numai pentru a-i transmite că, dacă *chiar* se culca cu cea care urma în curând să-i devină fostă soţie, era în regulă în ce-l privea.

Gigi nu reuşise deocamdată să mă privească în ochi. Era toată numai lapte şi miere, roşie în obraji şi părând bucuroasă că face un lucru atât de extrem de

original. Şi totuşi era ceva artificial în mişcările, gesturile, expresii

le ei, ca şi cum s-ar fi imitat pe ea însăşi. Eram plină de jenă. Herb râniea cu dinţii încleştaţi, hotărât să treacă prin acest calvar ca să obţină ce voia. Sam arăta de parcă şi-ar fi dorit să dispară. Micuţa cabană de culoarea ocrului din mijlocul încăperii îşi retrăsese cu timiditate umbrele albe, ca şi cum şi-ar fi coborât ochii cu stânjeneală. Mi-am dat seama deodată că până atunci nu spusesem mai nimic. De fapt se părea că nu mi se cere nici o replică în această punere în scenă pe care o jucam cu toţii. Era mai mult decât suficient, pentru mine, doar să exist. Eram, până la urmă, motivul pentru care ne aflam cu toţii aici, în această nouă stare de fapt. N-aveam nevoie de mai multe replici decât Elena din Troia. Eram Pippa Distrugătoarea.

Se turnă şampanie; am băut cu toţii câte un pahar. Gigi îi turnă un al doilea pahar lui Herb, strecurând spre el o privire de o indiferenţă răutăcioasă, cu năsucul cu- fundându-i-se în pielea feţei, cum se întâmpla când era pe punctul de a

zâmbi, dar fără să zâmbească. Era oare posibil să flirteze cu el? Şampania îmi lăsă o greutate surdă în tâmple. Voiam din nou să mă întind undeva, să dorm, să fiu departe. Speram că aveau să se descurce şi fără mine. Făcând ultimele retuşuri la masa pusă pentru patru persoane, Alfonsa părea îngrijorată. Schimba încontinuu locul farfuriei cu unt, al solniţei, cu ochii umblând încolo şi-ncoace pe suprafaţa mesei de parcă ar fi citit ceva în graba mare.

— Alfonsa, a spus Gigi cu o voce în care se simţea un reproş uşor, ca şi cum ar fi atras atenţia unui copil uituc. Ne-a poftit pe verandă cu o mişcare a braţului. Să luăm o gură de aer înainte de masă, a spus.

— Şi aici e oxigen$_r$ a făcut Herb, adoptând cu ea vechea lui manieră de tachinare. Gigi chicoti şi, pentru o

— clipă, m-am gândit că totul avea să se dezintegreze; aveam să lăsăm deoparte scenariul ăsta şi să ne întoarcem la vechile roluri. Herb şi Gigi, cuplul căsătorit cu experienţă; eu, vagaboanda ţinută în preajmă pentru că arată bine, ca un soi de reprezentant al Ordinului Epavelor; Sam: prietenul genial care-şi bântuie ca o fantomă propria viaţă, doborât de propriul talent şi adăpostit, la fel ca şi mine, în casa celor doi binefăcători. Aproape că-mi doream să fie adevărat. Ar fi fost mai sigur aşa. L-am privit pe Herb. Părea incredibil de bătrân, din altă lume. Voiam să mă ia în braţe, să rupă pânza pe care o ţeseam în jurul meu, să ne facă să fim din nou adevăraţi.

Gigi intră în casă să verifice ce-i cu mîncarea. Am oftat cu toţii deodată.

— Ei, e ditamai situaţia aiurea, a spus Sam.

— îmi pare rău că ai ajuns băgat în povestea asta, a zis Herb.

— Nu mi-am dat seama până ce nu v-am văzut venind, a spus Sam.

— Uite, să ştii că mi-a luat o piatră de pe

umeri, a spus Herb, punându-mi mâna între omoplaţi.

— Ce anume? a întrebat Sam.

— Tu şi Gigi.

— *Ce?* M-a invitat la cină doar! Asta-i *tot*|

— Asta spui tu, a făcut Herb, zâmbind uşor la vederea noii dificultăţi în care fusese pus Sam.

Acesta din urmă m-a măsurat apreciativ şi-a scuturat din cap.

— Fata misterioasă, a zis.

Gigi deschise uşa de sticlă şi ne chemă înăuntru. Festinul nostru era întins pe masă precum o jertfă sinistră făcută unui zeu răzbunător. Un cap tăiat de viţel se holba la noi cu tristeţe; un purcel de lapte cu o piele ce pă

rea tăbăcită avea în gura larg deschisă, îndesat înăuntru, un măr prea mare. Printre aceste monstruozităţi, un bol de cartofi prăjiţi exact cât trebuie şi o salată arătoasă păreau să nu-şi afle locul.

— Prânzul ăsta este în onoarea lucrurilor aşa cum sunt ele de fapt, a zis Gigi, punându-l pe Herb să stea la dreapta, pe Sam la stânga şi pe mine vizavi de ea. Herb avea nervii întinşi la maximum; puteam să-mi dau seama. Ştiţi, cum mâncăm cu toţii carne şi alte chestii şi nu ne gândim la feţe, la cine este omorât...

— Ce bine că nu-i nici un vegetarian pe-aici, a zis Herb.

— în America, a spus Gigi, sunteţi foarte realişti. Vreau să spun, pentru voi gesturile măreţe nu-şi au rostul. Aici e adevărul aşa cum îl văd eu. Un porc pentru o vacă. O tranzacţie onestă.

— Cine-i una şi cine cealaltă? nu s-a putut abţine Sam.

Gigi a strâns din umeri, cu lacrimi în ochi.

— Pardon, a făcut Sam, fixându-şi privirea în farfurie.

— Haideţi să mâncăm, mai bine, a spus Herb cu voce stăpânită, apucând un cuţit de tăiat carne. Cine vrea porc?

— Mai întâi, a zis Gigi, un toast. A ridicat paharul. Razele de soare strecurate prin peretele de sticlă din spatele ei se reflectară în cristal; o stea de lumină îi explodă lângă mână.

— Pentru transformare, a spus.

Ne-am ridicat paharele cu toţii, îndatoritori, şi am băut. Apoi ea a desctiis sertăraşul acela din masă, micuţul sertar secret în c are-şi ţinea clopoţelul, şi a scos la iveală un lucruşor lucitor, negru, nu mai mare decât un şoarece. Era dur şi a*”ăta perfect în palma ei.

— Gigi, a rostit Herb, ridicându-se. Dă-mi chestia aia. S-a întins spre ea. Dă-mi-o. Ea i-a zâmbit, un zîmbet straniu de satisfacţie, sau de victorie.

— Nu-i ciudat, a spus, cum bărbaţii se mărită întotdeauna cu femei care sunt din ce în ce mai uşor de dominat, până ce ajung cu o imbecilă?

Sam stătea nemişcat, cu faţa albită de teroare. Gigi îşi odihni cotul pe masă, cu încheietura moale şi cu arma cea micuţă legănându-i-se în palmă precum corola pleoştită a unei flori ofilite. Apoi se întoarse către mine. Aşteptam glonţul. M-am întrebat dacă avea să fie în piept sau în cap. M-am văzut alergând spre uşă, împuşcată în spate. Cu ochii într-ai mei, îşi desfăcu buzele ca şi cum ar fi vrut să spună ceva şi-şi înfipse în gură ţeava micuţei arme. Herb se aruncă spre ea, apucând-o de umeri chiar în momentul în care cartuşul explodă. O trase spre el, iar capul ei căzu peste masă, lăsând să i se prelingă, din părul ondulat, o boare de sânge de forma unui evantai japonez, precum lava ce izbucneşte dintr-un vulcan în fierbere. Geamul din spate se umpluse de roşu aprins. Herb rămase aplecat asupra soţiei sale ca încremenit, cu faţa acoperită de sânge. Alfonsa urla şi alergă fără ţintă înainte şi înapoi. Cu încetineală oribilă, corpul alunecă de pe masă, apoi de pe scaun şi căzu moale pe podea.

Le-am întors spatele şi am alergat afară din cutia aceea însângerată, prin uşile franţuzeşti, până pe verandă, apoi pe scările putrede de lemn, pe cărarea îngustă, cu ramuri de pin pitic agăţându-mi-se de rochie ca nişte mâini înzestrate cu gheare. Am apucat-o fără ţintă pe plajă. Nisipul îmi îngreuna paşii, compact precum un maldăr de prosoape. Mi-am azvârlit pantofii din picioare ca să pot alerga mai

departe, simţind nisipul aspru pe tălpi, şi m-am aruncat în apa rece a mării. îmi amintesc

doar că voiam să pătrund adânc, cât mai adânc în partea cea mai întunecată, cea mai îngheţată a apei, unde aş fi putut spăla de pe mine sângele. Cred că ţipam; un bărbat apăru alergând spre mine, cu un câine alb alături. După ce m-am scufundat m-a tras la suprafaţă şi m-a întrebat ce se întâmplase, în vreme ce câinele se gudura în neştire pe lângă mine, lătrând. Nu i-am putut răspunde. Ce se întâmplase *de fapt*? Fusese o sinucidere sau o crimă? Iar dacă fusese crimă, atunci cine o făcuse?

Acasă

u o lună înainte de nuntă, Herb m-a convins *f* să-mi invit părinţii. Se gândea că, dacă ei n-aveau să fie acolo, căsătoria ar fi putut să nu fie, pentru mine, la fel de reală. Nu mai vorbisem cu Suky de ani

întregi. Rupsesem orice relaţie cu ea şi, cu toate că mă gândeam că-mi este recunoscătoare în secret pentru asta, mai visasem, la început, că avea cumva să mă găsească, să apară în apartament cu ochii limpezi şi curăţată de drog, pregătită să meargă la cumpărături sau să iasă la un milkshaie. Dar nu se întâmplase aşa. Toate veştile pe care le aveam despre familie veneau sub forma unor scrisori pline de evenimente relatate de tata, care-mi povestea despre reparaţiile la casă şi la boiler,

despre faptele măreţe ale fraţilor mei şi despre alte subiecte locale de interes. Întotdeauna epistolele se terminau cu „mama ta îţi trimite dragostea ei”. Propoziţia asta suna ca un sarcasm; Suky alesese şi nu mă alesese pe mine. Sfatul lui Kat să uit trecutul, să privesc înainte, numai înainte, se dovedise eficient pe termen lung. începusem, treptat, să nu mai plâng după mama. îi storsesem amintirea de orice emoţie, până când ajunsese să-mi stăruie în minte inertă, ca un porc în cârligul din vitrina unei măcelării.

Fratele meu cel mai mare, Chester, mă suna când şi când să se asigure că sunt bine, şi ne mai întâlneam uneori prin oraş. Câteodată îmi dădea sume mici de bani. După dispariţia mea, Chester intrase la medicină. Acum era doctor. Păstra încă atitudinea mohorâtă şi lipsită de afecţiune din copilărie, care acum însă îl făcea să pară autoritar, un tip de încredere. Am fost surprinsă să-i aud vocea când mi-am adunat, în cele din urmă, curajul să sun acasă la ai mei.

— Nu-i tocmai în stare să meargă la o nuntă, a spus.

— Cum adică?
— E bolnavă.
— Bolnavă cum?
— E complicat.

Înn următorul week-end, Herb şi cu mine am plecat cu maşina spre Connecticut. Des făcuse tot ce putuse ca să mă descurajeze, dar trebuia s-o văd. Ajunşi la Green, am observat că zugrăveala de pe casă se jupuia. M-am întrebat când avea să iasă tata la pensie. Am sunat la uşa din faţă, simţindu-mă ciudat; în copilărie nu folosisem niciodată uşa asta. Dar acum eram o străină, şi Chester veni să ne întâmpine. L-am îmbrăţişat. în spatele lui stătea Des, şi mai scund, se părea, cu cearcănele de sub ochi în

roşite, cu părul încărunţit. Fusese întotdeauna o persoană calmă, dar acum părea resemnat. M-a sărutat pe păr şi m-a condus în sufragerie.

Stătea pe micul ei fotoliu preferat, într-o bluză matla- sată de pijama roz şi într-o rochie care-i era atât de largă încât părea a altcuiva. Se smochinise, ajungând doar o umbră a ceea ce fusese odată. Mama mea nu era nicăieri. Herb, observasem, era şocat. Durase ceva până să scape de aerul lui obişnuit de amuzament distant. Suky reuşise asta fără să încerce măcar.

A zâmbit politicoasă când ne-a văzut intrând. îşi placase dinţii.

— Vreţi nişte ceai, voi doi? Vocea rămăsese la fel, acelaşi chiţăit sudist, cu un uşor sâsâit din cauza dinţilor artificiali. Micul tic care-i mişca obrazul devenise o schimonoseală violentă, spasmodică. Am simţit că-mi vine s-o iau la fugă.

— Mi-ar plăcea un pic, a zis Herb. S-a aşezat pe un colţ de canapea şi s-a apucat să admire casa lui Suky. Ea l-a privit cu bunăvoinţă, în vreme ce Chester turna ceaiul, apoi a început să tremure incontrolabil la încercarea de a sorbi din el. Herb s-a întors spre Des şi a început să-l întrebe despre piaţa imobiliară din zonă. Crescuseră preţurile? Cât de mult? Dar parohia? Se micşorase? Se mărise. Ce interesant. Au ţinut-o aşa cu conversaţia cam cinci minute. Apoi a urmat o pauză.

— Am fost tare norocoasă, a zis Suky. Am patru copii minunaţi.

— Cinci, mamă, a zis Chester.

— Cinci copii, a rostit Suky pe un ton de neîncredere batjocoritoare. Ce-o fi cu mine?

Apoi a râs încet, privindu-mă, mi s-a părut, cu o expresie răutăcioasă g oliță de orice căldură. Părea imposi

bil să nu mă mai iubească. Fusesem pasiunea vieţii ei! Era posibil oare să-i par la fel de fără rost pe cât îmi părea şi ea mie? Unde naiba era? Unde era mama mea? Mi-a venit să plâng pe tot timpul vizitei, dar nimeni n-a părut să observe, şi mi-am şters lacrimile, frecându-mi colţurile ochilor ca şi cum aş fi avut mâncărimi.

Mai târziu, când Des a ajutat-o să urce la etaj pentru un pui de somn, Herb şi cum mine ne-am aliniat în hol ca să ne fluturăm mâinile de la revedere, de parcă s-ar fi îmbarcat pe *Queen Mary.* La jumătatea scărilor s-a oprit, cu spatele foarte drept. Des a privit-o, în aşteptare. Ştiam că avea să se întoarcă şi să mă privească. Trebuia s-o facă. Iar când a făcut-o într-adevăr, o rază de emoţie, ascuţită precum sticla, răzbătu din privirea ei absentă şi-mi împunse inima. Voiam să alerg pe scări şi s-o îmbrăţişez în momentul acela. Muşchii mi s-au încordat. Dar ceva m-a oprit. N-am fost în stare. Momentul trecu. S-a întors şi a continuat să urce scările, cu Des susţinându-i mîinile ofilite cu vârful degetelor, de parcă mâinile ar fi fost petalele fragile ale unei orhidee.

întoarsă în sufragerie, m-am azvârlit pe canapea, cu picioarele tremurând. Chester ne-a spus cu voce şoptită că-i făcea injecţii cu doze mici de amfetamină combinate cu vitamine tot la câteva ore. în stadiul acela, doar injecţiile o mai ţineau în viaţă. Se înfometase vreme de ani întregi, a spus cu durere,

clătinând din cap. M-am gândit la bunica Sally cea grasă. Şi la Suky, întotdeauna lângă cuptor, mâncând dintr-o ceaşcă budincă de orez, niciodată aşezată cu noi la masă pentru mai mult de câteva minute. începuse să ia drogul ca să nu aibă poftă de mâncare, ca să aibă energie pentru a fi mama perfectă, soţia perfectă. Apoi drogul devenise personalitatea ei. Iar eu mă purtasem ca o scorpie.

O să mă-ntorc săptămâna viitoare, mi-am spus. O să mă-ntorc şi o să stau cu ea şi-o să vorbim despre una şi alta. O s-o îmbrăţişez atunci. Acum, pur şi simplu, nu fusesem pregătită. Nu era timpul potrivit. Dar, cum se dovedi, am fost atât de ocupată cu pregătirea nunţii încât a trebuit să-mi amân vizita. N-am mai vă- zut-o niciodată. A murit în mai puţin de o lună. Au găsit-o pe pat, mi s-a spus, cu o farfurie cu pâine prăjită, neatinsă, pusă pe stomacul supt. Acum, dacă ar fi să-mi doresc ceva, un singur lucru, aş cere o după-amiază cu mama. Mi-ar plăcea să-i spun cât de iubită este, în ciuda a toate, din cauza a toate. Aş vrea o şansă să fiu bună.

Novice

^ **7** \ ochia mea de mireasă a fost de un roz foarte deschis. M-am gândit să fie albă, dar cu un strop din sângele lui Gigi pe ea. în fotografiile de la nuntă arăt ca un copil pe lângă el. Ne-am căsătorit în biserică. Mai pot simţi încă praful din aer, pot încă să-l văd rotindu-se în lumina portocalie şi albastră filtrată printre ferestrele circulare cu vitralii din spatele altarului. M-am simţit ca o novice ce-şi spune jurămintele. Măritişul cu Herb era pentru mine precum o

nouă piele, o ultimă şansă pentru bunătate. Ştiam că, dacă o dau şi cu asta în bară, aveam să fiu damnată pe veşie.

începuturi

/ n şapte ani de căsnicie cu Herb, Gigi nu se V / obosise să-şi schimbe testamentul; după moarte milioanele sale reveniră părinţilor şi imperiului lor farmaceutic din Italia. La aflarea veştii, Herb fu în acelaşi timp uşurat şi uimit. Ar fi fost, desigur, de nesuportat pentru el să moştenească averea soţiei sale dispreţuite. Şi totuşi, de ce nu-şi schimbase testamentul?

„Era întotdeauna paranoică", asta credea Herb. Poate că avusese dreptate să fie.

Nici măcar unul dintre prietenii lui Herb nu-l abandonă după sinuciderea lui Gigi. Numai hoaştele ei, o mână de europeni pe care Herb îi considerase întotdeauna prea plicticoşi sau pretenţioşi ca să socializeze cu ei, se ţineau acum departe de el. Nu că le-ar fi simţit cineva lipsa!

Cam toţi cei pe care Herb îi cunoştea o consideraseră pe Gigi, după cum reieşi, dusă cu pluta

şi, cu toate că socotiseră ceea ce se întâmplase o tragedie, erau în egală

măsură uşuraţi că Herb nu mai era împovărat de o soţie cu comportament instabil şi din ce în ce mai jenant. În privinţa mea — ei bine, mă înghiţiră cum înghite stafidele un aluat de prăjitură ce n-are nevoie de ele, dar nici nu e afectat. Herb s-ar fi putut căsători şi cu o cămilă, iar cercul lui ar fi acceptat-o. Era un bărbat într-adevăr ca-rismatic. Avea un cuvânt de spus în lumea editorială, dar oamenii erau atraşi în mrejele lui de farmecul său dinamic, de pofta sa teribilă de viaţă, de legătura lui cu o perioadă mai glorioasă, titanică, prenevrotică, a vieţii literare americane, din vremea când lumea avea obiceiul să bea scotch la cină, să scrie sentinţe irevérenţioase şi să ruineze vieţile altora cu inconştienţă.

M-am cuibărit în căsătoria asta, am luat-o în braţe ca pe un bebeluş, i-am dat de mâncare, i-am schimbat scutecele. Nici un bărbat nu era iubit cât era Herb. Se minuna de genialitatea alegerii lui când îi aduceam papucii, când îi masam tâmplele cu ulei

parfumat sau când îmi petreceam jumătate din zi gătind. Nu ştiam încă să fiu cu adevărat această nouă persoană. Nu ştiam cum să am grijă de o casă, de un bărbat, cum să fiu credincioasă. Dar, precum un dansator care învaţă o figură nouă, m-am bazat pe repetiţie ca să-mi obişnuiesc mintea.

La început eram pierdută în rol, mă simţeam ca un impostor falsificând- cecuri cu noul meu nume, alegând decoraţiunile pentru noul nostru apartament, vânzând casa de sticlă şi găsind o locuinţă mai umilă pentru we- ekenduri, fără plajă-. Nu prea ştiam cum să-mi cumpăr haine sau să plănuiesc o cină festivă. Continuam să mă prefac doar că mă îmbrac cu hainele bune şi să răspund la telefon cu voce al în tată, cum făceam la zece ani, când eram căsătorită cu invizibilul Joey. Am lucrat la noua

mea identitate ani întregi, până ce rutina de nevastă a lui Herb a devenit la fel de naturală ca mersul.

Totuşi, până ce n-am rămas însărcinată cu gemenii n-am crezut cu totul în propriul meu rol. Fiinţele astea două au început să mă scormonească cu concreteţea lor. Aveau sânge, ochi, destine. Spre deosebire de mine, se născuseră perfecţi, masculin şi feminin, un întreg. M-am gândit că la gemenii băiat-fată acţionează ceva magic. Era un dar, un semn. M-am oferit lor cu bucurie de penitent. Şi treptat, în nopţile petrecute întinsă trează lângă Ben şi Grace, în timp ce mă apucau de păr, în somn, cu mânuţele lor calde şi moi, în timp ce-mi adulmecau gâtul şi mă strângeau tare cu braţele lor grăsuţe, în timp ce picioarele le erau încleştate peste abdomenul meu, am început să mă schimb într-un fel mai profund. Membrele copiilor mei creşteau peste mine precum rădăcinile; am devenit parte din ei. Am început să vreau ce simţeam că le trebuie. Folosind-o pe Suky ca pe un model inversat, m-am străduit să mănânc bine, să beau rar alcool, să nu iau nici un medicament.

Când crescură, a devenit clar că gemenii au personalităţi opuse. Ben era bun, curios, inteligent. îi plăcea sportul, era un student bun, lucra după ore, de la treisprezece ani, la recepţia corespondenţei din editura lui Herb. Era un puşti responsabil şi sensibil.

Grace era agitată, dură, un conducător. Avea puternice porniri să-şi facă singură dreptate, care începură să devină îngrijorătoare cam pe la cinci ani, când îl lăsă lat pe un băiat, pocnindu-l cu o bâtă de

softball pentru că-i furase fratelui ei bomboanele. Refuză, când era foarte mică, să poarte haine. încă mai am la încheietura mâinii o cicatrice de la o muşcătură pe care mi-a aplicat-o pe

când încercam s-o bag cu de-a sila într-o rochiţă pentru petrecere — ne duceam la o nuntă.

Până la urmă a trebuit să angajez o dădacă şi s-o las acasă, fiindcă nu voia să se îmbrace cu nimic altceva decât cu un şirag de mărgele. Toate pieptenele din casă aveau dinţi lipsă de pe urma încercărilor nefericite de a-i îmblânzi părul des, încâlcit şi blond care-i cădea în spirale încăpăţânate în jurul feţei inteligente, strălucitoare. Grace simţea totul cu o intensitate aproape alarmantă. Putea să fie atât de posesivă cu mine încât uneori îi simţeam afecţiunea ca pe o pungă de plastic pe faţă. Trebuie să recunosc că şi sentimentele mele pentru ea puteau fi la fel de violente, lucru care mă înfricoşa uneori, fiindcă mi-o aminteam pe Suky şi îmbrăţişările ei sufocante, felul în care mă ţinea imobilizată ca să mă sărute, făcân- du-mă să râd atât de tare că sfârşeam prin a plânge, sim- ţindu-mă zdrobită, părându-mi-se că avea să mă omoare de-a binelea. Cu Ben totul mergea uşor. Îl adoram, mă adora şi cu asta basta. Dar cu Grace era ca o poveste de dragoste, cu izbucniri neaşteptate de neplăcere, certuri până la lacrimi şi dulci reconcilieri.

Într-o noapte, când Grace avea opt ani, am spionat-o. Îi băgasem pe gemeni în pat cu o oră mai înainte şi m-am strecurat în vârful picioarelor ca să-i verific. Uşa era întredeschisă şi am aruncat o privire înăuntru. Ben adormise repede. Grace, totuşi, aprinsese pe furiş lăm- piţa şi dansa. Cămaşa ei albă de noapte şi părul blond ca un cuib în dezordine străluceau în lumina incandescentă. Dansul era în acelaşi timp sălbatic şi graţios. Murmura un cântec,

iar mâinile îi desenau arabescuri prin aer. Urmărind-o vrăjită prin uşa crăpată m-am gândit: ce-ar trebui oare pendru a transforma creatura asta mică şi sălbatică în cineva dispus să se lase biciuit? Am reali

zat pe loc că nu-mi doream altceva pentru fiica mea, decât să-mi semene cât mai puţin cu putinţă. Trebuia s-o protejez.

M-am îndepărtat încetişor, păstrându-mă pentru sacrificiul ce avea să vină. Din noaptea aceea am încercat s-o ţin mereu aproape – străduindu-mă din toate puterile să menţin o anume neutralitate, să izgonesc dramatismul din relaţia noastră –, dar în acelaşi timp am început s-o şi răsfăţ sistematic, într-o manieră deliberată, gândită cu grijă. Am descurajat-o să ajute prin casă, am împins-o spre jocuri competitive, i-am încurajat tendinţa de a se îmbrăca precum un băiat, de a se juca precum un băiat. Voiam să ajungă ca un bărbat – cu aşteptările unui bărbat – să posede sentimentul acela că se află în centrul lumii. Voiam să rup lanţul servitudinii care le încătuşa pe femeile din familia mea.

Sistemul meu a dat roade. Grace a crescut cu aroganţă, farmec, optimism şi încredere absolută în ea însăşi. Faptul că ajunsese să mă dispreţuiască era un trist efect secundar al felului în care o crescusem, dar cred că era inevitabil. Mă vedea demnă de milă, o sclavă, un fiasco. Eram în slujba copiilor zi şi noapte. Nu aveam slujbă şi nu eram ajutată de nimeni la treburile casnice, în afară de curăţenie. De-a lungul adolescenţei lui Grace, am tot sperat că va veni ziua în care avea să-şi dea seama ce făcusem pentru ea. Atunci avea să mă privească din nou iradiind de iubire, cum făcuse în acea după-amiază, demult, când învăţase singură să citească şi apoi mă-ntre- base: *„Acum* mă iubeşti mai mult decât pe Ben?” Dar momentul acela nu veni niciodată. Nevoia

ei de mine se evaporase.

Când gemenii erau mici, aveam un vis recurent în care eram făcută friptură pe un platou imens, iar copiii

mei mă mâncau. Le plăcuseră întotdeauna costiţele; mi le frângeau pe ale mele cu degete puternice, unsuroase şi le consumau cu lăcomie, stropindu-le cu sos. Ciudat era că în vis mă regăseam conştientă, zâmbeam chiar. Nu mă puteam gândi decât la ce multe proteine consumă copiii.

Înn ciuda devotamentului meu din primele zile ale mariajului nostru, erau şi momente când, precum un lup domesticit de oameni, amuşinam ceva din vechea mea lume şi mă simţeam în capcană. Un bărbat tânăr şi frumos trecând pe stradă, vederea în parc a unor adolescenţi care luaseră vreo substanţă mă făceau uneori să-mi pierd echilibrul; puteam să mă simt clătinându-mă pe muchia noii mele existenţe şi-mi imaginam intensitatea senzaţiei cu care aş fi sărutat un bărbat abia întâlnit, sau izbitura ascuţită a amfetaminei între ochi. Dar nu m-am abătut niciodată din drum. Herb simţea şi el puterea ju- rămintelor noastre, dar refuza să arunce vreo umbră de vinovăţie asupra căsniciei, preferând să se gândească la sinuciderea lui Gigi ca la ceva natural, aproape inevitabil, generat de boala acesteia. îşi savura această a doua porţie de paternitate. Nu-i izbutise cu copiii săi de dinainte, ajunşi acum mediocrităţi furioase trecute de treizeci de ani. Eram tichetul lui lucitor pentru caruselul fericirii, al unei vieţi noi, al unei şanse reînnoite de tinereţe. Că ne întemeiasem extazul pe disperarea altcuiva – am uitat de asta până la urmă. Trăiam ca şi cum norocul nostru era ceva binemeritat.

Miranda

i cu toate astea, eram măcinată de o
înnebuni- / } toare insecuritate în
privinţa iubirii lui Herb

3T pentru mine. Aproape invariabil, aceeaşi reverie diurnă otrăvitoare mi se insinua în minte, în vreme ce împingeam prin parc cărucioarele copiilor, încercând să-i momesc să doarmă după prânz. Detaliile fanteziei erau diferite de fiecare dată, dar punctul central era acelaşi: găsesc o scrisoare. Găsesc o eşarfă. Găsesc o pereche de chiloţi. Dau peste Herb şi amanta lui în apartamentul nostru. Dau peste ei în casa de pe plajă. Dau peste ei prin parc, în timp ce-i plimb pe gemeni. Femeia e întotdeauna brunetă, înaltă, ţâţoasă, mai inteligentă ca mine. Bocesc. Jelesc. Acuz. Confrunt. Mă părăseşte.

Deveneam atât de pătrunsă de aceste scenarii cu trădări şi abandonuri, că abia dacă mai ştiam ce-i cu mine. într-o zi mă plimbam prin Central Park, imaginân- du-mi că-l fac pe Herb cu ou şi cu oţet în vreme ce ră- pitoarea-i amantă se acoperea cu cearşafurile de pat din camera de oaspeţi, când o doamnă cam de şaizeci de ani mă abordă.

— Doamnă Lee?

Am privit-o, confuză. Avea un nas ascuţit şi ochi mici, negri şi prietenoşi. Era englezoaică. Abia atunci mi-am dat seama că aveam lacrimi pe faţă. Am zâmbit, jenată şi mi le-am şters. S-a prezentat drept Miranda Lee. Prima nevastă a lui Herb! Văzuse o fotografie cu mine şi cu Herb la o oarecare petrecere caritabilă. Voia să mă salute. Devenise psihoterapeut. Ar fi trebuit să-i iau cartea de vizită. în loc de asta ne-am apucat să flecărim pe o bancă, în vreme ce gemenii dormeau. Era o femeie inteligentă, cu simţul umorului, în special în chestiuni legate de Herb. Când îi pronunţă numele o făcu într-un fel amuzat, condescendent, ca şi cum ar fi fost vorba despre un copil obraznic. Din ea iradia singurătatea, dar fără vreo dâră de amărăciune. Părea doar să fie o parte a vieţii ei, ceva ce acceptase, ba chiar preţuia. După divorţ, viaţa nu se oprise deloc pentru ea. Era un practician de succes, avea doi băieţi cu care era bună prietenă, o viaţă socială bogată, frecventa opera.

La despărţire mi-a spus că-i par o persoană încântătoare. A zis apoi „Ai grijă de tine, Pippa" Zicând asta m-a privit drept în ochi. M-a deranjat avertismentul ei, ba chiar m-am simţit un pic insultată, şi pentru Herb, dar şi pentru mine, dar ce-a spus mi s-a întipărit în minte. După ziua aceea mi-am cenzurat fantezia despre aventura lui Herb. Am exersat mult, dar am reuşit să mi-o izgonesc afară din minte cam de fiecare dată când mi-a mai apărut, până ce, într-un final, am renunţat complet la asemenea gânduri. M-am antrenat să am încredere în el.

Zăpadă

mi amintesc că într-o iarnă, la casa de la ţară ^ / a unor prieteni cu copii mici, toţi se duseseră să se dea cu sania, în afară de gemeni şi de mine. Stătusem în casă cu ei toată dimineaţa, gândin- du-mă că-s prea mici, la doi ani, să se dea pe ceva care se mişcă atât de repede. Herb a intrat totuşi, cu ochi lucitori şi obrajii îmbujoraţi de la frig, ca să-mi spună că ceilalţi puşti din gaşcă se distrau de minune şi erau doar un pic mai în vârstă decât ai noştri. Nu voiam să ies cu gemenii? Herb ieşea rar să se joace afară, aşa că am zis da, bine. I-am înzestrat pe Ben şi pe Grace cu paltoane, jachete groase, şosete, căciuli şi bocanci, şi au ieşit înaintea mea, cu mers şovăielnic. Cerul era senin şi albastru; zăpada scânteia. Herb s-a strecurat pe partea din spate a săniei, ţinând funia. A venit apoi la rând neînfricata Grace, agăţată strâns de tăticul ei, eu şi după aceea Ben, micuţul şi drăgălaşul meu Ben. Picioarele lungi ale lui Herb păreau nişte linii de cale ferată pe care stătea tre- nuleţul familiei, iar unul dintre prietenii noştri ne-a împins uşor. Atât de repede! Nu ştiusem că avea să fie atât de rapid! Şi zăpada!... Nu vedeam nimic, zăpada îmi

acoperise faţa, orbisem, pierdusem controlul şi-i strângeam lângă mine pe Ben şi pe Grace, eram terifiată zburând aşa prin spaţiu cu Herb mugind la cârmă şi Grace ţipând de bucurie, înghesuiţi cu toţii în ecranul alb fără imagine, până ce alunecarăm spre lacul înghetat de la poalele dealului şi, încet, ne oprirăm. Ne-am răsturnat cu toţii de pe sanie. Trăgându-mi răsuflarea cât pentru tuspatru, m-am întors să-l privesc pe Herb: toată faţa îi era acoperită cu zăpadă, iar sprâncenele îi aduceau cu nişte piscuri împodobite de nea; marginile de blană ale glugilor gemenilor se albiseră şi luceau, iar ochii lor luminoşi se iteau pe feţele ca de zahăr. Ne-am privit unii pe alţii şi am râs, am râs cât ne-au ţinut plămânii, învârtindu-ne unii în jurul celorlalţi, un cerc de fiinţe care-şi aparţineau unele altora şi nimănui altcuiva. În momentul acela am simţit că devenisem o familie, o

echipă separată de restul lumii. În momentul acela, am devenit Pippa Lee.

Partea a treia

Rahat de leu şi cartofi

În noaptea de după cina cu Moira, Pippa visă V / că umbla printr-un centru comercial gol, mes- tecând un cocoloş de gumă care-şi pierduse aroma. Scările rulante erau încremenite; uşile turnante de metal erau blocate la toate ieşirile. îşi scoase cocolo- şul de gumă din gură şi începu să caute un loc unde să-l arunce. Găsi coşul de gunoi, scăpă de gumă şi se întreba tocmai dacă n-ar putea cumva să convingă pe cineva să deschidă debitul de tutun ca să-şi cumpere nişte ţigări, când auzi, lângă ea, un sunet aspru, ca o respiraţie. Se răsuci şi văzu un leu enorm. Acesta lingea cu seninătate dintr-o băltoacă de îngheţată de căpşuni de pe podea. Coama îi era aspră, iar prin claia roşiatică se între- zăreau fire aurii. Pippa era îngrozită.

Leul o ignoră. Făcu câţiva paşi elastici şi sări cu graţie într-un ghiveci uriaş cu un palmier artificial băgat înăuntru. Ghemuit, cu spatele curbat, cu picioarele din spate tremurându-i, leul îşi făcu nevoile pe pământul fals. Părea prostuţ şi neajutorat. Pippei îi păru rău pentru leu. Terminându-şi treaba, se depărtă în grabă de ghiveciul gigantic, ca şi cum ar fi întors spatele umilinţei

sale şi coborî pe una din scările rulante imobile, cu mişcări la fel de fluide ca ale unui râu, devenit din nou un prădător invincibil. Descoperind că are la îndemână, înfăşurată în jurul braţului, o pungă de plastic, Pippa se apropie conştiincioasă de mormanul de excremente şi-l băgă înăuntru cu o lopăţică, cum de mii de ori făcuse în Gramercy Park, plimbându-l pe Milo, ogarul galez care murise de pneumonie prin 1996.

— Doamnă Lee? se auzi o voce venind din debitul de tutun. Se apropie de poarta de fier şi se iţi înăuntru.

— Aş vrea nişte ţigări, spuse cu voce tare spre întunecime.

— De care? întrebă vocea.

— Din acelea albe, zise ea.

De la tejgheaua magazinului alimentar din Marigold Village, Chris Nadeau stătea şi o privea pe Pippa, în cămaşă de noapte, ţinând un cartof mare pe care-l scosese din coşul de gunoi într-o pungă de plastic pusă pe mână şi privind fix pe deasupra capului lui.

— Marlboro Lights? întrebă îndatoritor.

Ea nu răspunse. Chris se aplecă peste tejghea şi-şi trecu degetele peste braţul ei. Pippa îi simţi atingerea ca pe un şoc de la metalul porţii debitului de tutun, dar era de-ajuns să întrerupă cursul visului. îşi privi cămaşa de noapte, se uită la cartoful din pungă, la picioarele ei goale. Ridicând privirea spre Chris, cu ochii plini de curiozitate şi îngrijorare, începu să-şi vină în fire încetul cu încetul.

— O, Dumnezeu.le, spuse cu voce scăzută.

— Ai vrea să te duc acasă? întrebă Chris.

Ea dădu din cap,. întinzându-i cartoful.

Pe când ajunseră la locuinţa ei, o lumină slabă începu să se strecoare prin întuneric, precum o picătură de

cerneală ce colorează uşor apa dintr-un pahar. Se auzi ţipătul unei păsări. Pippa nu făcu nici o mişcare ca să coboare din camion.

— Doamnă Lee, spuse el. Pippa? Blândeţea lui o surprinse. Simţi cum lacrimile i se preling pe obraji.

— îmi pare rău, spuse ea. Ăsta-i ultimul lucru cu care să te complici. întâi mama ta şi acum eu.

— Nu-i la fel, zise Chris.

— Chestia e că merg prin somn. Am mers, recent. Ceva trebuie să fie în neregulă... cu mine. Faza cea mai ciudată cu asta...

— Ce? întrebă el.

— Mă simt pur şi simplu atât de tânără, răspunse ea. Mă simt ca şi cum aş fi o persoană foarte tânără.

— Păi, pentru împrejurimile astea chiar eşti tânără.

— Nu la asta mă refer. Când eram foarte tânără... eram întotdeauna-n mijlocul vreunei drame de-un fel sau altul... şi pe măsură ce am înaintat în vârstă şi am avut o familie am încetat treptat-treptat să mai fiu în centru, ştii, am păşit afară şi alţii au intrat în centru; când ai copii se-ntâmplă lucruri din astea. Şi m-am obişnuit aşa. Dar acum trăiesc dramoleta asta dubioasă, şi sunt protagonistă, şi mă simt total aiurea, chiar dacă ştiu că-i o problemă banală, probabil că milioane de americani sunt în picioare acum şi ung cu unt aparatul de radio.

El râse, şi la fel şi ea.

— Eşti o persoană neobişnuită, spuse el.

— Nu, nu sunt. Tocmai asta încerc să-ţi spun.

Neobişnuit e faptul că mă port aiurea.

— Crede-mă, spuse el.

— Poate ar fi bine să nu spui nimănui... despre asta, zise ea.

— OK.

îl privi şi pentru prima dată îi observă cu atenţie ochii. Negri precum un fund de lac, străluceau cu onestitatea fără speranţă a ochilor de câine.

— Păi, mulţumesc şi noapte bună, spuse ea ieşind şi împingând la loc portiera grea.

Herb dormea. Gol-goluţ, cu picioarele încurcate în cearşafuri, cu braţele întinse larg în părţi, cu pieptul său păros şi proeminent expus, arăta de parcă ar fi fost adus de ape la ţărm, precum Odiseu pe insula lui Circe[29]. Dar pentru Herb aventura se terminase, cugetă Pippa cu tristeţe. Şi-ar fi dorit ca viitorul să fie mai puţin previzibil, ar fi vrut ca această casă să nu devină o casă a morţii. Să nu fie doar o chestiune de timp până ce să înceapă injecţiile intravenoase cu morfină, în timp ce infirmiera, într-un ungher, avea să-şi citească revista. Optzeci de ani. Cât timp mai avea?

Herb deschise ochii şi o văzu aplecată deasupra lui.

— De ce plângi?

Părea iritat. Ştia la ce se gândeşte ea. Trebuia să înceteze să mai fie atât de sentimentală. Şi îi trebuia şi un doctor. Probabil şi pastile. Pippa ura idea, nu luase niciodată măcar o aspirină dacă putuse evita, dar ajunsese, pentru Dumnezeu, să conducă în somn. Urma să-i spună lui Herb la micul dejun. Avea să-i spună, iar el avea să limpezească apele zicând ceva sec şi logic, şi după aceea ea avea să facă aşa cum îi spusese el. N-avea chef să mai doarmă, aşa că

29 Înn mitologia greacă, vrăjitoare care-i transformă pe tovarăşii lui Odiseu în porci. Odiseiv nu eşuează totuşi pe insula Aeaea, ce-i aparţine vrăjitoarei Circe, ci, ceva mai târziu, pe insula Ogygia, unde trăia nimfa Calypso. (*N.* fO

făcu un duş, se îmbrăcă şi pregăti cafeaua.

în cele din urmă, la nouă, Herb apăru cu o figură mohorâtă. Sorbi din cafea şi se strâmbă.

— Ăsta-i pişat, spuse.

Ea se ridică fără un cuvânt, îi luă ceaşca, vărsă conţinutul şi măcină o porţie nouă de boabe. El rămase acolo, mocnind. Când îi aduse cea de-a doua ceaşcă, o gustă şi spuse:

— Hai să ne luăm o maşină nouă.

— Asta e o maşină nouă.

— Să ne luăm una care poate face o ceaşcă de cafea decentă. Putem să ne permitem, doar ne-am lichidat toate proprietăţile.

— O să caut ceva, spuse ea. Poate *Consumer Report...* Herb se ridică şi se mută pe sofa, unde se apucă de citit ziarul. Ştia că nu-i cazul să-ncerce să vorbească cu el cînd era într-o dispoziţie proastă.

— Vrei ceva de la magazin? îl întrebă.

— Nu, mersi.

— Atunci ne vedem la prânz. Ieşi din casă şi se gândi la ce ar fi vrut să cumpere. Un pepene galben frumos, dacă găsea unul bine copt. Şi prosciutto. Ieşi pe alee şi se holbă la maşina lui Herb, stând acolo de una singură. Unde era maşina ei? Fusese furată? Trecură câteva secunde până-şi aminti că o parcase lângă magazinul alimentar, probabil cu cheile încă în contact! Dădu să se întoarcă în casă, dar se opri. Lui Herb avea să-i sară ţandăra din cauza maşinii. Era şi aşa destul de morocănos. Cum avea să ajungă la magazinul alimentar? Ar fi putut s-o ia pe jos, dar era o căldură teribilă – iar Herb ar fi putut să treacă pe lângă ea în drum spre birou. O luă în grabă prin spatele casei şi privi peste bazin. Camionul galben al lui Chris era parcat pe alee. Se întrebă când îi începe tura. Nu era nici măcar ora zece. Ce-avea să-i spună lui Dot?

începu să meargă spre casa familiei Nadeau. Dacă dădea peste

Dot, avea să pretindă că trecuse aşa, în plimbare. Dacă nu dădea...

Pippa ajunse la casă. Umbrela ciupercii arunca peste iarbă o umbră purpurie. Maşina lui Dot nu era. John îşi petrecea dimineţile la clubul de navomodelism – îşi aminti că Dot menţionase asta. Cu stomacul crispat de anxietate, Pippa sună la uşă. înăuntru, nici o mişcare. Puse mâna pe clanţă. încuiat. Nu se putu abţine să nu râdă de ea însăşi când se strecură spre laterala casei, înspre fereastra deschisă a camerei lui Chris, şi privi înăuntru. Dormea. Pippa ciocăni uşurel cu unghia în geam. Nu se mişcă. Bătu în sticlă. Capul i se mişcă dintr-o parte într-alta, ca şi cum ar fi vrut să alunge sunetul. Apoi se ridică brusc în fund şi se holbă înspre fereastră.

— Chris, spuse ea, sunt Pippa. El îşi frecă ochii şi se răsuci, punând piciorul pe podea. Purta tricoul lui cu „Ce?" şi-şi ridică spre şolduri cearşaful.

— O să aştept la uşa din faţă, spuse ea. Se duse la uşă şi aşteptă. Era teribil de jenant, dincolo de orice închipuire. Părea să-i ia o grămadă de vreme. în cele din urmă auzi paşi. Uşa se deschise. Era îmbrăcat complet, dar arăta extenuat.

— îmi pare foarte rău, zise ea.

— I-n regulă, făcu el, cu vocea înmuiată de somn. C's-a-ntâm'lat?

— Maşina mea, spuse. Am lăsat-o la magazin. Cred că cheia ar putea fi înăuntru. Nu... n-am cum altfel să ajung acolo şi numai tu...

— OK, zise el şi ieşi pe uşă îndreptându-se spre camion. I se urcă şi ea alături.

— N-ar fi trebuit să fac asta. E groaznic, n-o să mai apuci să dormi.

— Fii fără grijă, spuse el.

Ajunseră la magazinul alimentar. Maşina era încă acolo, cu cheile în contact.

— O, slavă cerului, rosti ea. îşi mulţumesc din suflet.

— Vrei să iei micul dejun? întrebă el, căscând. Pippa îşi dădu seama că-i era foarte foame.

Intrară într-un Friendley's cu ţigle de lemn care aparţinea de Marigold Village. Pippa comandă şuncă şi ouă.

— Ăsta e un moment foarte ciudat din viaţa mea, spuse ea.

— Şi la tine şi la mine, spuse el.

— Da?

— Dat afară de la o slujbă pe care-o dispreţuiam, ajung acasă şi dau peste nevastă-mea călare pe cel mai bun prieten al meu.

— Oribil, spuse Pippa.

— Clişeele alergau ca vântul şi ca gândul în Wendo- ver, Utah, în acea sâmbătă seară. Dar m-am mai gândit. Poate că a existat un motiv pentru toată frişca asta de pe tortul respingerii.

— Chiar? Care?

— Sunt un tâmpit.

Pippei îi scăpă un râs uşor, apoi îşi dădu seama că vorbeşte serios.

— N-am habar de ce. Aşa am fost de când mă ştiu.

— Hm, făcu ea.

— Şi tu? Există vreun motiv pentru care ai ieşit la cumpărat de cartofi la două noaptea?

— Nu ştiu, spuse ea. Poate că sunt.... De când ne-am mutat aici... nu m-am simţit în apele mele. Simt că am luat distanţă de Herb şi de viaţa noastră

împreună, ca şi cum aş fi undeva deasupra, suspendată, privindu-ne pe noi înşine. Mă întreb dacă are de-a face cu vârsta mea, iar faptul că eu... eu nu prea mai ştiu cine sunt în ulti

— ma vreme, câteodată sunt undeva şi mă uit în oglindă şi pentru o fracţiune de secundă mă gândesc: Cine-i femeia asta de vârstă mijlocie? Şi după aceea, Doamne, văd că sunt eu! E un şoc oribil, pe cuvânt. Dar asta nu explică de ce am început să fiu somnambulă.

El nu spuse nimic, doar o privi lung. Pippa simţi cum sângele îi înroşeşte gâtul, obrajii. Pieptul întreg i se acoperi de pete.

— Poate creierul tău încearcă să-ţi spună ceva. Figura lui era, ca de obicei, inexpresivă. Putu zări liniile aripilor tatuate ale lui Cristos, întrevăzându-se pe sub gulerul larg al tricoului uzat.

— Tatuajul ăsta al tău trebuie să fi durut teribil, spuse ea.

— Nu-mi amintesc.

— Tatăl meu a fost pastor.

El aprobă din cap apoi, pentru o vreme, se concentră asupra mâncării, cu ochii în farfurie. Pippa îl urmări. Faţa sa îngustă părea foarte ascuţită, aproape ca o lamă, ca şi cum obrajii i-ar fi fost separaţi de nasul strâmb şi de buzele crăpate. Cu o mână îşi înconjurase protector farfuria.

— Cândva am încercat să intru la seminar, spuse el.

— Voiai să te faci preot?

— Aş fi vrut, dar... nu eram genul lor.

— încă mai ai înclinaţia spre cele sfinte?

— Doar tatuajul.

— Se poate scoate.

— Mai degrabă iru-aş scoate pielea cu totul. Oricum, e un suvenir.

— Ţi-ai pierdut deci credinţa?

— Pur şi simplu n-am mai crezut că e atât de bătută în cuie.

— Sunt curioasă în privinţa ta, spuse ea. Apoi se întrebă dacă era cumva un lucru nepotrivit de spus. El se lăsă în scaun şi o privi, ca şi cum ar fi cântărit ceva în minte.

— OK, spuse. Şi începu să vorbească.

Chris

/ a şaisprezece ani, Chris încercase să repare / ventilatorul. Era un puşti îndemânatic, care e?'

} dezmembrase de când se ştia tot soiul de me

canisme stricate de prin casă, punându-le apoi la loc şi făcându-le să meargă de zbârnâiau. Se ajunsese până la punctul la care Dot nici nu se mai obosea să cheme electricianul. îl striga doar pe Chris. Făcuse un curs de instalatori la seral, la primărie şi asta, împreună cu talentul lui înnăscut, îi dăduseră acesteia încredere fără margini în abilitatea lui de a-şi da seama de ce ventilatorul miaună precum o pisică în călduri de fiecare dată când îl porneşte.

Până în acel moment al vieţii sale, Chris se pricepuse doar să repare agregate mecanice. în fiecare după amiază, după şcoală, avea obiceiul să hoinărească prin vecini în căutare de maşinării stricate. Noaptea umbla cu maşina pe străzile

scufundate în somn, cu nişte liceeni de

lincvenţi, decapitând din mers cutiile poştale sau jucând baschet pe aleile din faţa caselor până ce se aprindeau luminile şi era chemată poliţia. Într-o seară de vară, el şi gaşca lui se duseseră până la cel mai apropiat cinematograf, se asiguraseră că membrii unei familii ieşite în oraş sunt acolo cu toţii, apoi se reîntorseseră la locuinţa familiei în cauză, intraseră prin efracţie, dăduseră iama prin frigider şi se apucaseră de făcut grătare în curtea din spate. La şcoală Chris se zgâia fără interes la profesori, cu degetul mare plimbându-i-se fără oprire peste radiera din capătul creionului, până ce, inevitabil, radiera se rupea.

Înn ziua în care maică-sa îl rugase să repare ventilatorul, Chris trăsese maşinăria un metru de lângă perete şi stătea băgat sub ea, ghemit pe o parte, cu un picior îndoit, când deodată atinse unul de altul două fire greşite, înţepeni şi începu să tremure convulsiv, cu 110 volţi pre- lingându-i-se prin toate celulele din corp. Înn mod bizar, băiatul nu se sperie, ci mai degrabă se minună de puterea care

pulsa prin el. Dot, intrată în panică, îl scoase din circuitul electric cu ajutorul unei cozi de mătură din lemn. Ambulanţa sosi şi ea, la puţină vreme. Chris era inconştient, dar în viaţă. Trebuiră să-i acorde primul ajutor timp de cinci minute, care lui Dot, rămasă să privească întreaga procedură, înspăimântată, printre degetele răsfirate, îi părură cincizeci.

Când Chris se trezi, îşi simţi nările umplute cu miros de păr ars şi de cauciuc; mintea i se umpluse cu Dumnezeu. Pentru prima dată în viaţă se simţea înflăcărat de o certitudine extatică: înainte de toate, Dumnezeu era la fel de real ca şi carnea. Înn al doilea rând, Fiul lui Dumnezeu nu era nici blând şi nici moale. Era teribil ca un val în vremea fluxului, fără milă precum un trăsnet. Era

un Dumnezeu al iubirii, dar nu şi al milei. Dragostea lui era înfricoşătoare; suna precum bătaia unui milion de aripi; ca şi cum te-ar fi măturat o tornadă. Iar El îşi rezerva dragostea pentru renegaţi, pentru anarhişti; pentru cei ce voiau să pună capăt cavalcadei de zi cu zi a lăcomiei şi nesinceităţii omeneşti. Chris se şimţi ales şi în cunoştinţă de cauză, începu să meargă la biserică în fiecare zi şi aduse chiar acasă o femeie cu doi copii pe care o găsise cerşind pe stradă, ce ratase ora de închidere a adăpostului local.

Dot, căreia nu-i plăcea nici măcar ca propria-i familie să folosească mobila cea bună, fu îngrozită să găsească trei străini timizi şi cenuşii în sufragerie, când intră cărând două plase ce gemeau de cumpărături. Dar nu putea să-i arunce pur şi simplu în stradă; copiii erau micuţi. Aşa că le făcu de mâncare într-o tăcere plină de iritare, le aranjă două paturi în camera liberă, înghiţi trei asprine şi se băgă înlăcrimată în pat, insistând ca Johnny să doarmă cu un revolver sub pernă.

Şi Dot şi Johnny erau catolici de formă; ţineau doar Crăciunul şi Paştele. Credinţa radicală pe care o arăta

Chris nu-şi avea locul la ei în casă. Cititul lui liniştit şi fără oprire din Biblie îi aliena. O încercare de a deveni novice iezuit – se oferise ordinului ca „războinic al lui Cristos” – îi alarmase într-o oarecare măsură pe părinţii săi, apoi îi umilise când cererea îi fusese respinsă după ce o evaluare psihiatrică îl găsise „devotat până la iraţionalism”. (Unul dintre călugării ignaţieni remarcase, după ce Chris părăsise necesarul interviu pentru stabilirea vocaţiei, că „ar fi fost perfect pentru Cruciade”.)

Nedorit de iezuiţi, Chris se apucă să ofere cât de mult putu din banii părinţilor cerşetorilor din Jersey City, bancnote de douăzeci şi de cinci dolari subtilizate din

poşeta mamei şi din portofelul tatălui. începu să se în- caiere prin baruri cu netrebnicii; reuşi chiar să fie arestat o dată, fiindcă strigase *Vă rog să nu vă mai minţiţi unii pe alţii* plimbându-se în susul şi-n josul străzii lor liniştite de suburbie, la două dimineaţa. Din închisoare se duse glonţ la un salon de tatuaj şi şi-l imprimă pe Domnul în piele pentru totdeauna. Băiatul o înnebunea pe maică-sa. Tatăl său simţi că problema fiului îi scapă complet din mâini.

„Dacă era vorba de droguri", spuse Johnny, „am fi putut măcar să-l trimitem la dezintoxicare. Dar aşa..." îşi ridică mâinile şi le lăsa să-i cadă apoi pe lângă corp, a neputinţă.

Chris părăsi casa la puţină vreme după aceea, în Thunderbird-ul pe care tatăl său i-l cumpărase la cea de-a optsprezecea aniversare, în speranţa că un vehicul avea să atragă o fată (vându maşina după o săptămână şi dădu cea mai mare parte din bani săracilor). Părinţii nu încercară să-i dea de urmă; îl lăsară doar, cu tristeţe, să plece. în anii care urmară, Chris îşi luă o mare varietate de slujbe, ca electrician, mecanic, spălător de maşini, peste tot prin ţară. în fiecare oraş nou în care ajungea, începea să patruleze în căutarea celui mai sărac, celui mai amărât cartier pe care-l putea găsi. Ajuns acolo, îşi

căuta un apartament cu chirie sau o cameră în gazdă, în casa cuiva. Din când în când mai dormea şi în camion. Apoi căuta o biserică – fie catolică, evanghelică, metodistă sau episcopaliană – se ruga acolo, ajuta cât putea la programele de asistenţă comunitară şi apoi, după câteva luni, poate un an, pornea mai departe. Trecând prin Utah a cunoscut şi s-a căsătorit cu o fată micuţă, cu ochi strălucitori şi catolică. Se rugau frecvent împreună, făceau dragoste rar, abia dacă vorbeau. Aca

să, tatăl său, un dentist meticulos, era otrăvit cu dezamăgire; unicul său fiu era un vagabond, un rătăcitor, un fanatic religios. Continua să spere că odată şi-odată Chris avea să se întoarcă în Jersey, să-şi termine şcoala, să-şi găsească o meserie. Dar nu. Electrocutarea se petrecuse acum aproape douăzeci de ani. Chris era o ratare totală.

Johnny şi cu Dot nu ştiau însă partea şi mai proastă: de-a lungul anilor, credinţa lui Chris în Biblie se jupuise de pe el precum o crustă de pe o rană vindecată. Dumnezeul pe care încă-l simţea cu o asemenea certitudine acută crescuse cumva dincolo de marginile cărţii sfinte; era o zeitate prea uriaşă pentru a fi conţinută într-un singur sistem. Când eşti convins că ai dezlegat misterul, ai încetat să mai fii umil. Chris nu se mai duse la biserică, dar nu putu nicicum să le spună părinţilor că, peste toate, eşuase în a fi creştin. Aşa că începu să hălăduiască prin ţară, cu soţia pe lângă el, înstrăinată, cu credinţa ajunsă acum fără nume, fără contur, covârşindu-l, umplându-l de dorinţa de a vedea Faţa aceea învăluită în întuneric dar care, o ştia, se afla acolo. Era un exilat, incapabil să accepte nici cea mai mică abatere din viaţa de zi cu zi a oamenilor, incapabil să-şi găsească o slujbă de durată, să trăiască în societate, şi totuşi fără să mai fie învăluit în lumina de aur a

dogmei. Se simţea în afara unui cerc cald, sigur, luminos – cercul Bisericii. Ar fi vrut să se poată reîntoarce în el. Dar era prea târziu: nu mai era legat de nimeni şi de nimic.

Pippa ascultă, transportată, povestea lui Chris. Când termină, acesta luă o înghiţitură de pâine prăjită.

— Ce crezi? întrebă el.

— Nimic.

— Spune-mi.

— Mă gândeam că pari aşa de deştept şi că e păcat... că nu ţi-ai găsit şi tu o slujbă într-un loc de care să-ţi pese. Ţi-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară. De ce spusese asta? Atât de multe gânduri – grijă, recunoaştere, admiraţie – îi zburaseră prin minte cât timp vorbise el. Dar, ca de obicei, reuşise să spună lucrul acela care-o făcea să pară o casnică materialistă.

Chris se lăsă pe spate şi o privi. Surpriză, durere şi apoi furie apărură pe figura lui într-o succesiune pe care Pippa o găsi deranjantă.

— OK, spuse el. Păi, mulţumesc.

— N-am vrut să te jignesc.

— Îţi sugerez să te întorci la vieţişoara aia cu care te umfli atâta în pene. Sunt convins că, dincolo de toată nemulţumirea aia, eşti foarte fericită.

Pippa îşi strânse poşeta la piept şi se strecură afară din separeu, cu inima bătându-i tare în urechi.

— Ai dreptate, să ştii, zise. Eşti un tâmpit.

— Ţi-am spus! Se aplecă înspre ultimul dintre cartofii prăjiţi din farfurie, agitând furculiţa. Ne vedem câteva băşini mai încolo, zise voios, luând o îmbucătură.

Trecuse deja de el şi se opri, întorcându-se, cu maxilarul căzut. Apoi se îndreptă spre maşină, tremurând. Dar, odată ajunsă înăuntru, o buşi râsul. Râse atât de tare că trebui apoi să-şi şteargă lacrimile din ochi.

Ajunsă acasă, găti plăcinte cu spanac, înfăşurând mixtura de brânză şi spanac în foi de aluat subţiri. Apoi se aşeză într-un scaun pliant înclinat, în curtea interioară, sorbind dintr-un pahar mare cu suc de rodii. Herb era la birou. Trecuse de unu, aşa că avea

să se întoarcă-n curând. Pippa privi peste bazin înspre casa lui Dot. Camionul galben era acolo. Apoi văzu deschizându-se uşa din faţă. Chris ieşi din casă şi intră în camion. Era cea mai

ciudată persoană pe care o întâlnise vreodată. Camionul galben demară chiar în momentul în care Herb îi puse o mână pe umăr. Se răsuci, tresărind.

— Credeai că sunt un răufăcător geriatrie? întrebă el.

— Mă gândeam, da.

— Iartă-mă că am fost aşa ursuz, zise el.

— E OK.

— E-atât de cald, zise el. Mă duc să fac un duş rapid şi după aceea putem să mâncăm de prânz. Ea se ridică şi puse plăcinta cu spanac în cuptor, apoi amestecă salata pe care-o preparase. Îi servi masa pe verandă.

— Tu nu mănânci?

— Am luat micul dejun ceva mai devreme, spuse ea. Cu... îl mai ţii minte pe Chris, băiatul acela al lui Dot?

— Nepricopsitul?

— Mda, l-am văzut în faţă la magazinul alimentar şi m-a invitat la micul dejun.

— Ce ciudat, spuse el.

— Mi-a spus că e un ticălos.

— Şie?

— Cred că e mai degrabă sincer în mod compulsiv. Lucru care îl face extrem de neplăcut. Herb?

— Hm?

— Am făcut-o din nou.

— Ce?

— Am mers prin somn. Am condus.

— O, Doamne.

— M-am trezit şi eram în magazin. Chris lucrează acolo în tura de noapte, de fapt de acolo îl cunosc.

— N-am mai auzit de condus în somn. Cum e posibil?

— Poate sunt un caz extrem.

— Mai bine am merge să te consulţi.

Dr Schultz consulta doar bătrâni, i se păru Pippei când se aşeză în sala de aşteptare. Dacă nu foloseau cârje, aveau cel puţin pantaloni largi. Benzi elastice la încheieturi, tenişi, cămăşi pastelate. Cuvintele „pantaloni largi" numai, şi o făceau pe Pippa să se crispeze. Cine dăduse legea că bătrânii trebuiau neapărat să se îmbrace aşa? Pippa le aruncă uitături mohorâte tuturor. Îi era ciudă pe ei fiindcă trăiau în continuare, deşi nu mai foloseau la nimic. Fiindcă erau atât de al naibii de împiedicaţi. Bătrâneţea i se părea respingătoare; ăsta era adevărul. Herb nu era bătrân-bătrân. Nu încă. Adică era bătrân, dar încă îşi mai păstra, în cea mai mare parte, faţa. N-avea gura fleşcăită, ochii sticloşi, mişcările imprecise ale celor cu adevărat în vârstă. Îi era frică să nu-şi piardă soţul din cauza glumei ăsteia pe care o făcea timpul. Ştia că avea să-l iubească şi să aibă grijă de el şi, treptat, în funcţie de cât timp avea să stăruie în decrepitudine, urma să-i uite forţa, invincibilitatea, ironia chiar. Oh, Dumnezeule, era groaznic. Pippa nu voia să trăiască prea mult. Doar suficient de mult, cugetă ea. Până ce avea să ajungă la ultima cotitură. Asistenta îi strigă numele.

Dr Schultz era un bărbat viguros. Capul chel îi strălucea, globii oculari îi erau luminoşi. Arăta ca un atlet – un canotor, poate. Muşchii de pe coapsele puternice se conturau sub pantalonii strâmţi. Avea nişte labe ale picioarelor enorme. Şi părea să fie bine dispus. Pippa se întrebă cum reuşea să-şi menţină o asemenea dispoziţie, cu toate corpurile alea de o bătrâneţe revoltătoare pe care le vedea zi de zi. Poate că era un soi de lipitoare, se gândi, extrăgându-şi tinereţea din anii lor înaintaţi. O în-

trebă lucrurile obişnuite. Data naşterii. De ce a murit mama dumenavoastră? I s-a oprit inima fiindcă. Fiind

că lua prea multe prafuri. Nu, fără asta. Tatăl? Anevrism. Vreun cancer în familie? Mătuşa Trish. Biata mătuşă Trish. Pippa îşi ridică brusc capul. Ştia că pe undeva are un gând pe care-l ţinea în carantină. Nu devenise conştient încă, oricât ar fi fost, dar putea să-şi dea seama că e ceva neplăcut. Îi aşeza pe minte o umbră neclară, făcând-o să se agite, să-şi dreagă vocea, să scuture din cap, orice numai să se oprească din gândit — la ce? Care era problema?

— Aşa. Doamnă Lee. Cu ce vă pot ajuta?

Pippa tresări, realizând că alunecase cu gândul departe, în timp ce aştepta răbdătoare.

— O, spuse, zâmbind. Am... început să merg prin somn.

Dr Schultz scrise asta pe formularul lui, cu mâinile sale mari curbate bizar peste un stilou delicat, de argint. Scrisul îi semăna cu o dantură strâmbă: litere mici înghesuite una în alta şi înclinate spre stânga.

— Când a început?

— Acum cam o lună.

— Ce medicamente luaţi?

— Nimic.

— Dar somnifere?

— Niciodată. Nu iau pastile. Până şi

vitaminele le iau sub formă lichidă.

O privi cu surprindere.

— Vi s-a mai întâmplat înainte să fiţi somnambulă?

— De câteva ori, când eram mică. Dar acum gătesc în somn, fumez, şi eu nu fumez, adică mă rog, aşa, o fac un pic, am condus chiar maşina! Până la un magazin. Am visat că sunt într-un centru comercial şi că un leu şi-a făcut nevoile într-un ghiveci şi m-am dus să strâng după el şi s-a dovedit că-i de fapt un cartof. La început ne-am

— gândit că-i vorba de soţul meu, dar după aceea am instalat o cameră...

Vocea îi crescuse în intensitate; era volubilă, bine dispusă, ca şi cum ar fi spus o istorioară amuzantă la o petrecere. Nu ştia de ce se poartă aşa. Simţi că rămîne fără suflu.

— ... şi, ce să vezi, eu eram!

Doctorul o privi, pe gânduri.

— Nu-s specialist în afecţiuni ale somnului, dar unii dintre pacienţii mai au probleme cu mobilitatea nocturnă. De obicei are legătură cu medicamentele sau... cu demenţa, care, în mod clar, n-are ce căuta aici. Ăă... vă deranjează dacă vă întreb ceva personal?

— Nu.

— Vă supără ceva sau vă provoacă stres?

Lacrimi îi apărură în ochi instantaneu. Iritată, le şterse cu degetul mic.

— Nu ştiu. O imagine cu plaja, în ziua în care murise Gigi: puncte roşu-închis pe rochia albă, o fâşie de cer, apoi, sub apa verde precum sticla, rotocoale de nisip. Nu vrusese să se mai întoarcă înapoi.

— Pot să vă dau nişte medicamente care să vă ţină adormită pe timp de noapte. Nu funcţionează întotdeauna. Adică e un somnifer. Depinde de toleranţa fiecăruia.

— O, Doamne, nu pot să-ncep să iau pastile.

— Aţi putea să le puneţi în mere coapte. Sau să vă zăvorâţi uşa de la dormitor şi să-i daţi soţului dumneavoastră cheia ca s-o ascundă. Faţa doctorului Schultz se schimonosi într-un zâmbet. Ştiu că nu sună foarte ştiinţific, dar are să vă ţină înăuntru. Uitaţi,

somnambulis- mul nu e considerat o problemă psihică, ci neurologică. Dar stresul poate avea o contribuţie, mai ales în cazuri

— le de declanşare la adulţi. O să vă dau o reţetă. Dar părerea mea, să ştiţi, e că o scurtă perioadă de psihoterapie v-ar face bine. Doar ca să... vă puneţi gândurile în ordine. Aţi trecut printr-o schimbare importantă şi... păreţi să aveţi multe pe cap. Cu mâna pe clanţă, ea era cât pe ce să iasă, când doctorul întreba:

— Aveţi vreun hobby?

— Hobby?

— Da. Ceva ce vă face plăcere, doar al dumneavoastră.

— Nu chiar.

— Hobby-urile pot să fie de folos, spuse el.

îi mulţumi şi ieşi pe uşă, cu imaginea craniului sclipitor şi a ochilor strălucitori arzându-i retina.

Pippa îşi aruncă poşeta pe măsuţa de cafea. Herb ridică privirea din ziar.

— Propriu-zis crede că-s dusă cu pluta, zise ea. Mi-a dat o reţetă pentru somnifere şi numele unui psihiatru. Agită cartea de vizită prin aer. Atenţie, nu-i psihotera- peut. Din cauză că Dr Schultz e de părere că mi-ar trebui tratament... şi un lăcătuş. începu să chicotească. A sugerat să zăvorâm uşa de la dormitor pe interior şi tu să ascunzi cheia. A, şi ar trebui să mă apuc de împletit coşuri. Simţea cum isteria urcă în ea.

— Adică de fiecare dată când o să trebuiască

să ies noaptea ca să fac pipi o să umblu năuc prin cameră după cheia aia afurisită? zise el. Ce mai doctor! Herb îşi privi soţia. Două pete roşii, vizibile îi apăruseră pe obrajii cu pomeţi înalţi, iar în ochi îi scânteiau lacrimi de la râs. Părea atât de vie.

— E dubios, spuse el. De când ne-am mutat la căsuţa pentru pensionari, arăţi pe zi ce trece mai tânără.

Pippa conduse până la minimali ca să ridice nişte fotografii pe care le dăduse la developat şi să cumpere fructe de la Shaw's. Aveau şi unele produse naturiste. Era conştientă, cu acuitate, de cât de otrăvitoare devenise lumea de azi. Celulare, telefoane fără fir, computere, microunde, legume, came, tapiţerie – toate, fără excepţie, emanau un fel sau altul de toxicitate. Nici o mirare aşadar că toată lumea făcea cancer. Pippa cumpără şase prune negre, coapte, şi o grămadă măricică de struguri, îşi luă fotografiile, apoi se aşeză la coadă la parcare, lângă camionul vânzătorului de peşte. Omul bătea drumul tocmai din Mâine în fiecare joi; dacă nu cumpăra nimic de la el se simţea vinovată. Astăzi avea de gând să cumpere jumătate de kilogram de scoici, ca să facă spaghetti cu sos de scoici. Lui Herb îi plăceau la nebunie. în parcare era înăbuşitor. Scoase plicul cu fotografii din poşetă şi începu să ia la rând pozele: Herb citind, Herb mâncând cereale, imagini cu sufrageria. Nişte fotografii făcute cu o lună în urmă, când Grace venise să le vadă locuinţa pentru prima dată, înainte să plece la Kabul, cu ochii ei inteligenţi roşii de la bliţ şi cu gura încremenită.

— Hei. Pippa ridică ochii. Lângă ea îl văzu pe Chris. Seara de peşte?

— Aşa m-am gândit, spuse ea. Se simţea uşurată să-l vadă şi surprinsă că e uşurată.

— îmi pare rău pentru atunci, zise el.

— O... nu-i nimic.

— Sunt un dobitoc.

— Nu eşti atât de rău, zise ea.

— Ce mai faci?

— A, bine. De fapt nu chiar aşa de grozav.

Simţi cum emoţia creşte din nou în ea şi începu să-şi facă vânt cu plicul ca s-o izgonească.

— Am cumpărat nişte bere. Ai vrea să bei una cu mine... după ce-ţi iei peştele?

— Pot să fac şi sos de roşii, spuse ea, dând din mână în semn de renunţare şi abandonându-şi locul de la coadă.

O apucară spre râu. Camionul lui Chris era parcat acolo. Se opri lângă un copăcel, acoperit aproape complet cu o reţea compactă de firicele albe.

— Uite, zise el arătând cu degetul.

Pippa privi îndeaproape şi văzu omizi mişcîndu-se cu încetineală înăuntrul locuinţei lor translucide, întin- zându-şi şi strângându-şi corpurile negre. Şerpuiau pe-acolo cu sutele. O făceau să tremure.

— Omizi de molii, spuse el. Sunt peste tot. N-am mai văzut aşa multe. O să fie o invazie de molii anul ăsta.

Urcă pe acoperişul cabinei şi-i întinse mâna; ea o apucă şi se căţără lângă el. Stătură unul lângă altul aşa şi priviră apele râului alunecând la vale, înfiorate de curentul ce făcea suprafaţa netedă şi lustruită a apei să se mişte ca un muşchi sub piele. Pippa mai strângea încă fotografiile în mână.

— Cine-i ea? întrebă Chris, arătând spre o fotografie a lui Grace.

— Fiica mea, spuse Pippa. Mă urăşte.

Chris nu spuse nimic. Luă o înghiţitură de bere şi se apucară amândoi să privească în lungul râului. Soarele îşi schimbase poziţia, iar apa avea acum un luciu metalic, ca o bandă de alb-argintiu pur tăindu-şi drum printre copaci. Se uitară îndelung, până ce lumina se schimbă din nou şi râul reapăru. Pippa întoarse privirea spre Chris. Se simţea ciudat de în largul ei cu acest om.

— Pun pariu că nu, zise el.
— Ce?

— Nu te urăşte.

— Chestia e că... e furioasă pe mine mereu. Nu ştiu de ce. Mi-aş dori să fie altfel. Mi-e dor de ea. Mă întreb...

— Ce?

— Dacă n-am procedat cu ea complet greşit.

începea să se întunece. Pippa începu să tremure. Chris îşi scoase puloverul cu nasturi şi i-l aşeză peste umeri.

— Probabil că ai dreptate în privinţa mea, spuse el. Ar trebui să-mi găsesc, probabil, un serviciu rezonabil. Ceva de viitor.

— A fost necugetat din partea mea să spun asta, rosti ea.

— Nu. A fost... drăguţ din partea ta să-ţi pese. Dar sunt sub orice critică.

— Deci, ce faci tu... adică... mergi cu maşina până undeva, îţi găseşti un loc, cauţi o slujbă şi...

— încerc să fiu de ajutor. Luă un gât de bere şi-şi lăsă greutatea pe cealaltă parte. Metalul acoperişului scoase un sunet înfundat, îndoindu-se.

— Şi aici? Pe cine ajuţi aici?

O privi, cu faţa lui de ticălos sentimental luminată pe jumătate de lumina muribundă, cu ochii afundaţi în orbite precum două găuri negre. Simţi cum stomacul i se strânge, ca şi cum şi-ar fi. pierdut echilibrul şi se prăbuşea.

— O să plec în curând, spuse el.

Simţi un impuls să-l apuce de braţ, dar rămase nemişcată.

— De ce?

— Nu pot să stau cu părinţii o veşnicie.

— înapoi în vest, „bănuiesc. Sau în sud.

El sări de pe acoperişul cabinei, o ajută şi pe ea să coboare, apoi o conduse înapoi la maşină. Ea îi făcu din mână. El îi făcu din ochi.

De fiecare dată când se despărţea de el, trebuia să-i amintească ce ratat jalnic este. Şi totuşi continua să-şi uşureze inima în faţa lui. Ce dracu fac? se gândi.

Ajunsă înapoi acasă, găti paste. în timpul mesei, Herb păru căzut pe gânduri. Se holba în farfurie de parcă ea nici n-ar fi fost. îl urmări, simţindu-se aiurea. încercă să-şi aducă aminte de când era aşa între ei. Nu dintot- deauna, nici vorbă. De obicei, râdeau o grămadă. Când se uscase totul în halul ăsta?

— Am intrat la cursul de olărit al lui Dot, spuse ea.

— Bine, spuse Herb fără să-şi ridice privirea.

— De ce crezi că-i bine?

— Nu ţi-a spus doctorul că ai nevoie de un hobby? O fulgerare de neplăcere o străbătu. *Tâmpitule,* se gândi. Iritată, se ridică şi intră în dormitor, lăsîndu-l pe Herb să se ocupe de vase. Se întrebă dacă mai făcuse asta vreodată.

El intră.

— Eşti în regulă?

— Mama avea obiceiul să se întindă pe pat cu o farfurie de pâine prăjită pe burtă.

— Ştiu.

— Ar trebui să-ţi iau tensiunea.

El făcu un gest de nerăbdare.

— E-n regulă. Bine, atunci. Făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să iasă, dar rămase acolo în picioare.

— O să spăl vasele mai târziu, spuse ea.

înapoi

/ \ ippei îi plăcea felul în care simţea argila udă u -/ învârtindu-i-se sub degete, felul în care se înălţa precum un val când o împungea cu degetul, discul cenuşiu al roţii olarului rotindu-i-se furios sub genunchi. Transfigurată de puterea pe care-o avea asupra argilei, Pippa o lăsă să se înalţe prea mult, prea subţire. Oala se pleoşti, se strâmbă, apoi se boţi şi implodă, mişcându-se într-o spirală haotică. Era la a treia oră de curs şi fiecare încercare se dovedise un eşec. Problema era că voia să facă o vază cu gât lung, nu o oală pântecoasă ca toţi ceilalţi de la curs. Putea să-şi dea seama că profesoara, doamna Mankevitz, o femeie cu aspect reptilian, cu spatele strâmbat şi cu gusturi ţipătoare în privinţa bijuteriilor, nu prea o plăcea din cauza asta.

— Doamnă Lee? zicea. Tot nu vreţi să învăţaţi să lucraţi ca noi ceilalţi, mi se pare. O ocazie cu care Pippa şopti ca pentru ea, imediat ce profesoara îi întorsese spatele gheboşat:

— Ia mai du-te-n mă-ta.

Nu intenţionase s-o spună cu voce tare, dar capul lui Dot se suci ca s-o prrivească, precum o coţofană care-a

pus ochii pe un diamant fals. Doamna Mankevitz se opri, apoi se răsuci încet, cu cerceii lungi scoţând clinchete, cu faţa ei de broască palidă şi cu gura strânsă.

— Ce mi-ai zis?

Pippa roşi. Cincizeci de ani şi tot se mai făcea de râs la ore.

— Pur şi simplu nu-mi pasă dacă fac sau nu oala perfectă, explică ea. Simţi cum sângele îi dă năvală în obraji, cum i se usucă gâtul. Nu-mi mai trebuie castroane prin casă. Vreau doar să simt argila.

— Ei bine, dacă tot ce doriţi este să vă *jucaţi* cu *argila,* spuse doamna Mankevitz punându-şi în şold mâna vânoasă, vă sugerez să luaţi o bucată acasă şi s-a întin- deţi pe podeaua din bucătărie. Ăsta-i curs de olărit, nu Montessori[30].

Pippa aruncă o privire la ceilalţi membri ai clasei. Şase femei mai în vârstă decât ea şi un bătrân bărbos o priveau cu toţii complezent, curioşi, ca şi cum ar fi fost un subiect de meditaţie. Doar Dot îşi ţinea ochii în jos, cu laşitate. Şocată, Pippa îşi dădu seama că i se cere să plece. Simţi sudoare pe buza de sus, iar respiraţia i se acceleră. Tremura. îşi şterse mâinile cu un prosop, îşi luă jacheta, geanta şi ieşi.

Ajunsă în parcare ezită să intre în maşină. Nu voia să se întoarcă acasă. Nu ştia ce să facă. Era

30 Sistem de educaţie prin joc, dezvoltat de pedagogul italian Ma- ria Montessori (1870-1952). (N. *t.)*

unsprezece dimineaţa. Chris dormea. Herb era la birou. Ar fi putut să se ducă să-l vadă. Era ciudat, i se păru Pippei, că nu se gândise la Herb mai întâi. Era greşit. Trebuia să-i acorde mai multă atenţie lui Herb. Porni pe jos spre clădirea unde era biroul, împinse uşa, urcă în viteză pe scările ce

duceau la uşa lui şi bătu. Deja îşi formulase prima propoziţie: „Am fost zburată de la cursul de olărit”. În capul ei spunea asta cu o anume doză de amuzament; deja se distra pe seama doamnei Mankevitz, pe seama bijuteriilor ei ţigăneşti, pe seama felului în care toţi cursanţii se holbaseră la ea de parcă tocmai recunoscuse un delict sexual. Herbert avea să pleznească de râs. Din birou se auzeau mişcări. Bătu din nou.

— Cine e? întrebă Herb.

— Eu sunt, zise ea cu voce puternică. Alte mişcări. Uşa se deschise în cele din urmă. Herb apăru, cu hainele în dezordine, cu părul ciufulit.

— Eşti în regulă? întrebă el.

— M-au dat afară de la cursul de olărit, spuse ea. Numai că nu ieşi deloc amuzant. Ieşi demn de milă. Se aşeză pe canapea şi văzu că pe aceasta e pus un prosop desfăcut, dar nu-i dădu prea multă atenţie.

— I-am spus profesoarei să se ducă-n mă-sa, zise.

— De ce-ai făcut asta? spuse Herb. În voce îi rezona o oboseală teribilă.

— Fiindcă-i o scârbă, de aia, spuse Pippa. Ce-i cu prosopul ăsta aici? Urmă o tăcere lungă. Mâneai

ceva şi n-ai vrut să murdăreşti canapeaua? întrebă ea, îndatoritoare.

— Nu. îşi îngropa capul în palme.

— Atunci ce-i? Urmă o tăcere lungă, de un minut întreg. Ochii Pippei se rotiră prin încăpere şi în cele din urmă căzură pe o pereche de jeanşi. Şi pe ei, prinsă în găici, văzu cureaua Moirei Dulles, cea cu catarama de argint pe care o admirase. Pippa se ridică, păşi până la uşa băii şi ciocăni. Apoi încercă mânerul. Uşa se deschise larg şi acolo era Moira, în_ puloverul albastru verzui cu *en coe- ur* al lui Herb, stânci pe marginea căzii, ghemuită, cu obrajii lucind de lacrimi. Ridică privirea spre Pippa.

— Oh, Pippa... ce-am făcut?

Pippa rămase în uşă, zgâindu-se ca proasta la prietena ei, incapabilă să-şi dea seama ce simte. Sentimentele îi erau brambura, ca o turmă de oi ce fug în toate părţile la apariţia unui camion. Şoc, furie, durere, neîncredere – se răspândeau înăuntrul ei în toate direcţiile. Era incapabilă să se hotărască pentru vreuna. Simţi mâna lui Herb pe umăr. Se scutură, intră înapoi în birou şi se aşeză pe canapea. El rămase în picioare în faţa ei, încruntat. Acum, în baie, Moira hohotea zgomotos.

— Când a început? întrebă Pippa.

— Cândva după ce ne-am mutat aici, oftă Herb. Voiam să fie doar o aventură, Pippa, dar... nu e. Ştiu că e oribil pentru tine. Vreau să iei tu banii. Meriţi totul.

— Păstrează banii. O să te însori cu ea?

— Of, nu ştiu. La vârsta mea ar fi ridicol. Vreau doar să trăiesc, Pippa. Am dreptul ăsta. Şi tu m-ai tot îngropat în ultimii ani. Simt pământul în gură. Ca şi cum, într-un fel, abia aştepţi asta.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Ai zis întotdeauna că bătrâneţea te dezgustă. Eu de ce-aş fi o excepţie? Pot să simt cum începi să mă tratezi cu milă, să-ţi fie frică de mine. Eşti deja în doliu. Fii onestă.

— Da, mă tem că îmbătrâneşti. Că o să mori. E normal să-mi fie frică.

— Eu nu vreau să fiu normal şi nici să fiu jelit. Nu-s o fantomă. Vreau să trăiesc. Nimeni nu ştie când îi vine vremea să moară. Poţi să mori şi mâine. Vreau să fiu viu. Să te ia naiba că mă faci să mă simt ca un om bătrân!

— Herb, spuse ea cu voce plată, eşti *bătrân.*

Herb se trînti pe canapea şi începu să se uite pe geam, ca pierdut în gânduri. Pippa îl văzu cum devine un

străin chiar în faţa ochilor ei. Transformarea era aproape magică în desăvârşirea ei. Alături, în baie, Moira începu să urle ca un animal. Apoi tăcu. Pippa auzi o respiraţie grea, un zăngănit şi o izbitură. Herb şi cu ea se năpustiră să vadă ce-i. Moira era întinsă pe pardoseala băii, cu braţele scăldate în sânge.

*

— Să te omori cu o rezervă pentru bărbierit. Nu cred că cineva a mai făcut vreodată aşa ceva, zise Pippa, îngenuncheată în baie, bandajând încheieturile zgâriate ale Moirei. Moira, cu faţa cleioasă de lacrimi şi bale, stătea pe capacul vasului de toaletă, cu ochii privind fără ţintă înspre zid.

Herb era în uşă, nelalocul lui.

— Era disperată, spuse.

Pippa îi aruncă o privire pătrunzătoare. Arăta palid şi bolnăvicios.

— Te iubeşte, să ştii, adăugă el cu vinovăţie în glas.

— Ar trebui să aţipeşti un pic, zise Pippa cu voce seacă. Nu putea, încă, simţi nimic. Realiză brusc că era posibil să nu-l mai fi iubit pe Herb, fără să-şi dea seama. Nu. Nu era asta. îşi aminti că dimineaţă îl adora. Şi-atunci de ce era atât de nepăsătoare? Pippa cumpărase trusa de prim ajutor cu o

săptămână înainte doar, dintr-un impuls, ca s-o pună în baia lui Herb. Bandajând încheieturile Moirei, ceva i se desprinse din minte şi căzu, ca o bucată de pământ întărit de pe un zăgaz ce se sfărâmă. Şi dintr-o dată se simţi inundată de uşurare. Vinovăţia ei era cea care se prăvălise, îşi dădu seama, şi picase exact peste Moira, făcând-o mii de fărâme. Biata Moira. Asta-i făcea nnei persoane vinovăţia. Pippa simţi

— că ceva se-nvârte înapoi, înapoi, înapoi, repede-repede, până ce glonţul ieşi din creierul lui Gigi, iar ea deveni nevinovată de crimă, nevinovată de trădare.

Norocul Pippei se isprăvise într-un sfârşit. Acum ea era victima. Îi predase Moirei ştafeta vinovăţiei şi se simţea teribil de golită! Calmă, liniştită, tristă. Eliberată de păcat, Pippa se simţi alunecând, ca o umbră, nemaia- vând came şi sânge, nici măcar nemaifiind aici. Se ridică în picioare.

— Asta ar trebui să fie de-ajuns, spuse. îşi luă apoi geanta de pe canapea şi ieşi pe uşă, după care o pomi pe scări. Paşii ei nu stârniră nici un zgomot. Herb nu mai avea nevoie de ea. Nimeni nu mai avea nevoie de ea. Absolut nimeni!

Deviere

y u se putea duce decât într-un singur loc.

Conduse până la casa familiei Nadeau, W *0* opri motorul şi rămase acolo. Camionul lui Chris era singur pe alee. Se duse până la geamul deschis al camerei lui şi privi înăuntru. Dormea. Târî ciuperca

de ceramică spre casă, se sui pe ea, îşi trecu picioarele peste marginea ferestrei, după care se strecură prin fereastră cu totul, însă un picior îi rămase înţepenit în cadru. Tre

bui să-şi folosească mâinile ca să-şi tragă pantoful, în timp ce ţopăia pentru a-şi menţine echilibrul. Înn sfârşit eliberată, întoarse capul şi îl văzu pe Chris privind-o şi zâmbind, cu mîinile sub cap.

— Sal'tare, spuse el.

Pippa se aşează pe pătura cu care era învelit.

— Soţul meu e îndrăgostit de o prietenă apropiată de-a mea. îi privi faţa. Nasul strâmb, gura întredeschisă şi ochii negri, atât de negri, arzând neliniştiţi, cu asemenea ochi era ori una, ori alta. Se simţi zguduită de tandreţe şi de dorinţă. Cât ai clipi din ochi se sărutau. Respiraţia lui avea un miros plăcut, de pământ, ca un havuz. Se auzi o bătaie. Dot ţâşni ca ieşită din perete, îmbrăcată complet în haine de bumbac flauşat, arătând ca un iepuraş mare şi blond.

— Eşti bine? întrebă. Am auzit un zgomot... Cu ochii mari, Dot îi privi, iar surpriza şi jena o făcură să se schimbe la faţă.

— Bună, Dot, zise Pippa. Nu se putea gândi să spună nimic altceva.

Iepurele blond ţopăi afară. Pippa îi aruncă o privire lui Chris, abia abţinându-se să nu izbucnească în râs.

— Ar trebui să mă duc să vorbesc cu mama ta. Pippa îşi netezi cămaşa şi se duse în bucătărie.

— N-am vrut să te supăr, spuse.

— Pippa. Omul are treizeci şi cinci de ani. Tu ai... cât ai. Nu-i treaba mea să-mi bag nasul.

— N-am ştiut că eşti aici.

— Maşina mea e la reparat. Vocea îi era înecată în lacrimi.

Când Pippa ieşi şi se îndreptă spre maşina ei, îl văzu pe Chris aşteptând-o afară.

— Cred că mă duc să-mi fac bagajul, spuse ea.

Pippa conduse până la locuinţa ei. Maşina lui Herb era în faţă. Când intră, îl găsi amestecând Ovaltine[31] într-un pahar cu lapte. Arăta epuizat.

— îmi pare rău că s-a ajuns la asta, spuse el.

— Şi mie, zise Pippa. El păşi spre ea şi-o cuprinse cu un braţ.

— îmi pare rău. Am pierdut controlul. Eu... eu ţin la tine tare mult.

— Totu-i aşa o oboseală.

— Ce anume?

— Toată... situaţia asta. Ar trebui să dăm pe repede înainte până la divorţ.

Intră în dormitor şi-şi împachetă câteva lucruri. De ce nu putea încă să simtă nimic? Cele mai multe dintre hainele ei drăguţe erau puse la cutie, aşa că luă câteva perechi de jeanşi, cizmele ei preferate. Cămăşi. Ce fel de haine-ţi trebuie când eşti aruncat la ghena de gunoi?

El încercă s-o ajute cu bagajul, dar îl ignoră şi se grăbi să şi-l bage în maşină. Dădu cu palma în volan blestemând, după care o luă din nou spre casă, alergând. în bucătărie nu mai era nimeni. Căută cheile răscolind cu brutalitate prin jur. Trebuia să plece înainte ca Herb să intre din nou. Le văzu în sfârşit, pitite după cana de cafea de dimineaţă. Când băuse cafeaua aceea, la opt dimineaţa, crezuse că e o femeie fericită în căsnicie. Când înşfăcă cheile de pe barul din bucătărie surprinse cu coada ochiului pantoful lui Herb. Piciorul era în pantof. Ocoli insula de plastic transparent şi-l văzu căzut la pământ, inconştient, cu o pată întunecată pe pantaloni, semn

31 Produs pe bază de malţ şi cacao, utilizat pentru aromatizarea băuturilor. *(N. t.)*

că se scăpase pe el.

*

Herb se afla într-un salon de terapie intensivă de la Spitalul Ford Memorial, într-o rezervă cu perdelele trase, plină ochi cu maşinării pâlpâitoare, cu gura acoperită de o mască de oxigen şi cu un tub de plastic terminat cu un ac înfipt în încheietură. Un lichid limpede picura în tub dintr-o pungă de plastic pleoştită prinsă de un suport de metal. Ben stătea la capătul patului. Condusese până aici din New York. Avea ochii umezi pe sub ochelarii rotunzi.

— Dar nu înţeleg. Erai în maşină, te-ai întors în casă şi l-ai găsit pe jos?

— Exact, spuse Pippa, modulându-şi vocea pe tonul matern.

— De ce te-ai întors?

— îmi uitasem cheile.

— Unde te duceai?

— Ben, chiar nu văd de ce...

— încerc doar să pun totul cap la cap.

— Are vreo importanţă dacă mă duceam la cumpărături, sau la magazinul de electrocasnice, sau...

— Pur şi simplu părea foarte sănătos ultima oară. Plângea. Pippa îşi strânse băiatul în braţe. Dragul de Ben. Gândindu-se la Grace, aflată pe drum de la aeroport, stomacul i se strânse. Dar trebuia să vină. Grace trebuia să-şi ia la revedere de la tăticul ei.

Dr. Franklin intră. Doar cu câţiva ani mai în vârstă decât Ben, cu faţă rotundă şi puţintel sâsâit, era doctorul pe care-l trimiteau să empatizeze cu pacienţii şi cu familiile acestora, să încerce să le risipească confuzia. Venise deja de câte'va ori până

acum să le explice, întâi Pippei şi apoi lui B-en, şi din nou amândurora, că Herb

suferise un atac major, că avea creierul înecat în sânge, că trăia doar fiindcă se pompa oxigen în el şi că ţinea de familie să decidă cât timp avea să mai rămână în starea asta şi când anume urma să fie eliberat în stratos- feră. De data asta însă dr. Franklin venise cu un alt fel de mesaj.

— Doamna Moira Dulles – e o prietenă, cred, sau cineva din familie?

— Prietenă cu soţul meu, zise Pippa.

— E prietenă cu tine, spuse Ben.

— Nu mai este, rosti Pippa.

— Ei bine, spuse dr. Franklin, e pacientă aici, a fost internată cu dureri de piept acum câteva ore... Pippa abia îşi stăpâni un hohot de râs.

Doctorul o privi.

— Scuze, spuse ea. Continuaţi.

— Cred că a primit un telefon, sau i-a spus cineva despre atacul suferit de soţul dumneavoastră.

— îhâm.

— Vrea să-l viziteze pe domnul Lee. Pe soţul dumneavoastră. Aşa. Eu am şi consultat-o astăzi, fiindcă sunt cardiolog. E... profund tulburată. îmi pare rău că vă deranjez cu asta, dar trebuia să întreb.

— Poate veni pentru cinci minute, spuse Pippa.

Moira păşi înăuntru şi se aruncă pe patul lui Herb ca
un sac cu lenjerie slinoasă. Ben o privi pe Pippa,

perplex. Pippa îşi dădu ochii peste cap.

Mai târziu, în sala de aşteptare, se regăsi aduncându-i o ceaşcă de ceai îndulcit Moirei, care, în cămaşa ei de spital, cu încheieturile bandajate, părea potrivită pentru un azil de nebuni.

— O, Pippa, spuse ea, apucând ceaşca de ceai aburind. E ca şi cum m-ar pedepsi zeii.

— Nu mai fi aşa obsedată de persoana ta şi bea-ţi ceaiul.

— Te rog, te rog, te rog iartă-mă.

— Să te ierte pentru ce? întrebă Ben, aşezându-se pe un scaun în faţa Moirei.

— Eu nu... nu pot, făcu Moira.

— Ben, tatăl tău şi cu Moira se iubeau. De asta plecam.

— Ce?

— Oh, Pippa, jur pe Dumnezeu că o să mă arunc pe fereastră dacă nu mă ierţi. Am fost aşa de proastă, de oarbă, de egoistă, de... Moira alunecase de pe scaun şi acum îngenunchea. Te rog!, spuse. Peste ziare, oamenii din sala de aşteptare începură să se uite lung la ei.

— OK, te iert. Scoală-te, sâsâi Pippa.

Moira se ridică şi se prăvăli pe cea mai apropiată banchetă.

— Nu o ierţi, spuse Ben.

— Aşa-i, făcu Pippa. N-o iert. Se aşează la loc, oftând. De ce mă aleg întotdeauna cu femei din astea nebune?

— Cum a putut tata să-ţi facă aşa ceva?

— Se temea c-o să moară. S-a îndrăgostit. îl făcea să se simtă viu. Eu n-am fost... cu totul aici înspre sfârşit. Nu ştiu.

— Şi nu-ţi pasă?

— Cum să intru în competiţie cu *asta*? Agită mâna înspre Moira.

Atunci apăru şi Grace, departe, pe coridor. Alergă înspre ei, arătând tânără şi înspăimântată. Ben îi ieşi în în- tîmpinare şi se îmbrăţişară.

— Unde e? întrebă Grace, aruncând o privire

curioasă spre Moira.

în timp ce Ben o conduce pe Grace spre camera cu draperii a lui Herb, o soră îi şopti Pippei că e căutată la telefon. Se duse la biroul înalt de la recepţie.

— O, Pippa. Era Sam.

— Bună, Sam.

— Nu ştiu ce să zic.

— Cât de mult ştii?

— Herb a avut un atac. Avea o relaţie cu Moira. M-a sunat şi mi-a spus totul în după-amiaza asta. Dintre toţi oamenii tu eşti ultima căreia ar fi trebuit să i se întâmple una ca asta.

— Mulţumesc, cred.

— Vreau să ştii doar că te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Sam.

— Nu, te iubesc de-adevăratelea.

îşi ţinu respiraţia. Ce ciudat era să-l audă zicând asta sus şi tare. Expirând, spuse:

— O, Sam...

— O să vin să te văd mai încolo.

— OK. Fusese o pauză. în timpul ei, Pippa îşi văzu viaţa viitoare, cu Sam alunecând inevitabil spre ea, ca o sanie scăpată din mână: nunta făcută afară cu invitaţi puţini, un halou violet de flori stând pe capul ei în echilibru. în bucătăria mare de ţară a lui Sam, Pippa aplecată ca să scoată din cuptorul fierbinte o pulpă mare de miel, în timp ce Sam se plimba prin studioul lui. Soţie de artist în cele din urmă. Se simţi ca şi cum ceva moale şi greu i s-ar fi aşezat peste piept. Un sac mare de nisip, poate.

— Sam? spuse cu repeziciune.

— Da?

— Nu vreau să mai gătesc friptură de miel... niciodată. La celălalt capăt al firului se făcu tăcere.

înţelegi ce vreau să spun?

*

Peste câteva ore, Pippa şi cu Grace intrară în maşina Pippei. Nu era loc pentru toţi trei să stea peste noapte în rezerva lui Herb, iar Ben vrusese să fie el cel care rămâne de veghe. Ideea era să se odihnească preţ de câteva ore, după care aveau să se întoarcă la spital.

— De ce să stea Ben? întrebă Grace.

— Nu ştiu, spuse Pippa. Părea să vrea cel mai mult asta.

— A, serios? Şi cum ai măsurat, mai exact? Ai vreun fel de maşină de cântărit iubirea?

— Ne odihnim câteva ore şi după aceea putem...

— Cine-a fumat în maşină? întrebă Grace, cu o expresie suspicioasă.

— Nu ştiu, zise Pippa vag, simţindu-se de parc-ar fi fost prinsă.

— Bleah. Merseră în linişte un timp. Apoi, în şoaptă, Grace spuse: A fost tăticu?

— Nu, nu...

— Dacă s-a apucat de fumat din nou, poate de asta a... Se ghemui în ea însăşi, cu genunchii ridicaţi spre piept. Deci creierul lui e mort de tot, mort complet?

— Aşa au zis, dragă.

Ajunseră acasă. Pippa deschise portbagajul şi scoase geanta pe care-o făcuse de dimineaţă. O molie trecu zburând în zig-zag prin faţa Pippei în timp ce se apropia de uşa din faţă. O făcu să se gândească la firele acelea albe şi lipicioase ale omizilor, ca nişte ghemuri de vată de zahăr cu viermi în ele. Larvele trebuiau să fi ieşit de-acum. Pippa îşi

aduse aminte de Chris. îi era dor de el.

— Noapte bună, spuse Grace cu jumătate de gură în momentul în care intrară. O porni pe coridor, spre

— studioul lui Herb, şi închise uşa fără să privească în urmă.

În camera ei, Pippa îşi puse nişte pantaloni mulaţi şi un tricou. Era mai bine să fie îmbrăcată, pentru cazul în care ar fi trebuit să se întoarcă direct la spital, cugetă ea. Apoi se întinse în pat. Cearşafurile fine de bumbac i se păreau acum toxice. Se gândi la toate minciunile care se spuseseră în patul ăsta în ultimele săptămâni. De ce se obosise el să mai mintă? Se ridică din pat, se aşeză în micul fotoliu din colţ şi-şi aprinse o ţigară. Auzi o bătaie uşoară în uşă şi ridică ochii. Era Grace.

— Dumnezeule, *tu* fumezi.

— Mă opresc imediat.

— Dar nu te-am văzut în viaţa mea să fumezi, zise Grace intrând în cameră şi aşezându-se pe pat.

— Ştiu, zise Pippa. Mai trase un fum pe care-l inha- lă demonstrativ, apoi se ridică, luă de pe perete unul dintre platourile decorative şi-şi stinse ţigara în el. Grace îşi privi mama de parcă aceasta înnebunise. Pippa ridică din umeri şi se aşeză din nou pe fotoliu, cu picioarele sub ea. Odată în viaţă, nu se mai temea de dezaprobarea lui Grace. Simţea că fusese concediată şi că rămânea în familie ca simplu consultant. Dar nu, desigur. Maternitatea e pentru totdeauna. Dar ce te faci când copilul tău nu te poate vedea în ochi? Rămâi aşa inert, zâmbind mecanic, în aşteptarea unei schimbări de atitudine?

Grace îşi trase nasul. Plângea. Pippa se apropie de ea şi i se aşeză alături. Spre surprinderea ei, Grace se aplecă spre ea şi-şi îngropă capul în pieptul ei, suspinând. Pippa îşi mângâie fiica pe cap.

— îmi pare rău că trebuie să ţi se întâmple asta, spuse ea.

— Nu de asta plâng, zise Grace. Plâng fiindcă sunt rea cu tine tot timpul, şi nu suport asta. Nu vreau să fiu, chiar nu vreau.

înmărmurită, Pippa ridică faţa fiicei sale în palme şi o sărută pe obraji.

— Te iubesc aşa de mult, zise Pippa. Biata de ea, n-avea habar ce năpastă i se transmisese prin femeile din familie. De la mamă la fiică atâta timp cât trăise Pippa, şi poate că şi mai înainte, poate de la bunica Sally, care şi ea o primise de la mama ei, şi aceasta de la mama ei; lanţul de neînţelegeri şi corecţii, cu fiecare fată încercând să compenseze lipsurile propriei mame şi greşind prin excese în cealaltă direcţie. Unele familii erau blestemate aşa.

— Sunt atât de multe lucruri, făcu Pippa, pe care-mi doresc să ţi le pot spune, dar... chiar nu ştiu cum aş putea.

Grace îi apăsă un deget pe buze.

— Nu încă, spuse. Vreau doar să fiu prietena ta, mami, încă mai avem timp.

— Aş fi onorată să fiu prietena ta, zise Pippa.

— Nu onorată, rosti Grace. Doar fericită.

— OK. Doar fericită.

— Pot să dorm cu tine? întrebă Grace. Pippa simţi cum o scaldă un val de fericire aproape de nesuportat. Simţi cum ameţeşte de bucurie.

— Sigur că da, draga mea.

Pippa se întinse lângă fiica ei, iar ochii lui Grace se închiseră şi respiraţia îi deveni profundă. Grace plânsese în braţele ei! De necrezut! Certitudinea nefamiliară a iubirii fiicei sale o umplu de o neîncredere extatică. Trecu o oră. Pippa nu era_ obosită. Simţea că ar fi trebuit să se întoarcă la

spital. Dar avea să mai aştepte o oră. Ar fi su

nat-o dacă era vreo schimbare. O privi îndelung pe Gra- ce, a cărei faţă tânără, chiar şi în somn, păstra aceeaşi expresie dârză. Fetiţa ei curajoasă. Auzi zgomotul unei maşini trecând pe lângă casă. Apoi dădu cu spatele, parcând, şi o lumină albă se strecură în dormitor. Privi pe fereastră să vadă cine e. Era Chris. Răsuci comutatorul electric, merse în bucătărie şi deschise uşa. Ajunsese deja în prag.

— Am văzut lumina aprinsă şi am vrut să văd dacă n-ai nevoie de ceva. Mama are un prieten care lucrează la terapie intensivă; aşa am aflat.

— Stă fiul meu cu el. Ideea e că ar trebui să dorm, dar nu pot.

— Aş putea să te plimb un pic cu maşina.

— Nu trebuie să lucrezi?

— Până la cinci sunt liber.

— Poate doar aşa, jumătate de oră. Intră în casă, urcă pe vârfuri scările şi aruncă o privire în dormitor. Grace era adormită, cuibărită sub pilotă. Pippa scrise un bilet, îl puse la vedere pe tăblia patului de lângă capul lui Grace, îşi scoase din geantă telefonul mobil, îşi înşfăcă jacheta de pe spătarul unui scaun din bucătărie şi ieşi. Chris era deja pe scaunul şoferului.

Merseră, o vreme, prin Marigold Village. Pippa

sună la spital să afle veşti despre Herb, se asigură că aveau numărul ei de mobil. Apoi îşi îndreptă privirea spre afară şi începu să se uite lung la casele de lemn cu acoperişuri înclinate şi cu steaguri ale Americii pleoştite somnolent, ca şi cum s-ar fi odihnit peste noapte.

— Nu pot să cred că am putut să trăiesc aici, spuse Pippa.

— Aşa-i, e cam dubios locul, zise Chris. O duse dincolo de magazinul alimentar, prin parcarea de la

— mini-mall unde oprea omul cu peştele, şi ajunse lângă râu. Opri motorul, dar lăsă farurile aprinse; îndată sute de molii albe apărură învârtejindu-se înăuntrul coloanelor luminoase, cu aripile zbătându-li-se disperate, ca şi cum s-ar fi hrănit cu lumină.

— Au ieşit, zise Pippa. Rămaseră aşa o clipă, privind moliile.

— Spuneai că tatăl tău a fost pastor, zise Chris. S-a rugat vreodată cu tine?

— Nu, mă duceam la biserică în fiecare duminică. Dar cu mine nu se ruga.

— O mai faci... vreodată?

— Da. Nu ştiu dacă mai cred în ceva, dar mă mai rog totuşi. A devenit un fel de automatism.

— Pentru ce te rogi?

— Să fiu bună. Râse. Sună aşa copilăresc când o spun cu voce tare.

— E singurul lucru pentru care merită să te rogi. Restul sunt lucruri de pe lista cu dorinţe.

Avea ceva – greu de pus în cuvinte – ceva autentic şi transparent, cum nu mai văzuse decât la copii.

— Haide, spuse el. Se întinse peste ea ca să deschidă siguranţa de la portieră, apoi împinse uşa. Braţele lui îi atinseră partea de sus a coapselor. Coborî. El veni pe partea ei, o luă de mână şi o conduse înspre spatele camionului. Acolo se afla o uşă mică. O deschise şi o trase după el înăuntrul

adăpostului portocaliu. Scăpără un chibrit. Aprindea o lumânare. Ea putu să vadă că mai erau câteva lumânări fixate pe farfurii, de-a lungul peretelui şi pe cadrul geamului acelui micuţ dom de plastic. Le aprinse pe toate, una câte una. Ea închise uşa, ca lumânările să nu se stingă. Podeaua era acoperită cu o tapiţerie maro, de pluş. O saltea subţire era rulată cu gri

— jă şi forma astfel o canapea suportabilă. Bătu cu palma peste ea, invitând-o să stea. Pippa se aşeză pe acoperământul saltelei. El se puse în genunchi în faţa ei.

— Vrei să te rogi pentru soţul tău?

Ea simţi ironia lui, împungând-o.

— N-are nici un rost. Creierul lui e mort.

— Nu pentru creier. Pentru sufletul lui.

— Oh. Nu ştiu cum să fac asta.

— Nici eu nu ştiu, spuse el. Hai să-ncercăm. Chris îşi scoase cămaşa. Uitase de tatuajul lui. Acum Isus se afla în aceeaşi încăpere cu ei. Ochii lui negri şi nemiloşi azvârleau văpăi de pe pieptul lui Chris. Chris închise ochii, îşi împreună palmele şi îşi fixă privirea în pământ. Pippa rămase uitându-se la imaginea de pe pieptul prietenului ei, un chip care n întorcea privirea, fără să clipească, atoatevăzător, minunat. Nu semăna cu nici un Cristos pe care-l mai văzuse. Cel de aici era o divinitate a elementelor, zdrobitoare. Se simţi de parcă acest camion ar fi stat undeva pe muchia spaţiului; nu-şi putea imagina nimic care să depăşească momentul de faţă, atât de străin şi totuşi familiar, respingător şi în acelaşi timp irezistibil.

Înn cele din urmă Chris o privi, o faţă deasupra altei feţe. Se apropie de el. Cu mişcări calme, deliberate, el o ridică de pe salteaua rulată, pe care o împinse ca să se întindă. Se strecură spre el. Se întinse. Când o sărută, ea simţi că mintea i se umple cu el şi cu nimic altceva. Lumânările aruncau raze de

lumină în spatele creştetului lui. Mâinile îi erau foarte calde. Ea îşi simţi pleoapele grele. Se instalase în ea, acum, o încetineală, o toropeală, precum efectul unui drog injectat în venă. Pătrundea tot mai adânc şi mai adânc în acel moment suspendat, până ce simţi că ajunge chiar în centrul lui, unde nu exis

tău imagini, unde nu era decât o culoare, roşu, în spatele ochilor închişi. Simţi mâna lui pe sex. Deschise ochii. Văzu tatuajul deasupra ei, dominând-o; aripile lui Cristos păreau să se întindă largi şi adevărate peste ea, pulsând în jus şi-n jos, scoţând sunetul unor mâini uscate care se freacă una de alta atunci când atingeau pereţii cochiliei de plastic. Nu poate fi adevărat, se gândi. Şi deodată, din senin, simţi cum plăcerea îi erupe din sex, cum se umflă şi cum îi umple trupul până la explozie, percepu senzaţia coborându-i în picioare şi ţipă, cu capul căzut moale pe saltea şi cu corpul întins şi ţeapăn precum gâtul unei lebede moarte. Tristeţea urmă plăcerii, precum coada unei comete urmează capului. Durerea şi furia îi ţâşniră din gură precum un val de flăcări. El îi ţinu capul între palmele lui câtă vreme durară

hohotele de plâns.

*

Nu ştia cum ajunsese de cealaltă parte a adăpostului, îşi trăgea fermoarul de la jachetă.

— Trebuie să mă întorc la spital, zise.

Pe drumul înapoi nu spuse nimic; cuvintele păreau să fie departe, ca stelele. Nu îndrăznea să-l privească, acum că-şi recăpătase forma umană. Când ajunseră la spital, ea coborî în fugă din camion; uşile de sticlă alunecară şi se deschiseră lăsând-o să intre, apoi se închiseră la loc în urma-i.

Herb respira adânc, greoi, cu masca de plastic precum trupul unui elefant prinsă peste faţă şi cu ochii închişi. Ben dormea, ghemu.it pe patul pliant îngust de lângă fereastră. Pippa îl zgâlţâi să-l trezească. Strângând perna, îşi înălţă capul cu o mişcare bruscă, privindu-şi tatăl.

— E OK, zise Pippa. S-a făcut timpul. Du-te şi sun-o pe sora ta. Ben îşi puse jeanşii, cămaşa, şi păşi pe hol încălţat în şosete. După care se întoarse.

— Mă duc după ea.

— Poate să ia maşina mea, zise Pippa.

— Cum ai ajuns aici?

— Tu sun-o, dragul meu.

Ben ieşi.

Pippa rămase aşezată lângă Herb preţ de o clipă.

— Te iubesc oricum, doar ştii. O să te iubesc întotdeauna, ticălosule. II mângâie pe cap. Soţ. Mereu şi pentru totdeauna.

Ben se întoarse în cameră. Se aşeză în cealaltă parte a patului lui Herb. Fiecare ţinu câte una din mâinile lui mari şi rămaseră-aşa până ce intră Grace. Deja plângea. Se aşeză în genunchi şi-şi puse faţa pe braţul tatălui ei.

O siluetă dădu deoparte draperiile, o femeie îndesată purtând un halat de asistentă pe care avea imprimaţi o mulţime de ursuleţi.

— Sunteţi gata acum? întrebă ea cu voce blândă. Pippa dădu din cap. Copiii boceau. Asistenta scoase masca de oxigen de pe faţa lui Herb. Buzele îi erau albastre. Inspiră adânc, cu pieptul zbătându-i-se. încă o gură de aer. Ochii i se deschiseră brusc, părând să vadă ceva, cât se poate de clar, chiar în faţă. începu să respire greu, zguduitor, ca şi cum ar fi purtat o bătălie, ca şi cum i-ar fi fost foarte greu să moară. Dădu cu mâna, slab, peste perfuzia din braţ. O voia scoasă. Voia să-şi păstreze demnitatea, Pippa o ştia. Voia să plece un om întreg.

— Putem scoate... perfuzia? întrebă Pippa. Asistenta scoase cu grijă acul din braţul lui Herb, apoi

se aplecă peste faţa lui, foarte aproape, privindu-l în ochi. Ochii i

— se fixară pe ea, aşteptând. îl apucă de mână şi spuse cu hotărâre:

— E OK. Pippa îi strânse tare mâna. Asistenta se de- părtă către colţul camerei. Un moment lung de tăcere. Apoi, în sfârşit, o expiraţie lungă, profundă, ca ultima suflare a unui animal. Asistenta îi potrivi stetoscopul pe piept vreme de o clipă.

— S-a dus, spuse. îmi pare rău. Apoi se strecură printre draperii. Ben şi Grace veniră lângă Pippa, o îmbrăţişară şi plînseră. Ea îşi ţinu privirea aţintită pe figura lui Herb. Deja începea să se schimbe, să devină mai ascuţită, mai fără contururi, ca o mască.

Când ieşiră, după ce Herb fusese dus la crematoriu şi toate hârtiile fuseseră semnate, îl văzură pe Chris aşteptând la ieşirea din spital. Stătea lângă camionul lui. Pippa se opri burse, zărindu-l, iar Ben îi aruncă o privire curioasă. Apoi urcă în maşina fiului ei, ruşinată până în străfunduri de ceea ce se întâmplase în camion. O femeie de cincizeci de ani să-şi facă de cap cu fiul iresponsabil şi de o stranie spiritualitate al vecinilor, într-o localitate pentru pensionari! Ce-ar mai fi râs Herb! Toată povestea era grotescă. îşi dori s-o poată radia cu totul.

— Stephanie şi cu mine vrem să vii să stai cu noi, spuse Ben.

— Hm?

— Vrem să locuieşti cu noi, mami, eu şi cu Stephie. Cât de mult vrei tu. O să avem grijă de tine.

— O, mersi, scumpule, zise ea vag, imaginându-şi norii de păr de pisică care s-ar fi ridicat când ar fi desfăcut canapeaua extensibilă din

camera lor de lucru, gata să se întindă pe ea. Asta era. Da. Avea să-şi facă bagajele cât mai repede cu putinţă, avea să vândă casa aceea ca o

— capcană a morții și avea să stea cu Ben și Stephanie, avea să-și găsească o locuință mică pe lângă ei. Avea să aștepte să devină bunică.

Hopper

A

n noaptea aceea, Pippa visă că umbla cu ma- ^ / șina printr-un nor des de molii albe, prin mii de aripi ce băteau în parbriz. Apoi se trezi, și mergea cu mașina printr-un nor de molii albe. Se simțea orbită, claustrofobică. Dar cum să fi ieșit? Dacă era cumva în mijlocul drumului? Cineva putea să dea peste ea. Orbecăi mai departe, panicându-se, dezorientată, încercând să vadă marginile drumului și să-și dea seama pe unde se află. Se întrebă dacă ce i se întâmplă ar putea să fie real. înnebunise? Visa? Sau poate că murise.

în cele din urmă numărul creaturilor se rări. Acum putea vedea în noapte, printre aripile tremurătoare. Conducea pe propria ei stradă îngustă, spre intersecție. Văzu magazinul alimentar pe partea cealaltă a drumului. Lucea cu lumina albastră și rece

a unei picturi de Hopper[32]. într-acolo se îndrepta aşadar. Apăsă pe acce

32 Edward Hopper (1882-1967), pictor american, celebru prin realismul şi sobrietatea lucrărilor sale, printre care se numără şi cunoscutele *Early Sunday Morning* şi *Nighthawks. (N. t.)*

leraţie, trecu cu maşina peste drum, ezitând, opri şi parcă. Îl văzu pe Chris înăuntru. Era singur, lăsat pe spate, cu braţele încrucişate, uitându-se fără ţintă pe fereastră, cu pielea albă ca laptele sub lumina fluorescentă. Se uită să vadă cu ce era îmbrăcată. Pantaloni mulaţi şi tricou. Slavă Domnului, nu în cămaşă de noapte. Coborî din maşină. Zgomotul scos de cele trei broaşte de afară era ţâios, continuu. Se îndreptă spre magazine, deschise uşa de sticlă. Văzând-o, ochii lui o urmăriră, dar el nu se mişcă, iar expresia nu i se schimbă. Ea înaintă spre tejghea. Se priviră.

— Sunt trează, spuse ea.

Partea a patra

Galben

~ţ~ \ ippa stătea în cadrul uşii de la dormitor şi iV -*S* se uita la copii ei aflaţi la capătul holului, în bucătărie. Stăteau pe scaune înalte, unul în faţa celuilalt, şi vorbeau încet, să n-o trezes- că. Grace plângea, scuturând din cap. Ben vorbea, privind pe fereastră. îi povestea despre Moira, Pippa era sigură. Şi când te gândeşti că odată fuseseră înăuntrul ei, oamenii aceia doi. Ridică geanta de pânză de la picioare şi o porni pe hol. Nu-şi mai amintea când îşi făcuse bagajul ăsta uşor. Ben şi Grace ridicară privirie spre ea.

— Salut, mami, spuse Grace încetişor.

— Bună, draga mea, zise Pippa.

— Ce faci cu geanta? întrebă Ben.

— O să plec într-o mică excursie.

— Excursie?

— Da. Mă... mă întrebam dacă n-o să vă deranjeze. Luaţi de prin casă tot ce vreţi şi după aceea sunaţi-i pe oamenii aceia care fac mutări. Scoase o agendă cu arc dintr-un sertar. Ei or să împacheteze restul şi or să ducă

totul la Goodwill[33]. Copiii o priviră cu atenţie. Am lăsat pentru ei un cec pe biroul din camera mea. Nu-mi trebuie nimic din ce-i aici, spuse ea.

■— Dar slujba de comemorare? întrebă Ben. Pippa agăţă cu degetul agenda şi o lăsă să se legene acolo. Stabiliţi o dată şi invitaţi-i pe toţi. Dar fără Moira. Sau invitaţi-o şi pe Moira. Ce naiba mai contează?

— Mamă, ai de gând să pleci chiar în momentul ăsta? Ben o privea cu un amestec de neîncredere şi îngrijorare.

— Scumpul meu, tatăl tău era pe punctul să fugă cu o femeie pentru care am făcut de mâncare, practic, o dată la două seri în ultimii patru ani. I-am dat sfaturi despre dragoste, i-am ascultat lamentaţiile egoiste nesfârşite până ce-am crezut că o să-mi explodeze capul, şi după aceea a ieşit la iveală că ea plânge după soţul meu. Nu-i organizez slujba de comemorare. Adică o să vin la ea. Doar că n-o să cumpăr eu florile.

Simţea indignarea îndreptăţită ca pe ceva înălţător şi nefamiliar. Pippa se opri să tragă o gură de aer şi văzu că Grace o priveşte lung, cu o urmă de zâmbet, cu ceva părând să-i încolţească în minte. Să fi fost... admiraţie? Chiar atunci îşi făcu apariţia camionul lui Chris.

Ben se ridică şi se duse la fereastră.

— Cine *e* tipul ăsta?, întrebă, răsucindu-se.

— Prietenul meu, spuse Pippa.

Ben îşi luă capul în mâini.

---

33 Organizaţie care comercializează la preţ redus obiecte provenite din donaţii. *(N. t.)*

— N-o să ne îndreptam spre apus, scumpul meu, zise Pippa. Doar o să... văd ce se mai întâmplă.

— Nu pot să cred, zise Ben.

Grace se întoarse spre el.

— Şi-a sacrificat pentru noi jumătate de viaţă, zise ea. Nu crezi că are dreptul la o vacanţă?

*

Filtrat prin geamul murdar, peisajul arată prăfuit şi decolorat, ca o fotografie îngălbenită. Cobor geamul şi urmăresc cum tabloul prinde viaţă: pământ neted şi nisipos de culoarea ruginei; dale uriaşe, masive, de piatră cărămizie, profilate pe cerul albastru. Alunec pe o planetă imaculată, din nou fără vreo legătură cu lumea. Îi arunc o privire şi-l văd cercetând concentrat spaţiul vast de dinaintea sa, prin care conduce. Mă simt de parcă mă poartă peste un pod de piatră şi nisip. Ce-i de cealaltă parte, nu ştiu. De-a lungul drumului sunt puţine oraşe. Trecând pe lângă fiecare din ele, mă întreb: Aş putea să trăiesc aici? încerc să-mi închipui cealaltă viaţă, cea pe care am lăsat-o în urmă, dar mi se evaporă din minte. Ţin minte imagini – Herb, casa din Marigold Village, cuţitul meu preferat de tăiat legume – dar toate sunt serbede şi ireale. O să mă-ntorc, desigur. Ben, Grace, slujba de comemorare. Dar simt că în mine creşte o poveste cum n-am mai cunoscut. N-am habar unde-o să ducă, nu ştiu ce personaj o să fiu în ea. Sunt plină de teamă şi de fericire.

Mulţumiri

îi mulţumesc editorului meu, Jonathan Galassi, pentru subtilitatea şi intuiţia sa; primilor mei cititori: Cindy Tolan, Julia Bolus, Mary Ellen Peebles, Michael Blake şi Honor Moore, pentru sinceritatea şi pentru timpul lor; neobositei mele prietene şi agente Sarah Chalfant; lui David Turnley, pentru că mi-a împărtăşit din experienţa lui; lui Jane şi lui Tom Doyle, fiindcă s-au rătăcit cu mine; lui Robert Miller, pentru amintirile lui; Fraţilor Iezuiţi din New Jersey, pentru bunăvoinţa cu care m-au ajutat; Festivalului Literar Galway, pentru şansa pe care mi-a dat-o de a o prezenta publicului pe Pippa; le mulţumesc lui Claire Hardin, Kate Brady, Charissa Shearer, Emma Wilkinson şi Angela Trento, fiindcă mi-au asigurat liniştea sufletească pentru a putea scrie; lui Ronan şi lui Cashel, pentru replici şi pentru tot ce m-au învăţat; mamei şi tatălui meu.